146

COLECȚIA ROMANTIC

Sara Craven

EVADATA

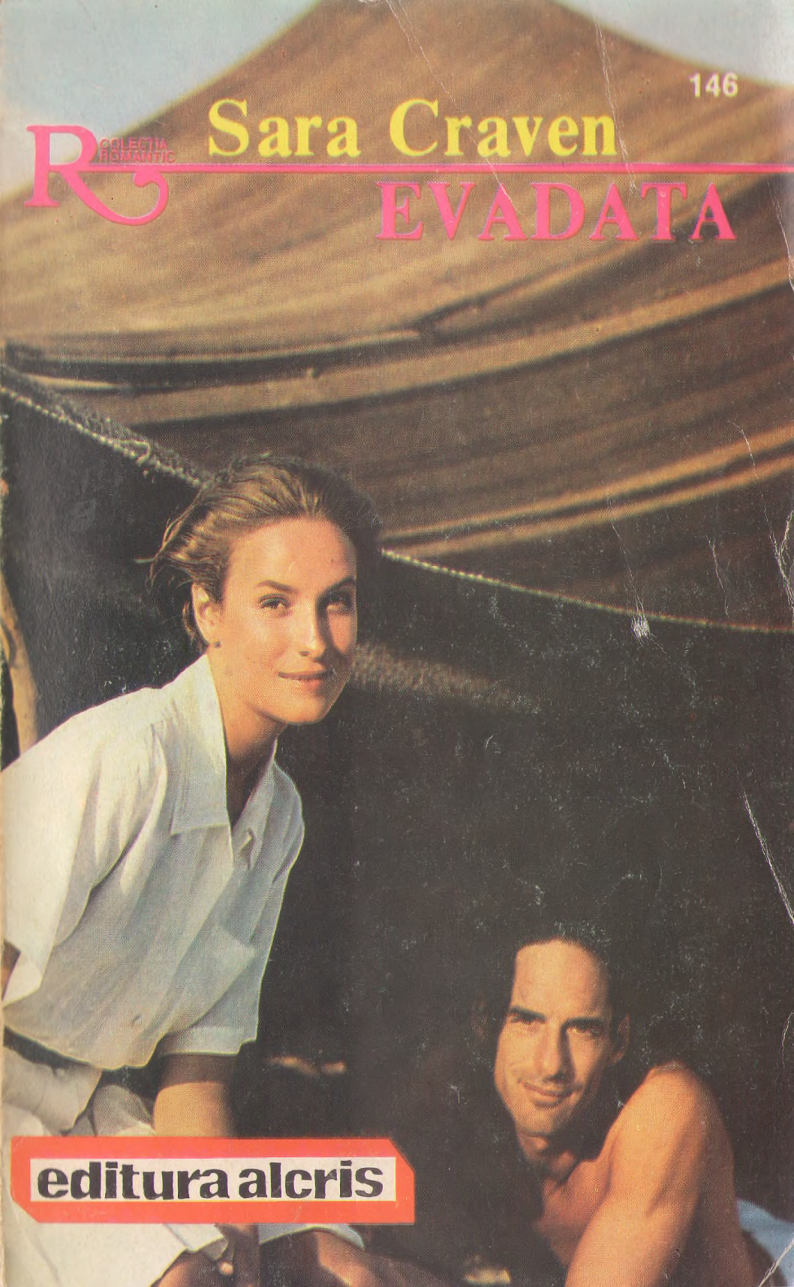

editura alcris

Poate că Briony n-ar fi trebuit să se căsătorească vreodată cu Logan Adair. Tatăl ei se opusese cu violență acestei căsătorii și chiar Logan avea unele îndoieli. Dar Briony îl iubea și nu avea absolut nici un dubiu. Și totuși, căsătoria s-a dovedit a fi o farsă, chiar de la începutul ei. Oare Briony va trebui să renunțe și să admită înfrângerea ?

Brusc, ea fu străbătută de un fior, deoarece și-a dat seama încotro se îndrepta cu el acum, plină de dorința de a merge până la capăt. Se străduia din răsputeri să-și elibereze rațiunea și să-și țină ochii deschiși. Se simțea ca trezită dintr-un somn provocat de un drog puternic.

THE BEST

ISBN 973-580-076-4

Lei 2549 + 51 T.L. = 2600

SARA CRAVEN

EVADATA

Traducere de
LIGIA NICOLESCU

BUCUREȘTI

Coperta : ANDY

©by Sara Craven, 1980

FUGITIVE WIFE

Toate drepturile asupra acestui titlu în limba română, aparțin editurii ALCRIS.

CAPITOLUL UNU

Traseul era prea abrupt și prea plin de pietre pentru un vehicul ușor, așa că ea și-a parcat mașina la poalele colinei, în afara drumului de țară și a pornit pe jos, deși tocurile cizmelor elegante mai alunecau din când în când pe suprafața accidentată.

Se grăbea, aproape că o luase la goană și fu nevoită să-și impună să meargă mai încet, deoarece ultimul risc pe care și-l putea permite în locurile acestea pustii era o gleznă luxată.

După ce trecu de curbura lină a drumului, se opri să-și recapete suflul, își mută valiza în cealaltă mână și privi la cabana din fața ei — aparent mică și oarecum teșită. Vântul puternic îi pătrundea prin haina groasă, din blană de miel, de parcă aceasta ar fi fost făcută dintr-un voal subțire.

— E un vânt leneș, spunea mereu mătușa Hes. Atât de leneș încât, în loc să te ocolească, preferă să treacă direct prin tine.

Aici, temperatura era mai scăzută cu multe grade. Plecând de la Londra, lăsase în urma ei o zi plăcută, de toamnă, cu un soare care lumina palid printre crengile golașe ale copacilor și cu un

aer răcoros, ale cărui pișcături te-nviorau. Dar, cu cât se îndepărta către nord, cu atât cerul devenea mai cenușiu. Iar aici, era întunecat ca o placă de ardezie, plutind amenințător peste Kirkby Fell, la o înălțime așa de mică încât aproape că-l puteai atinge cu mâna. Gândul acesta o făcu să se înfioare. Ce bine o să fie, când o să intre în casă și o să se încălzească. Asta, desigur, dacă în cabană există vreun combustibil. Regreta că nu putuse s-o contacteze pe deoamna Barnes, cea care se-ngrijea de casă în lipsa mătușii Hes. Ea aducea acolo combustibil și ceva provizii, pentru cazul în care mătușa Hes ar fi dorit să-și viziteze cabana sau s-o închirieze cuiva care voia să-și petreacă acolo concediul sau luna de miere...

Însă acum nu trebuia să se gândească la așa ceva. Doar venise aici ca să scape de asemenea gânduri și, dacă va fi în stare, să uite.

Brusc, îi apăruse această disperată nevoie de a fugi de toate presiunile — subtile sau fățișe — care se exercitaseră asupra ei. Așa că și-a azvârlit câteva lucruri într-o valiză și a pornit către Nord, fără a spune cuiva încotro se duce. Fusese lipsită până și de posibilitatea de a o contacta pe mătușa Hes, pentru a se asigura că este de acord cu ideea ei de a-i folosi cabana deoarece, în această perioadă, ea-și vizita niște prieteni în sudul Franței. Și făcea foarte bine! își spuse ea în gând. Nici un om întreg la minte, aflat în situația de a alege între a-și petrece un noiembrie în sudul Franței sau undeva, în deșertul mlăștinos din North Yorkshire, n-ar fi ales mlaștinile.

Acasă, la Londra, ea lăsase un bilet, anunțând că plecase pur și simplu ca să-și limpezească gândurile și rugând pe toată lumea s-o lase în pace și să nu încerce s-o găsească sau s-o contacteze în vreun fel.

Privită retrospectiv, povestea suna cam melodramatic și reprezenta, după opinia ei, o reacție exagerată față de evenimentele din săptămâna care trecuse. Dar, date fiind împrejurările, nu era, oare, perfect îndreptățită să procedeze astfel ?

Și nimănui nu i-ar fi putut trece prin minte că, din toate locurile din lume, ea venise tocmai aici. De aceea a și continuat să-și conducă mașina în direcția aceasta, deși indicatoarele de pe șosea o tot ademeneau către alte destinații – locuri care nu i-ar fi stârnit dureroase asociații de idei, unde ar fi întâlnit oameni cu care să schimbe o vorbă și lucruri care meritau să fie văzute. Nu o cabană izolată la capătul unui drum de căruțe unde nu se putea bucura decât de compania unor oi.

A împins portița albă din zidul scund de piatră cenușie și aceasta s-a deschis. Pe cele două laturi ale cărării înguste erau câteva flori firave, sufocate de buruienile care-i mângâiau picioarele când trecea printre ele. Ușa ar fi trebuit vopsită, remarcă ea. De asemenea, și toți pereții exteriori ai cabanei. Dacă ar fi fost mai cald afară, poate că s-ar fi ocupat de așa ceva. Probabil că tot ce-i trebuia acum era exact efortul fizic de a răzui toată lemnăria de aici și de a o vopsi și lăcui.

Spusese că pleacă pentru a-și limpezi gândurile, dar oare nu cumva venise aici doar pentru a fugi de ele ?

Nu-i mai rămânea decât să găsească cheia de la intrare. Îi adresă Cerului o rugă ca doamna Barnes s-o fi lăsat la vechiul loc și ca mătușa Hes să nu-i fi aflat o ascunzătoare mai sigură. Dar era tot acolo unde fusese lăsată întotdeauna — sub o piatră din pavajul spart, la dreapta ușii de la intrare.

Sub apăsarea mâinii ei, ușa a gemut cu un ușor scârțâit de protest și, încet-încet, sunetele slabe din cabană și din împrejurimi au prins să i se infiltreze în conștiință — freamătul și foșnetul vechii structuri a clădirii, jeluirea vântului prin streșini, chemarea răgușită a ciorilor de pe câmpurile din spatele casei, behăitul îndepărtat al oilor și, mai aproape, chiar alături, bătaia înceată, reconfortantă, a pendulei, care ocupa locul de cinste de deasupra căminului din camera pe care mătușa Hes se încăpățâna s-o numească „salon". Aerul avea un ușor iz de stătut, inevitabila aromă a caselor închise și nelocuite. Dar nu exista nici urmă de miros neplăcut de igrasie sau de putreziciune. Doamna Barnes își făcea treaba cum se cuvine, îi trecu ei prin minte. Locul era aerisit și încălzit cu regularitate.

Briony deschise ochii și privi în jur. Chiar lângă ușă, zăcea un mic teanc de plicuri. S-a aplecat și le-a ridicat. După aspect, erau doar anunțuri publicitare, hotărî ea și le aruncă, neglijent, pe raftul cuierului de la intrare. După aceea, își lăsă valiza la piciorul scării înguste și intră în living.

Doamna Barnes nu-și făcuse treaba doar cum se cuvine, ci chiar excelent, aprecie ea, atunci când privirile îi căzură pe lemnele din cămin — gata pregătite pentru a fi aprinse, cu găleata de cărbuni

plină-ochi alături, şi cu coşul încărcat cu butuci cu aromă dulceagă, aşezat la îndemână. Părea că se aşteptaseră ca ea să vină acolo. Dar asta era o prostie. Impulsul care o adusese aici nu permitea prezumţia unei înştiinţări prealabile. Nimeni nu ştia unde se află ea. Absolut nimeni !

Nimeni, îşi repetă fără a scoate vreun sunet, iar mâinile i se împreunară, strângându-se una pe cealaltă într-un fel straniu şi dureros, până ce inelele i se afundară în carne. Înfiorată, îşi lăsă ochii în jos şi văzu cum scânteiază palid banda netedă de aur de pe inelarul stâng. Atunci şi-o smulse şi o azvârli din răsputeri tocmai în celălalt capăt al încăperii. I-a auzit clinchetul, în momentul când a aterizat şi s-a rostogolit pe dalele de piatră, dar n-a văzut şi nici nu şi-a dorit să vadă încotro s-a dus.

– Eu sunt Briony Trevor, îşi spuse cu mândrie. Briony Adair n-a existat niciodată. Niciodată ! Şi nimic din cele întâmplate nu poate schimba cu ceva prezenta stare de fapt !

Din living, se zărea un mic spălător şi ea se duse să se asigure dacă existau apă şi curent electric. Şi chiar de n-o fi, se gândea ea, las' că se descurcă ea în noaptea asta. Ştia unde-şi ţinea mătuşa Hes lumânările şi unde era sobiţa de camping. Dar totul s-a dovedit a fi în perfectă stare de funcţionare. Şi-a umplut ceainicul cu apă şi l-a pus la fiert, în vreme ce ea urma să se îngrijească de propria sa persoană. A găsit un borcan cu cafea solubilă, pe care l-a adulmecat neîncrezătoare şi, într-o cutie viu colorată, câteva pliculeţe cu ceai, prăfuite. Cerşetorii nu-şi pot permite să aleagă, me-

dită ea, optând pentru cafeaua, probabil răsuflată, pe care va trebui s-o bea fără nici un fel de adaos. Mâine, se va duce la prăvălia din sat să ia niște lapte și alte provizii. Dar pentru seara, asta, îi ajunge ce are.

După ce-și va face cafeaua, o să aprindă focul și o să-și aerisească locul unde va dormi.

Focul se făcea după sistemul vechi, cu petrol și suluri de hârtie de ziar. S-a aprins imediat ce a luat contact cu flăcăruia chibritului și ea a-ngenuncheat, ca să așeze bucăți de cărbune pe edificiul care ardea și ca să privească cum se răsucesc în jurul lor limbile lacome de foc.

Și-a luat cana cu cafea și s-a așezat s-o bea în balansoarul cu spetează înaltă de lângă vatră.

Brusc, s-a simțit obosită și stoarsă, de parcă acest ultim mic efort i-ar fi consumat complet toate resursele. Știa c-ar fi trebuit să se ducă sus, să se culce, dar i se părea mult prea greu să facă așa ceva. Imediat o să-și caute un loc de dormit. Imediat. Dar, pentru moment, era suficient să stea liniștită, cu palmele lipite pe căldura plăcută a cănii și să simtă cum ajung la ea primele radiații ale focului. Avea o imensă nevoie de căldură ! Adânc, în interiorul ei, se făcuse îngrozitor de frig !

Dar, oare, acesta era locul cel mai potrivit pentru a scăpa de el ? Dintr-o dată, cafeaua a căpătat un gust amar și ea a pus cana jos, strâmbându-se puțin. I se păruse o idee bună — locul perfect, unde ea-și putea exorciza toți demonii, de unde-și putea trimite toate fantomele la plimbare. De fapt — unicul loc. Dar acum, în timp ce întunericul se aduna dincolo de ferestre și în jurul ei se

strângeau umbrele, își cam pierduse din siguranța inițială.

Ar fi trebuit să se ridice, să tragă draperiile și să aprindă luminile — pe cea de pe măsuța pătrată de lângă geam și pe cea din nișa cu bibliotecă, de lângă cămin. Dar nu era nici o grabă.

Nu mai era copil, ca să se teamă de întuneric, se minți ea singură. Acum, toate spaimele și încurcăturile ei erau tangibile și legate de realitate. Umbrele nu-i puteau face nici un rău, pe când oamenii — da. O și făcuseră și încă mai puteau s-o facă.

A oftat și și-a întins bine picioarele. Pantalonii gri, din catifea reiată, se mulau frumos pe ele, până la glezne, iar gulerul înalt al pulovărului crem, din lână de miel, aproape că-i atingea bărbia puțin ascuțită. La încheietura mâinii — un ceas cu cadran mare, prins cu o brățară făcută dintr-o rețea fină, din aur. La mâna dreaptă strălucea inelul cu piatra lunii. Fără verighetă, mâna stângă părea neobișnuit de goală. Fără verigheta de la Logan!

Și-a atins urma rămasă pe inelar și buzele i s-au strâns abia perceptibil. O aruncase, da, dar acela n-a fost decât un gest și nimic mai mult. Legal, ea continua să fie soția lui Logan, în ciuda faptului că, de câteva luni, crezuse că este doar văduva lui.

Și-a ridicat mâinile și și-a scos cei doi piepteni de baga, care-i țineau prins pe după urechi părul arămiu, lung până la umeri. Și-a scuturat capul și șuvițele strălucitoare i-au mângâiat obrajii. Și-a presat tâmplele cu degetele, încercând să diminueze

astfel durerea ușoară, care prinsese a se înfiripa în locul acela.

S-a aplecat și a mai pus o lopățică de cărbuni în focul care lumina acum puternic, apoi s-a lăsat pe spate, cu ochii închiși, străduindu-se să alunge cât mai departe gândurile și amintirile chinuitoare, care-i bâzâiau și-i vibrau prin creier.

Logan — în picioare, în chiar camera aceasta, cu obișnuitul său surâs cinic, înlocuit acum de o neașteptată tandrețe. Și cu glasul său răgușit, atunci când a rostit : „Salut, nevastă !" și și-a întins brațele, pentru a o cuprinde cu ele.

Cândva, ea ar fi jurat că acesta fusese cel mai fericit moment din viața ei, mai fericit chiar decât adevărata ceremonie de nuntă, care se celebrase la Londra doar cu câteva ore în urmă. Și aceasta, deoarece atunci, la ofițerul Stării Civile, remarcase absența tatălui său și simțise în suflet resentimentele lui față de căsătoria ei. Dar aici, în încăperea asta, singură cu Logan, părea că nimic altceva nu mai avea vreo importanță. Dezaprobarea tatălui ei rămăsese undeva, la distanță mare, și devenise aproape imaterială.

Când au cuprins-o brațele lui Logan și buzele i s-au întredeschis ușor sub apăsarea gurii lui, părea că vor rămâne veșnic alături și că nimeni și nimic nu-i va putea despărți vreodată.

Un surâs lipsit de voioșie îi înflori pe buze. Privită retrospectiv, acea convingere a ei era de-o ironie tristă.

Nu dorea să privească înapoi, pentru a-și aminti tot ce se-ntâmplase. Mâine, se gândi ea. Mâine, când voi fi mai puțin obosită, mai capabilă de a

face față situației. Dar până și gândul la asta o făcu să se simtă dureros de dezamăgită. Până acum, nu reușise niciodată să se descurce cu diferitele aspecte ale vieții sale. Nu asta fusese și cauza care-o adusese aici ? Se grăbise să se retragă-n sălbăticie, doar pentru a evada dintr-o situație pe care n-o putea nici controla, nici înțelege. Venise pentru a-și limpezi gândurile. Aceasta era rațiunea prezenței sale aici. Ea nu putea, nu trebuia să-și permită o nouă evadare !

In plus, amintirile o apăsau pe creier, oferindu-i imagini pe care ea era convinsă că reușise să le îngroape la loc sigur și pentru totdeauna. NU ! s-a revoltat gândul ei. Nu vreau să privesc înapoi ! Nu vreau să sufăr din pricina asta !

In anul care trecuse, ea și-a țesut un înveliș dur, sub care să nu mai poată fi urmărită de amintiri dureroase. Crezuse că acest înveliș va fi impenetrabil, dar acum recunoștea că totul nu era decât o iluzie și și-a pus întrebarea în gând, dacă există cineva care să fie perfect invulnerabil, atunci când era vorba de propriile sale emoții.

Își atinse ochii cu o mână ostenită. Oare chiar nu trecuseră decât optsprezece luni, de când terminase școala și își însoțise tatăl la prima petrecere destinată în exclusivitate adulților — decernarea anuală a premiilor oferite de United Publishing Group — din apartamentul aflat la ultimul etaj al locuinței lor din oraș ? Fetița care venise la recepție la brațul lui Sir Charles Trevor părea o ființă sosită din alte lumi. Abia-mplinise optsprezece ani, fusese pe primul loc în fiecare clasă, iar lumea i se părea a

fi o uriașă cochilie protectoare. Sau, cel puțin, lumea așa cum fusese delimitată de tatăl ei. Fusese dezamăgită doar de faptul că, pentru moment, dorința ei de a merge la Universitate rămânea doar un vis neimplinit. Sir Charles avea nevoie de ea pe post de gazdă și i-a comunicat că n-o să-i strice deloc dacă va învăța cum să conducă locuința de la Londra și pe cea din Berkshire — casa Branthwaite. Briony își exprimase în mod deschis lipsa totală de entuziasm în legătură cu propunerea tatălui ei. Întâi și întâi, pentru că-și imagina reacția doamnei Lambert — excelenta lor menajeră — la încercarea ei de a interveni cumva în sistemul perfect prin care erau conduse ambele case. Și apoi, pentru că întotdeauna își dorise să aibă o profesie. Deci, i-a comunicat tatălui ei opiniile sale. Sir Charles și-a ridicat sprâncenele :

— N-am nimic împotriva dorinței tale de a-ți găsi, cu timpul, o anume ocupație. Sper doar, că nu intenționezi să te transformi într-o femeie stridentă, gata oricând să strige pe străzi, cerând egalitatea-n drepturi și alte inepții similare. Și-apoi, credeam că poate dorești și tu să-mi dăruiești o parte din timpul tău acum, când s-a încheiat procesul educațional care-ți răpea toată vremea. De când a murit mama ta, eu am rămas foarte singur și am tot așteptat să fiu alături de tine.

Ceea ce, de fapt, nu era decât un șantaj sentimental, se gândea Briony, în timp ce se declara a fi de acord, prin intermediul unor șoapte lipsite de orice urmă de entuziasm. Doar nu era nici oarbă, nici proastă, și știa foarte bine că, în ultimii ani ai văduviei sale, tatăl ei se consolase de minune cu

câteva doamne deosebit de atractive, care, în majoritate, ar fi fost fericite să se afle lângă el, în calitate de gazdă. Se întrebase, cu o ironie acidă, dacă nu cumva presiunile subtile ale ultimei cuceriri deveniseră insuportabile și de aceea fusese ea târâtă cu forța în scenă, în ciuda vajnicei rezistențe pe care o opusese acelei idei.

Dar o consolase gândul că va avea parte de aproximativ un an de distracții. Vor fi dineuri și recepții și chiar și unele călătorii în străinătate, ceea ce reprezenta un puternic contrast față de anii petrecuți în internatul școlii. Până acum, tatăl său fusese mult prea ocupat să țină sub control imperiul editorial al cărui președinte era, pentru a-i acorda și ei ceva mai multă atenție.

Dineul de dinaintea recepției de premiere o cam dezamăgise. A fost prezentată mai multor tineri directori – care mai de care arzând de dorința de a-și exprima admirația față de ea – dar ea era destul de realistă pentru a-nțelege că la așa ceva se poate aștepta orice fiică de președinte, chiar dacă ar fi fost un monstru bicefal. Desigur, ea își cunoștea calitățile – trup tras ca prin inel, strălucirea părului arămiu și farmecul ochilor umbriți de gene lungi și dese – și începuse să se obișnuiască cu privirile de care era urmărită.

Când a sosit și momentul decernării premiilor, Briony a fost de-a dreptul încântată să înmâneze micuțele pene de gâscă din argint și cecurile însoțitoare și să adreseze, cu timiditate-n glas, câteva cuvinte de felicitare pentru scriitorii, fotografii și artiștii care, până acum, reprezentaseră pentru ea doar niște nume.

Tocmai începuse să se debaraseze de inhibițiile inerente debutului și să se bucure de faptul că se afla în centrul atenției, când a remarcat privirile fixe ale unui bărbat din celălalt capăt al încăperii. Pentru o clipă, ochii lor s-au întâlnit și Briony a fost iritată de strania familiaritate pe care a remarcat-o. Știa, însă, că el nu se aflase printre persoanele pe care le cunoscuse la dineu.

Și, exact în momentul acela, ea a înțeles că expresia ochilor albaștri, care o măsurau din cap până-n picioare, nu era nici paternă și nici respectuoasă. Era rece și provocatoare, chiar puțin amuzată, și-i arăta clar și fără echivoc lui Briony că, dacă acel bărbat ar fi fost implicat în vreun război între sexe, victoria ar fi fost de partea lui și că el știa asta. Nu avea nevoie să se-ntrebe cum de o persoană de vârsta ei, proaspăt ieșită de pe băncile școlii și lipsită de experiență, era capabilă să știe astfel de lucruri. Dar nu era vorba decât de instinct, ceea ce ea a înțeles cât se poate de bine.

Totuși, și-a întors repede capul, conștientă de faptul că sentimentul de jenă, amestecat cu cel de indignare, îi coloraseră intens obrajii. În plus, era supărată pe propria sa minte, care continua să-i rețină imaginea — înalt și suplu, cu păr castaniu-roșcat, cu șuvițe decolorate spre blond și niște ochi de o culoare uimitor de deschisă, contrastând puternic cu tenul foarte bronzat.

Desigur, tot ce avea ea de făcut era să aștepte ca tatăl ei să se elibereze din aprinsa conversație pe care o purta cu Hal Mackenzie, editor la COURIER — influentul cotidian al grupului — pentru a-l

întreba cine era acel bărbat. Dar ceva o oprea să facă asta. Ceva îi şoptea că, dacă tatăl ei ar fi dorit ca ea să-l cunoască, ar fi făcut prezentările de rigoare mai devreme.

Dar iată că n-a fost obligată să aştepte pentru a afla numele lui. Când a sosit momentul decernării distincţiei pentru Cel Mai Bun Reporter al Anului şi ea a rostit „Logan Adair", s-a prezentat exact acea persoană. Punând mâna pe premiu, Briony a descoperit cu ciudă că i se umeziseră palmele, dar s-a străduit să afişeze un oarecare calm exterior, atunci când Logan Adair a dat mai întâi mâna cu tatăl ei, care a murmurat câteva cuvinte convenţionale de felicitare, iar apoi s-a întors către ea.

– Sunteţi un colaborator excelent, domnule Adair, a rostit ea încet, cu o politeţe rece în glas şi i-a întins premiul şi plicul.

Toţi ceilalţi, îşi luaseră premiile, mulţumiseră în timp ce îi strângeau mâna şi plecaseră imediat, de obicei – la bar, cu o uşurare prost disimulată. Dar nu şi Logan Adair, care a rostit cu o curtoazie elaborată :

– Dimpotrivă. Mulţumesc, dragă domnişoară Trevor. Şi mâna lui s-a întins, dar nu pentru a-i prinde doar degetele, aşa cum se aşteptase ea, ci pentru a-i cuprinde încheietura. Apoi, a tras-o înspre el, făcând-o să-şi cam piardă echilibrul şi să-şi ridice către el privirile speriate. Atunci i-a văzut licărirea amuzată din ochi, puţin înainte ca el, în mod deliberat, să-şi aplece gura peste gura ei. Apăsarea a fost rapidă şi uşoară şi atât de lipsită de importanţă, încât nimeni n-ar fi putut explica

motivul pentru care Briony s-a dat înapoi ca arsă, observând cu această ocazie că micul incident era privit în cea mai profundă tăcere.

Logan Adair a rostit, surâzând :

— Mi-a făcut plăcere să vă cunosc, domnișoară Trevor, după care a plecat.

Obrajii lui Briony s-au acoperit cu pete de un roșu violent și fragila sa stabilitate s-a clătinat puternic. În încăpere au revenit zgomotele, doar că vocile răsunau acum prea tare, iar ea l-a surprins cu coada ochiului pe Sir Charles, tremurând de furie, în timp ce discuta ceva cu Hal Mackenzie. În ciuda situației neplăcute în care se afla acum, ea își dorea din toată inima ca tatăl ei să considere faptul ca pe o glumă, ceea ce fără-ndoială și fusese, sau măcar să trateze totul cu indiferență. Dar știa că așa ceva este absolut imposibil.

În accepțiunea ei, calitatea unui ziar depindea, în mare parte, de cei care scriau pentru ziarul respectiv. Cei ca Logan Adair, ale cărui titluri dominau reportaje realizate la fața locului, în punctele cele mai fierbinți ale Terrei.

Briony îi văzuse de multe ori numele în COURIER și chiar îi căuta reportajele, încântată fiind de stilul lui laconic și de umorul sec cu care înfrumusețea adesea adevărul amar pe care trebuise să-l expună. Din numeroasele comentarii auzite prin diverse locuri, aflase deja că el face parte din elita celor care reprezentau mândria COURIER-ului și că erau o mulțime de ziare rivale, care i-ar fi plătit cu mult peste ceea ce primea acum, dacă ar fi acceptat să

colaboreze la ele. Dar mai ştia şi că opinia tatălui ei era diferită.

L-a auzit pe Hal Mackenzie spunând, în vreme ce se îndepărta grăbit :

— Sir Charles, nu crezi că-i vorba doar de o furtună într-un pahar cu apă ?

Prezentările se terminaseră şi cineva a deschis uşile din capătul încăperii, care duceau spre terasa de pe acoperişul clădirii. Ea s-a bucurat că poate evada într-acolo şi s-a bucurat şi mai mult că putea rămâne singură. Abia apucase să tragă o dată aerul adânc în piept, când a simţit că cineva o priveşte şi s-a răsucit rapid. Când a văzut cine îi tăia calea spre uşă, s-a dat involuntar înapoi, iar inima ei şi-a oprit bătăile.

Logan Adair a rostit acid :

— Nu-i necesar să intri în panică, domnişoară Trevor. Scurta noastră întâlnire nu m-a scos din minţi chiar în asemenea hal, încât să mă facă să dau buzna aici ca să te violez.

— Şi-atunci, de ce ai... dat buzna aici, domnule Adair ? Vrei să mă jigneşti din nou ?

În ochii de culoare deschisă s-a aprins o luminiţă ambiguă, atunci când şi i-a aţintit asupra ei.

— Dumnezeule, eşti un produs Trevor autentic ! Marcat ! De fapt, avusesem, oarecum, de gând să-mi repar greşeala, dar am certitudinea că fiica tatălui tău va lua asta drept slăbiciune. Prin urmare, cred că am să mă întorc în atmosfera mult mai plăcută de la bar.

Pornise deja spre uşă, când ea i-a spus

— Îmi pare rău dacă am exagerat cumva, dar m-ai uluit pur şi simplu.

– Şi nu pentru prima oară, în această seară. Întotdeauna am considerat că dulcea vârstă de şaisprezece anişori este limită pentru a nu fi cunoscut niciodată sărutul. Tu ai depăşit-o cu doi ani.

– De unde ştii câţi ani am eu ? a-ntrebat ea.

– O chestie elementară, sufleţelule. Şi la COURIER există o pagină de bârfe, iar la a optsprezecea aniversare a ta au fost chemaţi şi nişte fotografi, ai uitat ? „Drăgălaşa Briony Trevor a ajuns la majorat", era scris. Claridge, nu-i aşa ? Probabil că invitaţia mea s-a pierdut pe undeva.

– Vrei să spui c-ai fi acceptat-o ? a încercat ea să-i răspundă pe acelaşi ton.

– Probabil că nu, a rostit el sec. Dar cred că o să-mi propun să fiu pe-aproape, atunci când vei deveni cu adevărat majoră.

Brusc, între ei s-a lăsat tăcerea. Tensiunea era aproape tangibilă. De fapt, el nu s-a retras deloc, se gândi Briony. Dimpotrivă, continua să stea teapăn, blocând uşa care i-ar fi permis să se întoarcă la invitaţi şi să se simtă în siguranţă. Simţea că intră într-o stare de agitaţie şi că trebuie să pună punct cât mai repede. Rosti grăbită :

– De ce-ai făcut aşa ? Vreau să spun, de ce m-ai sărutat ?

– Numeşte-o dorinţă de nestăpânit.

– Şi ai adesea asemenea dorinţe ?

– Nu atât de des cât se pare c-am avut în seara aceasta, a spus el pe un ton glumeţ şi i-a zâmbit. Trebuie să admit că intenţia iniţială a fost de a măsura cât de veridică era acea poză imaculată de fetiţă de pension, mai mult decât de a trezi dorin-

ţe indecente în pieptul tău, fără-ndoială virgin. Şi mai voiam să-l necăjesc pe tatăl tău.

– Ei, asta chiar că ţi-a reuşit, i-a răspuns ea cu răceală şi ciudat de dezamăgită de faptul că el o vedea ca pe o şcolăriţă, uşor de tachinat.

– Am observat şi eu. Cred că bietului Mac i s-a şi ordonat deja să-mi tragă o săpuneală zdravănă, luni, la prima oră. Sau să mă concedieze cu prima ocazie. Probabil că amândouă. Iar dacă tatăl tău ar descoperi că suntem acum împreună şi singuri, cred că nici n-ar mai aştepta dimineaţa de luni.

– Cred că exagerezi, a spus ea. Nu-l concediezi pe Reporterul Anului, doar pentru că te-a sâcâit cumva la o petrecere.

– Ba o faci, a spus el. Dacă eşti Charles Trevor şi dacă reporterul respectiv ţi-a stat ca un ghimpe-n coaste de cam multişoară vreme. Buzele i s-au strâns puţin. Şi, dacă oricum voi fi spânzurat, mi-e totuna...

A înaintat uşor un pas şi braţele lui s-au întins şi au cuprins-o fără nici un efort.

– Ar fi trebuit să fi fost sărutată până acum, Briony, a rostit el răguşit şi gura lui s-a aplecat spre a ei.

Buzele lui erau fierbinţi şi foarte seducătoare. Braţele ei au alunecat pe după gâtul lui, aproape din propria lor voinţă, trăgându-l şi mai mult înspre ea, astfel că sărutul s-a transformat dintr-unul de explorare, într-unul de solicitare. Logan a fost cel care s-a oprit primul, cu respiraţia cam agitată şi cu pleoapele uşor lăsate peste ochii care o priveau speculativ.

– Nu știu ce intenționezi să faci în restul serii, a rostit el cu o oarecare asprime. Dar sunt absolut sigur că nu va fi ceea ce-mi doresc eu, chiar în momentul acesta. Prin urmare, ar fi mai bine să te-ntorci la loc sigur, sub aripa tatălui dumitale. Crede-mă, domnișoară Trevor, așa-i mai bine pentru amândoi.

– Te-ai speriat, domnule Adair ? Inima-i bătu nebunește atunci când își ridică spre el privirile strecurate pe sub genele dese. Era voit provocatoare și știa, bucurându-se pentru prima oară de gustul puterii pe care o are o femeie asupra bărbatului care o dorește.

– Nu prea, domnișoară Trevor, i-a ripostat el tăios. Dar garantez că dumneata te vei speria, cu siguranță, dacă mă hotărăsc să continui acest moment romantic, până la sfârșitul evident. Nu te juca cu focul, iubito, deoarece riști să te arzi și-mi imaginez că tăticul preferă să te ofere unui mire ales de el, absolut imaculată.

Cinismul lui o făcu să se simtă absolut distrusă. Rosti furioasă

– Să știi că nu ești deloc irezistibil. Iar soțul, o să mi-l aleg singură !

– Curajoase cuvinte, a rostit el cu o urmă de surâs. Dar, pentru a-i ține piept tatălui dumitale, vei avea nevoie de mult mai mult. Crede-mă, eu știu bine asta.

Tocmai voia să-l întrebe cum se face că știe așa ceva, să insiste, dac-ar fi fost necesar, când s-a auzit un glas de femeie, care a rostit cu nerăbdare :

– Deci aici erai, Logan ?

Briony a recunoscut-o imediat. Era Karen Wellesley, redactorul care se ocupa la COURIER de pagina femeilor — o blondă delicată, bine făcută, spre treizeci de ani și care divorțase deja o dată.

Karen a înaintat un pas și și-a trecut brațul, posesiv, pe sub cel al lui Logan.

— Dumnezeule, a spus ea destul de inexpresiv, atunci când ochii machiați exotic i-au căzut pe Briony. Sper că nu întrerup ceva important.

— Absolut nimic, a asigurat-o Logan rece. Tocmai discutam cu domnișoara Trevor despre posibilitatea de a alege, dar ajunsesem într-un punct mort.

— Atunci este perfect, i-a zâmbit Karen. Cum petrecerea a cam început să se spargă, m-am gândit că poate vrei să mă duci undeva, unde să sărbătorim premierea ta.

— Aș fi mai mult decât fericit s-o fac, dragostea mea, dacă domnișoara Trevor nu are nimic împotrivă, i-a răspuns el dulce.

Briony a spus

— Desigur, dacă petrecerea e pe sfârșite, tatăl meu va dori să plecăm. Și le-a oferit un surâs studiat.

A trecut pe lângă ei cu capul sus și s-a îndreptat către ușa luminată. A fost încântată să-și vadă tatăl prins într-o discuție cu cineva din conducere. Proasta sa dispoziție părea să fi fost uitată pentru moment.

— Hello, draga mea! Ochii lui au învăluit-o într-o privire veselă, atunci când s-a apropiat de el. Pe unde-ai fost?

– Am... am fost afară să iau puțin aer. Am impresia că mă pândește o durere de cap. Crezi c-am putea pleca și noi curând ?

El a devenit brusc foarte îngrijorat în ceea ce o privea și a trimis pe cineva să sune jos, pentru a i se aduce mașina la intrarea principală, agitându-se protector în jurul ei, în vreme ce una dintre fetele angajate pentru a servi în seara aceea a fost trimisă să aducă mantoul lui Briony. Așteptau liftul, înconjurați de un mic grup, format din colegii tatălui ei din eșaloanele de sus ale conducerii, când au apărut și Logan cu Karen, atât de lipită de el, încât cineva neavertizat ar fi putut crede că fuseseră sudați. Și Briony a descoperit, spre marea ei uimire, că ea era departe de a fi indiferentă față de acest tablou.

Aproape cu durere, Briony și-a transferat atenția spre luminile care arătau la ce etaj se afla liftul și a observat ușurată că era aproape sus. Apoi, l-a auzit pe Logan spunând

– Vino, iubito. Vom coborî pe jos două etaje. Vreau să iau ceva din biroul meu.

I-a simțit cum pleacă, dar n-a vrut să-și întoarcă privirile într-acolo, deoarece știa că asta o s-o doară. În timp ce liftul cobora, Sir Charles a rostit direct :

– Te-ai comportat excelent în seara asta, Briony. Am fost mulțumit de tine. Privirile i s-au întunecat : Regret că tipul acela, Adair, a avut o purtare atât de proastă.

– Nu... nu a avut absolut nici o importanță, tată, a rostit Briony cu greutate.

Tatăl ei a pufnit, dar n-a mai făcut nici un comentariu, spre marea ei uşurare. În maşină, a fost deschisă inevitabila servietă, iar el s-a cufundat în hârtiile sale, în vreme ce Briony şedea cuminte, adâncită în gânduri.

Pentru ea, seara aceea a reprezentat o mulţime de premiere. A fost prima ei petrecere cu adevărat destinată adulţilor, primul sărut şi, acum, descoperea că trezirea pasiunilor nu era, în mod necesar, un eveniment fericit, deoarece atunci când pasiunea dispare, în urma ei apar gelozia şi singurătatea.

Şi-n patul ei, în noaptea aceea, Briony s-a tot gândit la Logan şi la Karen, aflaţi împreună, fiind şi geloasă, şi singură.

*

* *

Brusc şi oarecum împotriva voinţei sale, Briony a revenit la prezent şi la realitatea înconjurătoare.

Gelozie, singurătate şi durere, medita ea nefericită, în timp ce îngenunchea să aţâţe focul care se cam stinsese în timpul reveriilor ei. Cuvintele acelea urâte păreau să fi învăluit întreaga poveste tristă a mariajului ei. Cum de nu-şi dăduse seama, chiar din acea primă seară, de ceea ce avea să urmeze şi nu se ţinuse la distanţă ? Dar cunostea deja răspunsul la această întrebare – deoarece se prinsese în mrejele unui sentiment căruia, cu puţina sa experienţă, pur şi simplu nu-i putea rezista. Şi, în plus, mai era şi incontestabila strălucire a personalităţii lui Logan Adair şi ademenitoarea

perspectivă de a duce un tral primejdios şi de a se revolta împotriva planurilor şi prejudecăţilor tatălui ei. Era o situaţie plină de capcane, dar cu totul irezistibilă pentru copilul din ea.

Dacă învăţase ceva din căsătoria cu Logan, se gândi ea cu detaşare, învăţase să renunţe la toate copilăriile.

Dar, dacă reuşise, atunci de ce a trebuit să fugă ? Aşa ar fi acţionat doar un copil şi nicidecum femeia în care credea ea că se transformase acum.

Probabil că o determinase la aşa ceva cutremurătorul şoc produs de întoarcerea lui Logan. De luni de zile, ştia că murise, executat într-un stat producător de petrol din Orientul Mijlociu, unde se dusese să facă un reportaj despre lovitura de stat revoluţionară, făcută de noul guvern. Un scurt comunicat anunţase că era vorba de „un spion al Puterilor Vestice". Nu s-au oferit şi alte detalii şi trupul lui n-a fost returnat. Ambasada nu putea interveni, deoarece şi ei se aflau de câteva săptămâni într-un fel de stare de asediu, după care au fost evacuaţi.

Dar comunicatul despre moartea lui Logan părea mai mult epilogul, decât sfârşitul acelei farse tragice care fusese căsătoria lor. Vestea o zguduise, deşi legătura lor se terminase cu mult timp înaintea plecării lui Logan în Orientul Mijlociu. Se terminase, medită ea strângându-şi buzele îndurerată, aproape înainte de a fi început, cu deziluzia ei şi căderea lui în dizgraţie.

Dar chiar dacă lucrurile ar fi stat altfel, ce şanse ar fi avut o uniune între doi oameni atât de nepotriviţi ? s-a întrebat ea cu tristeţe.

Chiar din prima seară a întâlnirii lor, ea își dăduse seama de prăpastia dintre ei doi. Logan, la cei treizeci și patru de ani ai săi, era un om de lume, cinic, atotcunoscător și cu foarte multă experiență. Ea era o școlăriță naivă, care-și căuta un erou, pentru a-l idolatriza. Doar că Logan nu dorea să se lase modelat ca erou. El clarificase asta chiar de la început, dar ea s-a făcut că nu aude. Fusese surdă la toate avertizările, la toate semnalele, acceptând doar indicațiile propriilor sale instincte, dar acestea s-au dovedit a fi false.

Adormise cu greu în acea primă noapte de după petrecere — prima dintre multiplele nopți fără somn. Și fusese o proastă, și-a spus singură a doua zi, când a văzut urmele lăsate de insomnie în jurul ochilor. A fost sărutată, da, și ce-i cu asta ? O mulțime de fete de vârsta ei erau deja măritate și mame și nu în mod necesar în această ordine. Doar pentru că-și petrecuse ultimii câțiva ani la o școală, unde nu se admitea nici cea mai nevinovată relație între sexe, nu însemna deloc că trebuie să facă atâta caz pentru un sărut.

S-a trezit, întrebându-se dacă și-ar fi făcut atâtea probleme, în cazul iă ar fi fost sărutată de vreo tea probleme, în cazul că ar fi fost sărutată de vreo în preajma ei, înainte de decernarea premiilor.

A oftat, în timp ce a început să-și perie șuvițele lungi de păr, de un arămiu închis. Singura metodă de a afla adevărul era de a se lăsa sărutată de unul din strălucitii tineri de la U.P.G., pentru a dispune astfel de un termen de comparație. Doar că perspectiva n-o atrăgea nici un pic.

Ceea ce-și dorea ea cu adevărat, îi trecu prin minte, era ca Logan s-o sărute din nou. S-a aple-

cat spre oglinda de la masa de toaletă, și-a mângâiat moliciunea buzelor cu degetul, și s-a întrebat de ce oare gura unei fete este atât de delicată, în timp ce gura bărbaților este dură și aspră ? Începuse, chiar, să-și dorească să nu fi fost așa de cuminte în școală și să-și fi întrecut colegele în istorii amoroase secrete. Cel puțin, acum nu s-ar mai fi simțit atât de tulburată și complet pierdută. Știa tot ce se poate ști despre procesele biologice din trupul ei, dar nu știa aproape nimic despre cerințele lui emoționale care, începuse ea să bănuiască, erau cu mult mai complexe.

A fost foarte tăcută la micul dejun, fapt care l-a determinat pe tatăl ei să întrebe, îngrijorat, dacă tot mai are acele puternice dureri de cap.

– Nu, mă simt bine, l-a asigurat ea, punând deoparte oul fiert, pe care nici măcar nu-l gustase. Tată, m-am gândit că ar fi timpul să încep și eu să lucrez, să-mi găsesc o ocupație.

Sir Charles și-a atins buzele cu șervețelul, după care l-a pus lângă farfurie. A rostit cu o oarecare nerăbdare :

– Draga mea Briony, credeam că am fost de acord că, tot anul acesta, vei lucra pentru mine, învățând cum să conduci casa aceasta și cum să te comporți în calitate de gazdă.

– Asta nu prea arată a activitate care să-mi ocupe întreg timpul, a protestat ea. Și-apoi, trebuie neapărat să-mi găsesc ceva de făcut. A luat cafetiera de argint și și-a mai pus puțină cafea, rostind cam într-o doară : Am avut întotdeauna note bune la engleză. Mă întreb dacă n-aș putea ajunge reporter...

I-a aruncat o privire rapidă tatălui ei și a văzut cum sprâncenele lui s-au unit peste ochii care aruncau fulgere.

– Cred că glumești, a spus el în sfârșit.

– De ce ?

– Dacă socotești că ai nevoie de câteva explicații în această privință, ei bine, ți le pot oferi. Birourile ziarelor nu sunt locuri indicate pentru vreo femeie și, mai ales, pentru fiica mea.

– Dar o mulțime de femei lucrează la ziare, i-a răspuns ea. Și o mulțime dintre acestea, lucrează chiar pentru ziarele tale.

– Nu pentru că aș dori eu asta, a replicat el rece. Dar, în timpurile acestea, în care se dă atâta importanță egalității sexelor, nu prea am cum să exercit o asemenea discriminare.

– Vai, tată ! a exclamat Briony, neștiind dacă să râdă sau să plângă. Ai într-adevăr niște prejudecăți îngrozitoare !

– Am eu așa ceva ? Poate că da, dar pot să demonstrez fiecare idee pe care am emis-o. Reporterii de la ziare sunt duri – natura profesiei lor îi face astfel. Și, dacă duritatea și cinismul sunt acceptabile și scuzabile la un bărbat, nu același lucru se-ntâmplă cu o fată. Și-a împăturit ziarul și s-a ridicat în picioare. Draga mea, nu doresc să-ți pierzi sensibilitatea și să devii aspră și indiferentă față de felul în care te comporți. Eu...

– Vai, tată ! i-a tăiat-o Briony scurt. Nici nu-mi vine să-mi cred urechilor ! Toată viața ți-ai petrecut-o în afaceri cu ziarele și totuși, dai acum impresia unui om care le urăște.

– Uneori, chiar le urăsc, i-a răspuns tatăl ei liniștit. Mai ales, urăsc ceea ce fac ele cu oamenii. Și urăsc ceea ce ți-ar putea face ție. Și-a privit repede ceasul. Trebuie să plec acum. Am o zi grea în față.

Iar eu, am o zi goală, se gândi ea întristată, atunci când ușa s-a închis în urma lui. Nu intenționa cu adevărat să devină reporter. Fusese mai mult un gând trecător, decât o ambiție arzătoare, dar ideea a-nceput s-o atragă din ce în ce mai mult. Și-apoi, era timpul ca să înceapă să gândească singură și să-și planifice personal propria viață. Multe dintre fetele care n-avuseseră nici pe departe note așa de bune ca ea, acum erau la universitate și ea-și dorea, cumva, să fi insistat mai mult asupra acestui subiect. Dar Sir Charles părea că vrea din toată inima ca ea să stea acasă și ei i s-a părut nepotrivit să nu cedeze. Și-apoi, nici perspectiva petrecerii unui număr atât de mare de ani cu studiile universitare, nu i se păruse prea tentantă atunci.

Dar cu siguranță că tatăl ei nu-și închipuia că ea va rămâne tot timpul în casă, fără să facă nimic. Doar știa și el, cât se poate de bine, că adevărata activitate menajeră era efectuată de doamna Lambert, ajutată, uneori, de cineva angajat cu ziua, iar Briony era în plus în schema respectivă. Sau el și-o fi închipuit că ea se va mărita aproape imediat ?!

Fără voie, și-a amintit de ceea ce spusese Logan Adair în legătură cu posibilitatea ei de a-și alege un soț și s-a văzut cu ochii minții îmbrăcată în alb și cu voal de mireasă, îndreptându-se înspre

altarul unei biserici, unde un bărbat fără chip aștepta să-i fie înmânată de către tatăl ei – neatinsă de vreun om sau de vicisitudinile vieții.

A simțit cum gândul îi generează un chicotit isteric în gât. Cum poate cineva să accepte o căsătorie plicticoasă, doar pentru a schimba o situație sigură cu alta, fără ca măcar să simtă tentația de a gusta din deliciile pericolului și ale aventurii, din viața adevărată ?

Și-a împins cu putere scaunul înapoi și s-a ridicat. Universitatea ar fi fost prima ei întâlnire cu o lume nedelimitată de cineva, dar i-a fost refuzată. Nu-și mai putea permite să lase să-i scape vreo altă ocazie !

Se va duce la U.P.G. și-l va ruga pe Hal Mackenzie de la COURIER să-i dea o slujbă. Aseară, el fusese foarte drăguț cu ea și-apoi, ea avea absolut toate calificările necesare.

În plus, mai socotea ea fără prea multă speranță, dacă reușea să obțină un post, chiar și de practicant, la cel mai serios și influent ziar al grupului, poate că tatăl ei se va resemna, sau chiar va privi cu simpatie aspirațiile ei. Cel puțin, putea să-i demonstreze astfel că ea nu era o nulitate, incapabilă să gândească singură. Nu pierdea nimic încercând.

Dar când era aproape gata s-o pornească spre U.P.G., a fost fulgerată de ideea că, dimpotrivă, ar putea avea foarte mult de pierdut. Dacă se apropia, în mod voit, de Logan Adair, și-ar fi putut pierde inima.

– Şi este exact ceea ce am făcut, se gândi Briony nefericită, privind focul fără să-l vadă. Oh, Doamne, asta am şi făcut!

Iar lacrimile grele alunecau lin, lăsându-i gust de sare pe buzele tremurânde.

CAPITOLUL DOI

Plânse un timp cu fața în palme, ghemuită în scaunul cu spătar înalt. Știa că plânge pentru că este extrem de obosită și cu simțăminte foarte confuze, dar câteva lacrimi erau și pentru copilul plin de speranțe, vulnerabil, care credea că tot ceea ce trebuia ea să facă era să întindă mâna și să ceară ce-și dorește.

Putea chiar să zâmbească la gândul aroganței inocente care o condusese direct la editorul unuia dintre cotidianele de vază de pe Fleet Street, pentru a solicita un post.

Privind înapoi, trebuia să admită că Hal Mackenzie o păcălise cu ușurință. Îi ascultase cu atenție expunerea prin care demonstra de ce, după părerea ei, cariera de ziarist i s-ar potrivi ca o mănușă și chiar își notase câte ceva pe o bucățică de hârtie, în vreme ce ea vorbea. Apoi, o întrebase politicos care-i viteza cu care stenografiază și nu comentase în nici un fel mărturisirea ei, cum că nu stenografiase niciodată. După aceea, a luat câteva foi tipărite înghesuit și i le-a întins, spunându-i să se ducă în biroul secretarei lui, aflat alături, și să scoată din ele un articol nu mai mare de șase pa-

ragrafe. Inima lui Briony s-a oprit atunci când s-a așezat la mașina de scris și a început să citească informațiile și cifrele din manuscris. În momentul în care i-a înmânat lui Hal Mackenzie articolul terminat, știa deja că acesta era departe de standardele solicitate.

Hall Mackenzie și-a ridicat ușor sprâncenele, în timp ce-i citea producția, apoi a pus foaia jos, și-a scos ochelarii cu rame groase, i-a șters cu o batistă imaculat de albă, de parcă ar fi vrut să-i mărească iritarea printr-o tăcere prelungită, și a rostit în sfârșit :

— Domnișoară Trevor, eu am un prieten în Middlands, care conduce un mic grup de hebdomadare. Este un excelent teren de antrenament, iar dacă eu voi fi cel care vă recomandă, veți fi angajată cu siguranță.

— Dar... eu am crezut că... a spus Briony și s-a oprit.

Hal Mackenzie i-a răspuns sec :

— Credeați că relațiile dumneavoastră cu Președintele sunt suficiente pentru a vi se deschide toate ușile la U.P.G. ? Ei bine, mă tem că nu, chiar dacă ați fi fost incredibil de talentată, ceea ce nu sunteți. Dar, cu un serios antrenament în provincie, s-ar putea să deveniți, cu timpul, suficient de competentă. Buun. Să-i scriu prietenului meu în numele dumneavoastră ? A așteptat puțin, privind cum starea de jenă îi colorează obrajii din ce în ce mai tare, apoi a oftat. Domnișoară Trevor, sunt suficient de bătrân pentru a vă fi tată, așa că per-

miteți-mi să vă dau un sfat – să nu sperați prea mult de la sărutările sub clar de lună.

Briony a rostit fără convingere :

– Nu știu ce vreți să spuneți.

– Nu ? Sprâncenele lui s-au ridicat. L-am văzut pe Logan, venind după dumneavoastră. Din fericire, tatăl dumneavoastră n-a observat nimic. El își exprimase deja, cât se poate de clar, opinia în legătură cu ceea ce s-a petrecut mai devreme.

– Domnule Mackenzie, a încercat Briony să-și adune cumva resturile de siguranță și calm, zău că nu este vorba despre ceea ce credeți dumneavoastră...

– Nu ? Tonul lui era sceptic. Sunteți o fată foarte drăguță, Domnișoară Trevor. Credeți-mă, eu nu încerc să instituiesc vreo cenzură nici asupra lui Logan, nici asupra dumneavoastră. Doamne, dacă eu aș fi avut cu douăzeci de ani mai puțin, probabil că m-aș fi străduit să-l scot din joc, indiferent de persoana care v-ar fi fost tată. Că veni vorba, știe și el, cumva, că ați venit aici să solicitați un post ?

– Briony și-a mușcat buzele :

– Am... am discutat despre asta, desigur...

– Cu alte cuvinte – nu. Mackenzie a oftat din nou. N-o să meargă, domnișoară Trevor. Nu mi-l pot imagina pe Sir Charles acceptând viața de reporter pentru dumneavoastră. Vreau să vă vorbesc deschis. El este un președinte bun, dar nu pune inimă în ziaristică, așa cum făcea bunicul dumneavoastră. De multe ori mă gândesc că Sir Charles ar fi fost tot atât de fericit, sau, poate, chiar mai fericit, producând automobile sau mașini de

cusut. Ceva care să nu-i poată răspunde. Uneori, ai impresia că pentru el, ziaristica este un cuvânt urât. I-a aruncat o privire rece. Şi chiar dacă n-ar fi aşa, tot n-aş lăsa deoparte oameni buni, care vin să-mi ceară de lucru, doar pentru a-i da postul respectiv unei fetiţe nepricepute, lipsite de orice fel de har. In această situaţie, mă tem că voi apela la binecunoscutele opinii ale tatălui dumneavoastră, care, alături de ale mele, vor atârna mai greu de partea răspunsului negativ. Plus părerile mele greşite în privinţa unei motivaţii speciale pe care bănuiesc că o aveţi...

– Nu prea cred că aceasta v-ar privi în vreun fel, a rostit ea, înfierbântată de umilirea suferită.

– Aici greşiţi. Doresc ca ziarul meu să fie eficient, iar salariaţii mei să dea ce au mai bun în ei. De aceea, nu pot să încurajez... să zicem, anumite situaţii personale. Acestea au tendinţa de a se desfăşura în timpul programului de lucru. Sigur că, uneori, se stabilesc anumite relaţii şi eu sunt obligat să le accept. Doar întreg personalul meu este format din oameni adulţi, nu ?

Briony a spus rece

– Dacă vă sfătuiţi să mă preveniţi, patern, că domnul Logan Adair are o... legătură cu domnişoara Wellesley, vă rog să nu vă mai osteniţi. Ştiu asta şi regret că v-am răpit atât de mult timp. Şi nici nu-i necesar să-i scrieţi prietenului dumneavoastră. Sunt sigură că şi ei au nevoie de cineva înzestrat cu har, chiar şi pentru o publicaţie de provincie.

S-a ridicat o dată cu ea :

– Mă faceți să apar ca un fel de brută lipsită de sensibilitate, domnișoară Trevor, și-mi pare rău. Dar credeți-mă, nu aveți șanse de reușită... ei... din mai multe motive. Poate că, din afară, viața de aici pare a fi strălucitoare, dar este o muncă grea și obositoare, care lasă foarte puțin spațiu pentru idealism.

Ochii lui Briony erau plini de lacrimi, atunci când a ieșit în goană din birou, trecând ca vântul pe lângă secretara uluită. S-a oprit o clipă, doar pentru a-și scoate niște ochelari întunecați din poșetă și pentru a și-i pune pe nas, încercând astfel să-și ascundă semnele cele mai vizibile ale stării sale de disconfort. Cum erau câteva persoane care așteptau la lift, a luat-o pe scări pentru a ajunge la parter. Acolo, a dat de o toaletă pentru doamne și s-a strecurat înăuntru ca să-și repare puțin machiajul. Când a fost sigură că și-a redobândit total autocontrolul, a ieșit și s-a îndreptat înspre ușile de sticlă de la intrarea principală a clădirii.

Și chiar atunci, Logan Adair a traversat holul și a ieșit în stradă, oprindu-se doar pentru a ține deschisă ușa pentru un grup de femei care intrau.

Briony a înghețat pentru o clipă, nevenindu-i să-și creadă ochilor. Apariția lui atât de neașteptată a constituit pentru ea un fel de semn bun. Dacă ar fi luat liftul, dacă n-ar fi zăbovit cu refacerea machiajului, atunci nu l-ar mai fi văzut... Acum, el se afla chiar în fața ei, așteptând la traversare, în timp ce-și lovea nervos piciorul cu un ziar împăturit și privea, nerăbdător, la șirurile de mașini. Nu exista nici un motiv pe lume care ar fi putut-o împiedica să se apropie de el, să-i spună

ceva nostim și lipsit de importanță despre coincidențe și despre cât de mică-l lumea, dar uite că nu era în stare s-o facă. Așa că a rămas puțin în spatele lui, urmărindu-l în timp ce traversa. Sigur că nu avea habar încotro se îndrepta el. Poate că se ducea să realizeze un reportaj, dar ei nu-l prea venea să creadă asta. Doar el lucra la departamentul de știri externe și nu la cel de informații, privind viața orașului. Mai degrabă, și-a spus ea, după ce și-a privit ceasul, se duce să prânzească ceva mai devreme. Nu părea să se grăbească, mergea cu pas lent prin lumina palidă a soarelui și pentru Briony era foarte simplu să-l țină mereu sub observație. În același timp, două idei neliniștitoare i-au trecut prin minte : Dacă, cumva, el se-ntoarce și o vede urmărindu-l și — ceea ce era infinit mai rău — dacă se duce, cumva, să se întâlnească pentru masa de prânz cu domnișoara Wellesley ?

Inima i s-a oprit, dar și-a revenit în mod miraculos, atunci când Logan a intrat în bodega mare de la colțul străzii. După un moment de ezitare, a intrat și ea după el. Lumina de afară făcea ca interiorul să pară foarte întunecat. Deși era încă destul de devreme, multe dintre mesele și băncile tapițate cu pluș, aflate de-a lungul pereților, erau deja ocupate, iar în aer pluteau arome apetisante. Briony a respirat adânc, apoi s-a îndreptat spre bar.

Logan tocmai se întorcea cu un pahar în mână și a văzut-o. A recunoscut-o imediat, în ciuda ochelarilor ei întunecați și sprâncenele lui s-au înălțat, exprimând uimire și neîncredere.

— Vizitați cartierele sărace, domnișoară Trevor ?

– Nu mi se pare a fi un loc prea sărăcăcios aici, domnule Adair.

Glasul îi suna rece şi studiat şi s-a străduit să afişeze chiar şi un zâmbet potrivit.

– Dar nici nu-l un loc pe care dumneata să-l frecventezi de obicei. A zâmbit şi el, dar ochii reci au căpătat o expresie nedumerită şi gânditoare, în vreme ce o studiau cu atenţie. Îmi permiţi să-ţi ofer ceva de băut ?

– Mulţumesc. A fost nevoită să-şi suprime-n grabă sentimentul de bucurie. Dar... nu cumva aştepţi pe cineva ?

– Pe nimeni, i-a răspuns el, oarecum sec. Aici au un foarte bun vin al casei şi tot aşa este şi mâncarea. Dar... poate intenţionai să iei masa de prânz într-altă parte. Ochii lui s-au oprit asupra simplului, dar elegantului ei taior crem, de lână, şi asupra bluzei verde-închis de dedesubt, totul ales cu grijă, pentru a-l convinge pe Hal Mackenzie de marea ei eficienţă.

– Auzisem deja că aici au o mâncare extraordinară, a spus ea repede. De aceea m-am şi gândit c-ar fi bine s-o încerc...

– Ia te uită, cu ce viteză mai zboară vorbele ! Nu s-a obosit să-şi ascundă scepticismul. Dar nu cred, totuşi, c-ar fi ajuns şi la nivelul conducerii. Cred că ei au sufragerii proprii, nu ? I-a întins meniul. Ţi-aş recomanda o plăcintă ciobănească.

– Perfect.

Ştia c-ar fi gustat şi din nişte cizme fierte, dacă el i-ar fi recomandat aşa ceva. Logan i-a transmis comanda fetei de la bar, după care a condus-o pe Briony către două locuri libere, pe una dintre ban-

chetele de lângă vitrina cea mare. Soarele pătrundea prin geam și ea și-a descheiat jacheta, iar când a lăsat-o să-i alunece de pe umeri, trupul i s-a arcuit puțin. Atunci, ochii lui Logan s-au ațintit, pentru o clipă, asupra liniei curbe a sânilor ei, vizibile acum pe sub mătasea subțire.

– Dă-mi voie, te rog !

S-a repezit s-o ajute și, o fracțiune de secundă, mâna i s-a oprit pe umărul el, iar ea i-a simțit căldura pe piele, de parcă ar fi fost goală. Printre gene, și-a furișat privirile către el, în vreme ce-i oferea paharul de vin alb, și i s-a părut că era cam încurcat. Asta i-a trezit un simțământ de triumf, pe care cu greu a reușit să-l disimuleze. Și-a spus singură, parcă nevenindu-l să creadă, că domnul Adair era la fel de captivat de ea precum era ea de el. Aproape imperceptibil, s-a tras puțin lângă el, pe banchetă.

– Fumezi ? Din buzunarul hainei cafenii din catifea reiată, și-a scos o brichetă și un pachet de Gauloise, pe care l-a întins către ea. Briony a clătinat din cap.

– Fată cuminte. Părea puțin amuzat. Toate virtuțile și absolut nici un viciu, exact cum ar trebui să fii la optsprezece ani. Ai ceva împotrivă dacă voi fuma ?

– Deloc. Brusc, vorbele i s-au oprit în gât și a simțit nevoia să bea puțin vin, bucurându-se de aroma lui rece. A început să caute, cu fervoare, un subiect de conversație. Ți-a plăcut recepția de decernare a premiilor ?

– Anumite părți – cât se poate de mult. Acum, el era vizibil amuzat, în timp ce ea simțea cum

sângele îi năvălește în obraji. Dar premiile în sine nu au obsolut nici o valoare.

– Ce vrei să spui cu asta ?

– Eu n-am nevoie de un ornament pentru consola căminului meu, dat fiind că stau prea puțin pe-acasă, pentru a avea timp să apreciez faptul că am o consolă de cămin. Și, deși banii sunt bineveniți, ei nu sunt esențiali. U.P.G. este cât se poate de generos în ceea ce privește salariile, indiferent de sentimentele tatălui tău pentru personalul de acolo. Cred că multe dintre premii reprezintă mai mult pentru autoaprecierea donatorilor, decât pentru cea a laureaților.

– Dar crezi că nu înseamnă nimic să devii Reporterul Anului ?

El a ridicat ușor din umeri

– Majoritatea acestor titluri n-are nici o importanță. Mai mare plăcere-mi face să știu că Mac mă apreciază și că-i place ce fac eu. El este un tip excepțional, pentru care merită să lucrezi.

Briony și-a plecat ochii către suprafața lucioasă a mesei și a spus

– Din păcate, eu nu voi fi niciodată în situația de a judeca adevărul acestei afirmații.

– Adică ?

– Adică, l-am rugat pe domnul Mackenzie să-mi dea ceva de lucru, iar el m-a refuzat categoric. Și asta, cu mai puțin de o jumătate de oră în urmă.

– Ai vrut să lucrezi la COURIER ? Logan și-a lăsat paharul din mână așa de repede, încât o parte din lichid s-a vărsat pe masă.

— Ce-i atât de surprinzător în asta ? a-ntrebat ea necăjită.

— Uluitor — ar fi cuvântul potrivit. A privit-o, lung, cercetător. Mă-ntreb, domnișoară Trevor, ce anume ți-a vârât o asemenea idee nepotrivită în căpșorul acela drăgălaș ?

— Te rog să nu mă privești cu atâta superioritate, a rostit ea enervată. Și nici să nu mă aduci la nivelul unui ornament pentru consola căminului !

— Crezi că asta este ceea ce fac ? a zâmbit el rece. Pot să te asigur că, atunci când te privesc, mă gândesc la cu totul altă mobilă.

— Oh ! Obrajii i s-au colorat, atunci când a înțeles sensul cuvintelor lui și asta a făcut-o să se urască, deoarece se înroșea ca o proastă, ori de câte ori el începea s-o tachineze. Cu toate acestea, să știi că chiar am venit să cer ceva de lucru la COURIER, iar domnul Mackenzie se pare că-ți împărtășește neîncrederea.

— În plus, el mai posedă și un foarte dezvoltat spirit de autoconservare — caracteristică excelentă, pentru oricine dorește să fie promovat la vreunul dintre ziarele tatălui tău. Cred că la respingerea ta a jucat și asta un rol cât se poate de important, pe lângă tinerețe și o totală lipsă de experiență.

— Nu văd ce amestec are tata în toată povestea asta, a spus Briony.

— Haide, haide, iubito ! Sprâncenele lui s-au ridicat. Doar nu vrei să mă convingi că ești atât de naivă, nu ? Tatăl tău își scutură oamenii precum vântul de toamnă — frunzele, și asta o știi sau,

cel puțin, ar trebui s-o știi. Și-apoi, dacă Mac ți-ar fi dat o slujbă, probabil c-ar fi intrat în conflict cu sindicatul. Și tot așa și tatăl tău. COURIER-ul nu este o școală pentru începători.

Ea a rostit cu glas pierit :

— Ei, dat fiind că nu m-a acceptat, n-are nici un rost să mai vorbim despre asta.

— Ba da. Privirea lui a străpuns-o. Slujba asta era chiar așa de importantă pentru tine ? Sau oricare alta ?

— Am vrut să lucrez, să folosesc la ceva... Pur și simplu, am crezut că ziaristica mi se potrivește. Asta-i !

— Și crezi că ți s-ar potrivi și mai bine să-ncepi de sus, nu-i așa ? Drăguță idee, scumpo. Dar, dacă doreai cu adevărat o slujbă, de ce nu te-ai dus la Vic Hargreaves, la Serviciul Personal ? Acolo, de obicei, poți găsi vreun loc de muncă liber undeva, în cadrul grupului.

— Nu m-am gândit la asta, a recunoscut ea. Vezi, eu l-am cunoscut pe domnul Mackenzie și mi s-a părut că-i un om amabil, așa că am zis c-aș putea să-ncerc... Glasul i s-a stins, atunci când l-a văzut râzând în gura mare, fără nici o reținere. Dar ce-am spus ?

— Despre aparenta amabilitate a lui Mac. Mă-ndoiesc că măcar el însuși ar avea o asemenea părere despre sine. Lasă asta ! Uite că sosește mâncarea noastră. Sper că-ți este foame.

Nodul din gât o făcea pe Briony să-și spună că nu va fi în stare să înghită nici măcar o bucățică. Dar, ciudat, în clipa în care farfuria aburindă i-a fost pusă dinainte, a simțit cum îi revine pofta

de mâncare. Friptura ciobănească era înconjurată din belşug de morcovi şi mazăre şi ea-i aprecia gustul, la fiecare îmbucătură.

– Mai doreşti ceva ? a-ntrebat-o Logan.

– N-aş mai fi capabilă să mănânc şi altceva. S-a lăsat uşor pe spate, cu un uşor oftat de satisfacţie. Poate doar puţină cafea, dar nimic mai mult. Nu vreau să mă îngraş.

– N-aş considera asta ca pe un pericol prea mare. Privirea lui rece s-a plimbat cercetător peste trupul ei, oprindu-se în mod deliberat pe talia delicată şi pe abdomenul plat. Nu ţi-ar strica vreo câteva kilograme în plus.

Ea a râs şi şi-a terminat vinul din pahar.

– Probabil că asta-i ziua înfrângerilor mele ! Speram să spui că sunt perfectă, aşa cum sunt.

– Dar mie nu-mi place perfecţiunea, i-a răspuns el. Câteva defecte te fac mai uman.

– Unde ai lucrat, înainte de a veni la COURIER ?

– La un ziar de provincie din nord, unde făceam mai mult muncă de investigaţie. Dar îmi doream să lucrez în străinătate şi, când am auzit că este un loc liber la Departamentul de Ştiri Externe de la COURIER, l-am solicitat. Şi-a ridicat o sprânceană. Ţi-am satisfăcut curiozitatea, sau vrei să-ţi relatez toată povestea vieţii mele ?

– Păi, ar putea fi la fel de neinteresantă ca şi a mea, a răspuns ea cu voioşie. Şi sigur că mă interesează, altfel nu cred că... S-a oprit.

– Nu crezi că te-ai afla aici, cu mine, dacă... nu te-ar interesa, a terminat el pentru ea.

Ea a ridicat din umeri :

– Dacă nu vrei să-mi spui...

– Nu despre asta-i vorba, Briony. O să-ți spun tot ce vrei să afli dar, trebuie să recunosc, mă cam uimești.

– Eu ? I-a surâs dulce. Ei, dar acesta-i un început destul de bun, nu ?

– Nu mi-am dat seama că am început ceva ! S-a oprit să-i plătească chelneriței, care le adusese cafeaua și nota. Când aceasta a plecat, el a rostit liniștit Și-acum, hai să dăm cărțile pe față ! Spune-mi exact – ce cauți aici ? Și, te rog, nu-mi mai vinde gogoși, ca prostia aia, că ai fi primit informații fantastice despre mâncăruri !

I-a răspuns speriată

– Te-am văzut intrând aici și nu doream să prânzesc de una_singură. Mulțumit ?

– Nu în întregime. Aș putea să-ți înșir pe loc vreo jumătate de duzină de nume ale tinerilor directorași pe care i-ai cunoscut aseară, care ar fi renunțat la o mare parte din salariul lor, pentru a te duce într-un loc elegant, unde să mâncați și să petreceți agreabil vreo câteva ore. De ce eu ?

Ea s-a înfiorat puțin, atunci când i-a răspuns :

– Poate că nici unul dintre ei nu s-a impus atenției mele, așa cum ai făcut-o dumneata, domnule Adair.

– Prin urmare, te-ai decis să folosești aceeași tactică, da ? A privit-o din nou cercetător.

– De ce nu ? Aseară, am avut impresia că mă găsești foarte atractivă. Dacă greșesc, poți oricând să soliciți decontarea acestui prânz.

– Atractivă nu-i chiar cuvântul cel mai potrivit, a răspuns el fără grabă. Te găsesc și dezirabilă

şi exasperantă — nu întotdeauna la fel, sau măcar în aceeaşi proporţie.

— Ce ciudat, a şoptit Briony cu dulceaţă. Şi eu te găsesc exact la fel. Dar tocmai te pregăteai să-mi povesteşti viaţa ta.

— Da, chiar asta doream să fac, nu-i aşa? a spus el politicos. Nimic mai simplu. Am treizeci şi patru de ani, sunt necăsătorit, şi ambii părinţi mi-au murit. Am mers la şcoală şi de-acolo, la Oxford, unde am studiat politica, filozofia şi economia. Am intrat în ziaristică în calitate de colaborator cu studii superioare, ceea ce reprezintă un început cât se poate de bun. În acest timp, am făcut tot felul de reportaje, de la cele despre funeralii sau expoziţii florale, la cele despre crime grave şi corupţie. Asta-i ceea ce doreai să afli?

— Ştii bine că nu, a spus ea încetişor şi, pentru o clipă, între ei s-a aşternut tăcerea. Când şi-a ridicat iarăşi privirile către el, zâmbea, iar ochii ei se uitau voit provocator pe sub genele dese. N-ai fost prea productiv în trecut, a murmurat ea. Poate că vei avea mai mult noroc cu viitorul. I-a apucat mâna şi i-a întors-o cu palma în sus. Hmmm. S-a aplecat peste ea, prefăcându-se extrem de absorbită de cele văzute şi trasându-i cu vârful roz al degetului o mulţime de linii, în vreme ce-i vorbea. Ai o foarte pronunţată linie a capului, dar asta era de aşteptat. Linia vieţii este lungă şi foarte bine trasată, exceptând vârsta mijlocie, când, s-ar putea să întâmpini anumite primejdii...

— Bănuiesc că nu mai multe decât acum, a rostit el pe un ton foarte sec. Ascultă, Briony, de fapt, unde intenţionezi să ajungi?

– Nu fac decât să-ţi ghicesc viitorul, a spus ea cu o inocenţă jucată. Uite, linia inimii este realmente fascinantă. Aş spune că ai puterea de a cuceri orice femeie îţi doreşti, este de ajuns să-i spui.

– Asta chiar că-i fascinant, a spus el pe un ton grav. Vezi că ţi se răceşte cafeaua !

– Crezi că vorbesc aiurea, nu ? a-ntrebat ea.

– Cred că spui lucruri foarte bine gândite, a zis el. Şi care n-au nimic comun cu chiromanţia. Spune-mi, după ce plecăm de aici, ce intenţionezi să mai faci în după-amiaza asta ?

Întrebarea a făcut ca inima ei să se oprească-n loc pentru o clipă.

– Eu... eu... nu aveam nimic planificat...

– Nu ? Mâna lui a apucat-o pe a ei şi i-a răsucit-o cu palma în sus. Acum este rândul meu, şi o să-ţi spun ce văd. Văd o linie a inimii care domină raţiunea. Văd o fetiţă aiurită, care habar n-are ce vrea. Văd o înclinaţie periculoasă către aventură, dar linia vieţii se va îndrepta repede, sub acţiunea liniştii, a siguranţei şi a unei căsătorii potrivite.

Briony şi-a smuls mâna dintr-a lui.

– Dar nu asta este ceea ce vreau, a rostit ea gâfâit. Şi o ştii foarte bine. Care... care sunt planurile tale, pentru această după-amiază ?

A murit şi a-nviat de câteva ori, până ce a auzit răspunsul lui.

– Cred că cel mai corect ar fi să le descriu ca fiind fluide, a spus Logan într-un târziu. Dar, desigur, ele vor începe cu nişte cafea – la mine, cred. Să mă duc după un taxi ?

I-a trecut prin minte că el o va săruta în taxi, dar el n-a făcut-o și ea s-a simțit cam nefericită din cauza asta.

– Locuiești singur aici ? a întrebat ea când au ajuns.

Încerca să dea impresia că totul era ceva cât se poate de obișnuit, dar a constatat cu uimire că vocea îi tremura într-un mod straniu.

– Cu Tony Ericson, dar acum el este plecat în Zambia, i-a replicat el laconic.

Deci, deși s-ar putea să aibă o legătură mai apropiată cu Karen Wellesley, nu locuiau, totuși, împreună. Briony a simțit cum i se ia o piatră de pe inimă la această constatare. L-a urmat pe Logan în living. Încăperea era mică și mobilată doar cu strictul necesar, ceea ce sugera că ocupanții ei nu prea-și petreceau timpul liber acolo. Piesele principale erau o canapea cam ponosită, trasă în fața căminului, și un birou mare lângă fereastră, pe care zăceau o grămadă de hârtii și două mașini de scris portabile.

– Da, lucrez și aici și la serviciu, a preîntâmpinat Logan întrebarea ei. Bucătăria este dincolo de ușa aceea, i-a arătat el. Poate vrei să faci cafeaua aia de care ți-am vorbit, în timp ce eu o să mă bălăcesc puțin sub duș.

Ea s-a bucurat că va avea ceva de făcut. A umplut ceainicul cu apă și l-a pus la fiert, a căutat căni și cutia cu cafea, dar asta i-a ocupat doar mâinile, fără să-ndepărteze nesiauranța care o cuprindea din ce în ce mai mult. Și, își spunea singură, nici măcar nu poate da vina pe altcineva, decât pe sine însăși, pentru ceea ce se petrecea acum. Mâinile au prins să-i tremure, iar granulele

de cafea s-au împrăştiat pe masă, în timp ce încerca să le pună în căni. Era opera ei şi numai a ei. Ea-l urmărise pe Logan şi-i căzuse pe cap şi, dacă ar fi încercat acum să fugă de-acolo, ar fi arătat că nu-i decât o biată fetiţă proastă... Dar, dacă rămânea... Imaginaţia lui Briony refuza să ia în considerare implicaţiile următoarelor două-trei ore. A făcut cafeaua şi a dus cănile în living, dar acolo nu era nimeni. El era încă sub duş şi, dacă se decidea să recurgă la o retragere dezonorantă, acum era momentul s-o facă. A pus cănile pe colţul biroului şi s-a apucat să-şi caute poşeta. Pur şi simplu — dispăruse.

Exista doar o singură explicaţie — Logan îi luase poşeta, atunci când se dusese să facă duş, pentru a o împiedica să fugă de la el. Ideea a înfuriat-o la culme. Cum de-a îndrăznit să facă asa ceva ? Făcuse câţiva paşi prin hol, când s-a deschis o uşă şi a apărut Logan. Vederea lui a făcut-o să-nghete instantaneu. Avea pe el doar un proscop umed, înfăşurat în jurul taliei, iar apa îi întunecase puţin părul roşcat. Când ochii ei, aruncând săgeţi de mânie, s-au întâlnit cu ai lui, aceştia au privit-o enigmatic.

I s-a adresat moale :

— Ai venit în întâmpinarea mea, iubito ?

— Am venit să-mi caut poşeta.

El i-a indicat uşa din faţă

— E acolo.

După o ezitare de moment, ea s-a răsucit şi s-a îndreptat către camera respectivă. Ghicise că era dormitorul şi nu se înşelase. Poşeta ei se afla acolo, chiar la mijlocul patului — un pat dublu,

după cum a observat ea, fără să comenteze. Nu prea mai era cine ştie ce altă mobilă. Ca şi living-ul, dormitorul sugera că ocupantul său era cineva aflat mereu în tranzit — o încăpere cam lipsită de personalitate.

Şi-a luat poşeta de pe pat şi s-a întors. Logan stătea în pragul uşii şi o privea, dar prezenţa lui acolo însemna deja că îi fusese tăiată orice cale de retragere.

— N-ai adus cafeaua, a rostit el pe un ton lejer.

— Eu... eu nu vreau cafea. Drace! îi trecu prin minte cu uimire. De ce oare nu spusese că o făcuse şi că-l aştepta în living, reuşind astfel să-şi croiască un drum de evadare?

— Atunci, nu mai vreau nici eu, a spus el afabil şi a înaintat. Şi-apoi, ce rost are să mai pierdem timp, când avem lucruri mai importante de făcut?

Ea a dat un pas înapoi.

— Nu! a strigat disperată. Eu... nu pot!

— Nu poţi? A-nceput să se apropie de ea fără nici o grabă. N-avea de ce să se grăbească. Camera era mică, iar ea stătea cu spatele lipit de unul din pereţi. Pur şi simplu, nu dispunea de nici o posibilitate de a se retrage. Ba poţi, i-a spus el. E uşor, o să-ţi arăt.

I-a luat poşeta din mâna brusc paralizată şi a azvârlit-o pe un scrin aflat în vecinătate. A urmat jacheta, pe care-a făcut-o, cu mişcări experte, să-i alunece de pe umeri, aproape înainte ca ea să realizeze ce face. Apoi, a-nceput să-i descheie bluza — cu gesturi obişnuite, de parcă ar fi schimbat un manechin dintr-o vitrină şi cu aproximativ tot atâta

simțire, după cum și-a dat ea seama, în timp ce un fel de isterie a început s-o cuprindă din ce în ce mai puternic. Mâinile ei s-au repezit să-l împingă, iar degetele s-au apucat să caute butonierele, pentru a introduce din nou nasturii în ele.

— Ce s-a întâmplat ?

Nici măcar n-a încercat s-o oprească. Ba chiar îi apăruse o urmă de zâmbet pe buze.

— Cum îndrăznești să faci așa ceva ? a spus ea, șocată

— Nu mi-am dat seama că aș avea nevoie de-ndrăzneală pentru așa ceva, a spus el rece. Mi-ai arătat destul de clar ce vrei, iar eu sunt mai mult decât dornic să-ți ofer asta. Deci, care-i problema ?

— Problema ? L-a privit neajutorată. Te porți de parcă... mă tratezi, de parc-aș fi...

— Te tratez ca pe copilul răzgâiat care ești de fapt, nu ? i-a tăiat-o el cu o duritate nemiloasă. Ce-i, iubitico ? Nu-i destul de romantic pentru gusturile tale ? Dar la ce te-oi fi așteptat ? Doar doamnele care trebuie seduse sunt tratate cu șampanie și flori. Fetițele care se aruncă singure în brațele unui bărbat sunt doar puse jos. Poate că nu-i chiar lecția pe care te așteptai s-o primești în după-amiaza asta, dar sper că-ți va fi de folos oricum. Și-acum, îți sugerez s-o iei rapid la sănătoasa, înainte ca eu să uit că ești fiica tatălui tău și să-ți administrez bătaia care ți se cuvine din plin.

Pentru o clipă, ea a rămas ca împietrită, dar apoi, cu o exclamație nearticulată, i-a dat o palmă și a ieșit în fugă pe lângă el, ajungând într-o clipă în hol Dar, în timp ce se chinuia să deschidă în-

cuietoarea complicată de la ușa de ieșire, Logan a apărut în spatele ei

— Ți-ai uitat poșeta, i-a șoptit el pe un ton batjocoritor. Și jacheta.

— Mulțumesc. I le-a smuls din mână. Obrajii ei erau roșii de rușine, iar lacrimile stăteau gata-gata să i se rostogolească de sub pleoape.

Logan gâfâia ușor :

— Doamne, Briony ! O răsuci cu fața spre el. Ce repede te lași sedusă ! Mulțumește Cerului că n-am profitat de tine și, pentru Dumnezeu, nu te mai oferi tuturor bărbaților care-ți ies în cale.

— Dintr-o dată, toată lumea a-nceput să creadă că ar fi îndreptățită să-mi dea lecții și să se simtă responsabilă pentru mine, a spus ea cu duritate-n glas. Și-acum, te rog, ia mâinile de pe mine. Vreau să mă duc acasă.

El i-a dat drumul imediat.

— Asta-i cea mai bună idee pe care ai avut-o vreodată. Apoi, plictisit Joacă-te cu cei de vârsta ta, iubito, și nu te băga în jocurile celor mari, până ce nu ajungi să le înveți regulile.

Și ușa apartamentului s-a trântit în urma ei.

*
* *

Sunetul din minte păru a răsuna real și aproape, iar Briony se răsuci în fotoliu, trecând, fără tragere de inimă, de la dureroasa amintire a trecutului la problemele prezentului A observat imediat ce fusese zgomotul acela, care-i atrăsese atenția : un căr-

bune, care căzuse din vatră. A-ngenuncheat, pentru a-l pune la loc şi a mătura cenuşa de pe jos.

Fu de-a dreptul uimită, când, privind la ceas, văzu de câtă vreme şedea acolo, învăluită în propriile sale amintiri. Un exerciţiu inutil, dacă pot să-l numesc astfel, îşi spuse ea cu ironie. După cum îi spusese şi lui Logan, cu multe luni în urmă, trecutul nu fusese prea productiv. Doar că nimeni n-o prevenise că viitorul va fi şi mai puţin.

Se ridică şi se întinse leneş. Ar fi fost timpul să se ducă să-şi caute un loc de dormit, altfel va rămâne să-şi petreacă întreaga noapte înghesuită în fotoliul acela incomod.

Dar mare-i fu surpriza când urcă scara şi intră în dormitorul principal. Patul era gata făcut şi o aştepta, cu aşternuturile scrobite şi bine călcate şi cu plapuma din pânză-nflorată, umplută cu puf.

Briony se înfioră când îşi lăsă valiza din mână şi privi în jurul ei. Nu cumva, totuşi, mătuşa Hes s-a decis să vină aici ? Dar ştia că gândul era ridicol, deoarece ea nu venea decât arareori la cabană, după începutul lui noiembrie. Mărturisise singură că, pe o vreme ca asta, frigul din North Yorkshire părea că-i intră-n oase. Şi-apoi, Kirkby Scar rămânea uneori rupt de restul lumii zile-ntregi, din cauza marilor căderi de zăpadă.

Dar, nu cumva, cabana fusese închiriată cuiva ? Dacă aşa stăteau lucrurile, atunci când va veni chiriaşul, Briony va trebui să-şi ceară scuzele de rigoare şi să plece. Dar ar putea rămâne, totuşi, câteva zile în York, mai socoti ea. Acum, când se încheiase sezonul turistic, ar putea să facă un tur la Minster şi să viziteze muzeele.

Își scoase cămașa de noapte din valiză și-o aruncă pe pat, după care se îndreptă către fereastră, pentru a trage draperiile. A doua surpriză avu darul s-o șocheze de-a binelea. Întunericul de afară era brăzdat de sarabanda sălbatică a fulgilor de zăpadă, iar pământul, acoperișul bucătăriei și copacii din vecinătate erau deja îmbrăcați în alb. Briony lăsă să-i scape un ușor oftat de nefericire. Acum, își amintise de amenințătorul cer de plumb care o întâmpinase la sosire și și-a dat seama c-ar fi trebuit să-i cunoască semnificația. Desigur, ar fi putut pleca chiar acum. Și-ar fi putut împacheta lucrurile, și-ar fi luat mașina și s-ar fi dus la un hotel ceva mai accesibil. Se uită din nou la ceas și-și imagină ce se va-ntâmpla dacă va apărea acolo, fără o rezervare prealabilă. Ar putea chiar sfârși prin a-și petrece noaptea în mașină. Nu, va rămâne unde se află, cel puțin în noaptea asta, și va încerca să plece mâine dimineață. Iarna era abia la-nceput și, cu siguranță, era prea devreme pentru înzăpeziri și viscole, își spuse ea, fără prea multă convingere. Dar adevărata problemă o constituia faptul că locuința era izolată de sat și era foarte dificil să faci rost de mâncare, dacă vremea s-ar fi înrăutățit prea tare. Și nimeni nu era capabil să supraviețuiască, hrănindu-se doar cu cafea neagră.

Se spune că toate lucrurile apar în grupuri de trei și surprizele serii respective n-au făcut excepție de la regula aceasta. Când a revenit jos, camera era ocupată. Pe mijlocul covorașului din fața căminului stătea întinsă o pisică mare, neagră, cu niște enormi ochi verzi. Se spăla liniștită, de parcă ar fi avut tot dreptul să se afle acolo. Când a

intrat Briony, pisica a-ntors capul către ea și a măsurat-o lung cu privirea, după care și-a continuat toaleta în liniște.

Briony s-a oprit și a admirat-o amuzată. Mătușa Hes n-avea pisici, dar, probabil, populația felină din împrejurimi știa că acolo poate găsi oricând mângâiere și o farfurioară cu lapte și animalul acesta superb observase, cu siguranță, că în cabană sosise cineva și, în consecință, a tras toate concluziile logice.

Singura întrebare era — oare cum a intrat aici ? Briony s-a dus la ușa de la intrare, dar aceasta era cât se poate de bine încuiată. Cum nu deschisese nici un geam, probabil că pisica pătrunsese aici prin bucătărie. Dar cum ?

Uimită, a intrat în bucătărie și a-nceput să se uite în jurul ei. Ușa din spate era închisă și nu se vedea nici țipenie pe-acolo. Dar era clar că în timp ce ea era sus, cineva intrase, dat fiind că pe masa din bucătărie se afla acum o cutie mare de carton, plină-ochi cu alimente. Pe o latură a cutiei era prinsă o hârtie împăturită și Briony o luă și o desfăcu. Era un bilețel, pe care scria :

„Am văzut mașina și m-am gândit să aduc lucrurile acestea, înainte ca vremea să se-nrăutățească. Sper că totul este în regulă. A dumneavoastră. N. Barnes"

Briony s-a uitat în cutie și a simțit cum îi revine buna dispoziție — pâine, unt, pungi cu lapte pasteurizat, șuncă și vreo două cofraje cu ouă. Așa, n-o să moară de foame, chiar dacă viscolul ar dura o săptămână. Dar cum de aflase doamna Barnes ? Poate că pur și simplu a văzut mașina parcată în

capătul cărării și a decis c-ar fi bine să aducă aici câte ceva de-ale gurii. Totul ar fi putut să se fi petrecut exact așa, și Briony acceptă ideea și se liniști oarecum. Poate că doamna Barnes era dotată de la natură cu o sensibilitate care s-o facă să detecteze de la distanță prezența cuiva aici, se gândi ea, zâmbindu-și singură, în timp ce despacheta proviziile și le punea la locul lor. În fundul cutiei, dădu peste un pui congelat și peste o frumoasă bucată de carne de vacă, deci persoana așteptată avea de gând să rămână aici pentru mai multă vreme.

Pisica s-a strecurat în bucătărie și a-nceput să-și frece blănița de picioarele ei, torcând zgomotos.

— Mă iubești din interes, nu-i așa ? a-ntrebat-o Briony, în timp ce se apleca s-o mângâie pe capul pufos. Dar lasă, că bem noi ceva într-o clipă !

Se gândise să-și încălzească și ea puțin lapte, cu care să înghită una dintre acele tablete pe care i le prescrisese doctorul pentru nopțile fără somn. Iar acum, ceva îi spunea că noaptea aceasta va fi una de insomnie. Tot timpul acesta reușise să supraviețuiască, doar că gonise trecutul, refuzând să admită că existase vreodată. Acum, îi permisese să revină la ea, să se răzbune chinuind-o, și simțea că va mai avea de suferit.

★
★ ★

— Du-te și te joacă cu cei de vârsta ta, îi spusese Logan. Și ea și-a reamintit de asta, în timp ce aștepta să se încălzească laptele, și și-a dat seama că fusese un sfat cât se poate de înțelept, deși,

pe atunci, nu fusese în stare să înțeleagă asta. Cristopher i s-ar fi potrivit cu mult mai bine, din toate punctele de vedere. Cristopher, care acum, desigur, telefonează disperat pe la toate prietenele ei, încercând să descopere pe unde-ar putea fi ea. Cristopher, cu care intenționase cât se poate de serios să se căsătorească, până în seara aceea incredibilă, de-acum aproape o săptămână, când glasul mâniat al tatălui ei o adusese-n capul scărilor, de unde l-a văzut pe Logan. Logan, cel declarat mort — împușcat de gherilele azabe, care-l consideraseră spion ! Un Logan mult mai slab, cu pielea foarte bronzată, întinsă bine pe oase, cu ridurile de oboseală în jurul ochilor și gurii. Stătea acolo, imobil, cu capul puțin aplecat, ascultând urletele furioase ale tatălui ei.

S-a auzit singură țipând, în timp ce amândoi și-au ridicat capetele în același timp și au privit-o. Chipul tatălui ei era vânăt de mânie. Ochii lui Logan o priveau rece și cinic, studiind-o cum stătea acolo, în rochia de seară din catifea albastru-închis, care ajungea până la podea.

El spusese

— E clar că mi-am ales un moment cât se poate de nepotrivit pentru a reveni din mormânt. Aș dori să ne vedem cândva, Briony. Când nu vei fi atât de ocupată. Și, preferabil, singură.

Apoi s-a răsucit și s-a îndreptat către ușă. Iar ea a făcut un pas spre el, cu mâna întinsă, într-o încercare disperată de a-l reține. Glasul ei i-a strigat numele dar probabil în tăcere, asemenea unui strigăt interior, deoarece nu s-a auzit vreun sunet. Iar o clipă mai târziu, totul a fost înghițit de întuneric.

S-a cutremurat, amintindu-şi scena care-o aştepta, în momentul în care-şi recăpătase cunoştinţa. Cristopher sosise între timp, deoarece trebuiau să se-ntâlnească în seara aceea şi stătea acolo, complet nedumerit, în vreme ce Sir Charles continua să urle în spatele lui. Se pare că tatăl ei îi blestema acum pe toţi – guvernul Azabiei, că-l lăsase pe Logan să scape, şi Ministerul de Externe, care nu-l anunţase că acesta era viu şi că urma să revină în Marea Britanie. Dacă totul n-ar fi fost atât de-ngrozitor, ar fi putut fi chiar amuzant.

– Ce tupeu afurisit pe porcul ăla, să se prezinte astfel în casa mea !

Sir Charles tuna şi fulgera, în timp ce Briony s-a ridicat, dând la o parte paharul cu apă pe care doamna Lambert, speriată la culme, se tot străduia să i-l apropie de buze.

– Unde, într-altă parte, s-ar fi putut duce ? a-ntrebat ea. Doar eu continui să fiu soţia lui, nu ?

Chiar şi ei înseşi îi era greu să recunoască faptul, după ce, aproape un an de zile, crezuse că este văduvă. În tot acel timp se străduise să-şi limpezească gândurile, să uite tot ceea ce se petrecuse în timpul acelui scurt şi nefericit mariaj, deoarece nu mai avea nici un rost să-şi facă sânge rău acum, şi n-avea de gând să-şi recunoască toate greşelile pe care le făcuse. Învăţase să trăiască în felul acesta şi acum întreaga lume a ei se întorsese cu susul în jos.

– Dar nu pentru foarte mult timp, i-a spus Sir Charles. Vom începe imediat procedura de divorţ. Doar nimeni nu poate spune că el nu ţi-ar fi oferit

suficiente motive pentru asta, nu ? a adăugat el morocănos.

– Chiar crezi că totul va fi atât de simplu ? Şi-a ridicat privirile către el.

– Draga mea, aşa trebuie să fie, s-a apropiat de ea Cristopher, cu o expresie de teamă în ochi, în vreme ce o privea. Dacă analizezi realist lucrurile, vei înţelege că mariajul vostru era terminat, încă înainte ca Logan să fi plecat în Azabia. L-ai părăsit – nu poţi nega asta. El te-a lăsat să crezi c-a murit. În condiţiile acestea, nu poţi să-l laşi să intre iarăşi în viaţa ta, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

Au continuat să discute tot timpul serii, în timp ce Briony şedea tăcută, mintea ei străduindu-se să accepte acel lucru incredibil care i se întâmplase cu câteva ore mai devreme. La insistenţele tatălui ei, a venit doctorul şi i-a administrat un sedativ pe care ea nu şi-l dorea. Simţea nevoia să se gândească, să-şi explice situaţia nouă în care se afla acum. Sedativul a fost, însă, mai tare decât s-a aşteptat ea că va fi şi a făcut-o să doarmă douăzeci şi patru de ore, trezindu-se, apoi, într-o lume înceţoşată şi oarecum străină. Şi-a pus pe ea capotul de mătase şi a coborât. Doamna Lambert i-a spus că n-a căutat-o nimeni şi că nimeni n-a lăsat nici un mesaj pentru ea. I se părea că evenimentele de acum douăzeci şi patru de ore nu fuseseră decât un vis straniu, dar telefonul a-nceput să sune şi a văzut şi titlurile de pagina-ntâi din câteva ziare care zăceau pe măsuţa din salon, iar când a dat drumul la televizor, l-a văzut pe Logan, dând un interviu la programul de actualităţi.

– Dar de ce, la întrebat reporterul, autoritățile din Azabia au anunțat că ați fi murit ?

Logan a ridicat din umeri :

– Bănuiesc că n-au vrut să admită c-au fost atât de nătângi, încât să mă lase să le scap din mână. Intenționau să mă omoare și s-au înfuriat când am evadat. Au oferit o recompensă frumoasă pentru prinderea mea și cred că este o probă pentru lipsa de popularitate a noului regim, faptul că atâția oameni au vrut să mă ascundă și să mă ajute să părăsesc țara, în ciuda sumei mari puse pe capul meu.

– A durat mult până ați reușit să evadați.

– Sigur c-a durat. Am fost nevoit să mă ascund săptămâni întregi, deoarece trimiseseră trupe în căutarea mea. Trebuia să fiu foarte atent, deoarece, dacă aș fi fost prins, aș fi fost împușcat pe loc și aceeași soartă ar fi avut-o și cei care m-au ajutat.

– Și nu exista nici o posibilitate de a informa Ambasada Britanică asupra faptului că erau în viață ?

– Niciuna, a spus Logan. Eu am fost unul dintre ultimii corespondenți de presă din Vest rămași în Azabia, iar întreg personalul Ambasadei fusese deja evacuat de câteva luni. A trebuit să aștept să trec frontiera și abia după aceea să anunț pe cineva asupra locului unde mă aflam.

– Dar chiar și atunci, n-ați dorit să se facă cunoscut faptul că trăiați. Ne puteți spune de ce ?

– Rațiuni personale, a răspuns Logan.

– Nu cumva doreați să scăpați de tot tam-tam-ul care s-ar fi iscat, atunci când s-ar fi aflat c-ați reușit să evadați ? a insistat reporterul.

Logan a afișat un surâs fugitiv :

– Chiar dac-am dorit-o, nu prea mi-a reușit, a spus el, arătând către camerele de luat vederi și microfoane.

– Cu reportajul pe care-l veți face, îmi imaginez că veți ajunge din nou Reporterul Anului. Aveți de gând să reveniți în postul pe care-l ocupați la COURIER ?

– Poate. Pentru moment, aș spune că planurile mele nu sunt prea bine conturate.

O clipă, Logan a privit direct în obiectivul camerei, iar Briony a avut strania senzație că el i se uită direct în ochi. Atunci, s-a ridicat în grabă și, cu o mișcare rapidă, a oprit televizorul.

Presiunile au continuat și în seara acelei zile. Briony a descoperit că tatăl ei îl invitase nu numai pe Cristopher, dar și pe George Forrester, avocatul familiei. Parc-ar fi un ciudat consiliu de război, s-a gândit ea enervată la culme, în timp ce-l asculta pe domnul Forrester explicând detailat motivele care puteau fi invocate pentru divorț, conform legilor în vigoare, și perioada de timp care va trece până ce ea putea spera că va deveni liberă. Tatăl ei dădea resemnat din cap, în timp ce Cristopher o mângâia ușurel pe mână. Atunci, chiar și spre propria sa surprindere, a izbucnit cu glas tare

– Vreți, vă rog, să-ncetați să mai vorbiți despre mine, de parcă eu nici măcar n-aș mai exista ?!

Sir Charles a rostit cu asprime

– Briony, ești foarte ostenită și nici nu-i de mirare. Du-te și te culcă, draga mea. Vom discuta toate acestea cu tine mai târziu, când te vei mai calma puțin.

– Sunt perfect calmă ! Iar dacă se discută despre viața mea, despre viitorul meu, cred că am toate drepturile să particip și eu la discuția respectivă.

– Dar nu ești decât un copil, a rostit tatăl ei supărat. Nu ești în stare să hotărăști ce-i mai bine pentru tine acum, așa cum n-ai fost nici atunci când te-ai măritat cu omul acela.

I-a răspuns sec

– Dimpotrivă, sunt convinsă că nu mai sunt aceeași persoană. Și, probabil, nici Logan nu mai este. S-ar putea ca, întâlnindu-ne, să constatăm că nu suntem decât doi oameni cu totul și cu totul străini unul pentru celălalt.

★

★ ★

Laptele dădea-n fiert și Briony s-a repezit să-l salveze, în timp ce cuvântul „străin" îi impungea creierul. Ea și cu Logan nu fuseseră niciodată altceva decât străini, se gândi ea îndurerată și, după cum se pare, nici că vor fi altceva vreodată. În mod deliberat, își alungă din gând acea ultimă și cea mai dureroasă amintire. Va încerca să nu se gândească la ea acum.

Își turnă într-un pahar ceea ce mai rămăsese din lapte și-i adăugă puțină ciocolată. Stinse lumina din bucătărie și cea din living. Pisica dispăruse, dar a găsit-o, după cum se și aștepta, de altfel, încolăcită pe patul ei din dormitor.

– Să vezi ce-ți fac ! rosti ea cu voce tare, dar zâmbind, fapt care n-a produs nici o impresie asu-

pra animalului. Prin urmare, acesta a continuat să doarmă pe locul preferat. La etaj era frig, așa că Briony a trebuit să-și pună capotul peste cămașa de noapte, atunci când s-a dus la baie, să se spele pe dinți. Aici, a găsit o buiotă, pe care a umplut-o cu apă caldă și a strâns-o la piept, în timp ce străbătea coridorul îngust care ducea către dormitorul ei.

Tocmai se pregătea să stingă lumina de pe acest coridor, când auzi în hol inconfundabilul zgomot al unei chei care se răsucea în broasca ușii de la intrare. Genunchii i se înmuiară pentru o clipă, dar rațiunea îi veni în ajutor, spunându-i că, dacă vizitatorul nocturn avea cheia casei, atunci el, sau ea, avea tot dreptul să intre în cabană. Fără doar și poate, era persoana care închiriase locuința respectivă de la mătușa Hes, își spuse Briony amuzată, în timp ce-și strângea mai bine capotul în jurul trupului. Și când te gândești că ea începuse să-i mănânce din mâncare și-și propusese să se retragă peste noapte în patul acela proaspăt schimbat și bine aerisit pentru acea persoană ! Va trebui să-și ceară scuze și să reconsidere rapid situația.

Ușa de la intrare s-a deschis, iar vântul înghețat de afară a pătruns în holișor, aducând cu el câțiva fulgi de zăpadă. Umbra care intră era înaltă și vizibil bărbătească. Briony bombăni ceva în sinea ei. Ar fi fost cu mult mai simplă o explicație cu o femeie, se gândea ea.

Se uită în jos și observă că umbra începea să prindă contur. Va fi cu totul uluit, se gândi ea, când, intrând într-o casă goală, va da peste o femeie în capot, care-l privește jenată din capul scării. Toc-

mai încerca să găsească o frază potrivită pentru a-şi explica prezenţa şi pentru a-şi cere scuze, când s-a aprins lumina din hol. Atunci, l-a văzut pe cel ce stătea acolo, în picioare, iar cuvintele i-au înghețat pe buze.

Pentru o clipă, au rămas tăcuţi, uitându-se unul la celălalt.

Apoi :

– Hello, nevastă, a rostit Logan fără absolut nici o expresie în glas.

CAPITOLUL TREI

– Tu...? Ce cauți tu aici ? Glasul, ascuțit și speriat, îi răsună străin în urechi.

Logan își puse jos valiza și mașina de scris portabilă, pe care le adusese cu sine.

– Și eu aș putea să te-ntreb exact același lucru, îi răspunse el nepăsător.

– De unde-ai luat cheia ? dori ea să afle.

– De la mătușa ta, acum patru zile, înaintea plecării ei în sudul Franței. Își ridică sprâncenele întrebător. S-ascultăm, acum, și povestea ta.

– Eu am folosit cheia de rezervă. Cea care se află-ntotdeauna sub piatra spartă.

– Ia te uită ! Râse scurt, fără nici o veselie. Deci, așa stau lucrurile.

– Nu, nu stau deloc așa ! rosti ea printre dinți. Eu o să plec chiar acum.

– Chiar așa ? Ochii reci, albaștri, au măsurat-o cu indiferență. Vei produce senzație. Și-apoi, n-ai să pleci nicăieri.

– Nu poți să mă oprești !

– Nici măcar nu mi-am propus s-o fac, rosti el alb. Dar vremea de afară o va face. Muntele ăla de omăt de la capătul cărării, pe lângă care am

trecut venind încoace, o fi fost, cumva, mașina ta ?

Briony își înăbuși o exclamație :

– Chiar atât de prost stau lucrurile ?

– Chiar atât de prost, și vor sta și mai rău. Eu mi-am lăsat mașina în celălalt capăt al satului și am parcurs pe jos cele câteva mile până aici.

– Atunci, pot să fac și eu la fel.

– Dumnezeule, spuse el pe un ton ostenit. Înseamnă că, într-adevăr, nu ești în toate mințile.

– De unde ai știut că sunt aici ?

– N-am știut. Mătușa ta ne-a păcălit pe amândoi. Nu știu unde-o vreo să ajungă cu asta...

Briony simți cum i se aprindeau obrajii

– De fapt...

– Ce ? o încurajă el, observându-i ezitarea.

– De fapt, ea habar nu are de venirea mea aici. Știam că e plecată și că locuința este neocupată. Mi-am dorit să fiu singură pentru o vreme. Nimeni nu știe că mă aflu aici.

– Păi, mă tem că situația nu-i prea roz pentru tine, spuse el. Locuința nu-i liberă. Este ocupată – de mine. Și, spre deosebire de tine, cu permisiunea mătușii tale. Eu am închiriat-o.

Nefericită, Briony s-a lipit cu spatele de perete

– Pentru cât timp ?

– Pentru cât timp îmi va fi necesar. Ridică din umeri. Mi s-a comandat o carte despre cele petrecute în Azabia si despre felul în care am reușit să evadez. Am venit aici, pentru a-mi construi planul lucrării. Pentru asta aveam nevoie de pace și de liniște.

– O să le ai, spuse ea. Poate că nu chiar din noaptea asta, dar mâine dimineață, cât mai devreme, voi pleca de-aici.

Gura lui Logan se curbă într-un surâs cinic :

– N-aș paria pe asta, iubito. Își scoase haina de piele și continuă Mătușa ta zicea că va avea grijă să fie aduse ceva alimente aici. Știi cumva dacă au sosit sau nu ?

– Sunt toate-n bucătărie. Eu... le-am pus la locul lor. Nu știam pentru cine erau.

– Desigur, îi acceptă el explicația. Totul nu-i decât o uluitoare coincidență, nu-i așa, Briony ? Ca atunci când te-ai ținut după mine, până la bistroul acela unde am prânzit împreună. Ca atunci când ai venit la mine, aducându-mi tăieturile din ziare care-mi trebuiau, când m-am întors din Cambogia.

– Vrei să spui... Cuvintele o părăsiră pentru o clipă. Crezi că am venit intenționat, știind că și tu vei fi aici ? Cred că ți-ai ieșit din minți !

– Nu, spuse el. Încercam doar să-mi imaginez ce-o fi, oare, în capul tău ? Și-acum, te rog să mă scuzi, dar vreau să mă duc să-mi pregătesc ceva cald de băut.

A dispărut prin ușa care ducea în living.

După o scurtă ezitare, Briony se duse după el în bucătărie. El se afla acolo, umplând ceainicul cu apă și-i aruncă o privire fugară peste umăr.

– Ce-i asta ? vrei să joci rolul de nevestică grijulie ? Nu crezi că-i cam târziu pentru așa ceva ?

– Tot ce se poate. Și-acum, ce crezi c-ar trebui să facem, Logan ? Dat fiind împrejurările, este imposibil să rămânem aici împreună.

– Nu văd de ce nu ? Suntem căsătoriți legal și avem dreptul de a sta sub același acoperiș, chiar dacă n-am prea făcut-o până acum. Și-ți dau cuvântul meu că asta va fi tot. Chiar dacă mai legeni vreo speranță deșartă, că încă mai doresc micuța ta carcasă, împachetată în ambalaje costisitoare.

– Nu-i de mirare că ai intrat în ziaristică, spuse ea zâmbind. Te pricepi extraordinar de bine să folosești cuvintele.

– Nu-i așa, doamnă ? spuse el cu ironie. Și află că nu mă mai ocup de ziaristică. Cel puțin, nu pentru COURIER. Spre marea nefericire a lui Mac, s-a renunțat definitiv la serviciile mele. Și noi știm, amândoi, cui trebuie să-i purtăm recunoștință pentru asta. Nu-i așa ?

Insinuările, privind acțiunile de răzbunare ale tatălui ei, au lăsat-o fără replică. Într-un târziu, șopti

– Nu prea știu ce să spun...

– Nu ? Dacă nu se oprește ninsoarea asta mai repede, vei avea tot timpul să te gândești la ceva. Dar mă tem că vei fi nevoită să vorbești de una singură. Eu am venit aici ca să am puțină liniște. La Londra mi-e imposibil să lucrez. Măcar și pentru faptul că telefonul țârâie fără-ncetare. Dintr-o dată, toată lumea mă dorește pentru diverse interviuri televizate. Dumnezeule, asta se cheamă celebritate instantanee !

– Cabana nu-i prea mare, rosti ea cu răceală, dar voi face tot ce-mi va sta în putință, ca să nu-ți ies prea des în cale.

– Mulțumesc. Făcu o plecăciune, zâmbindu-i zeflemitor. Puse niște cafea într-o cană pe care o umplu apoi cu apă fiartă. Uneori, Briony, mă-ntreb

ce s-ar fi întâmplat în ziua aceea, dacă eu n-aș fi alergat, plin de sentimente romantice, să caut niște șampanie, pentru a o bea cu tine. Dacă aș fi fost aici, ca s-o gonesc pe cățeaua aia a lui Chapman... Dacă, atunci, căsătoria noastră – nu știu cum s-o numesc altfel – ar fi luat o turnură mai bună...

– Mă-ndoiesc, spuse Briony, conștientă că inima ei bătea să-i spargă pieptul. Iar aceasta-i o formă ciudată și ineficientă pentru a face speculații pe o temă dată !

– Crezi ? Și totuși, m-am gândit adesea la asta, atunci când am fost închis în închisoarea aia împuțită și după aceea, când mă ascundeam de colo-colo. Situația ciudată, când părăsești o casă încărcată cu tot ceea ce ți-ai dorit și pentru care merită să te-ntorci și descoperi, după o jumătate de oră, după ce revii acolo că, de fapt, nu mai ai nimic. Absolut nimic. Zâmbi, meditativ. Stranie senzație, ca să nu spun mai mult.

S-a lăsat tăcerea. Briony privea-n jos, la dalele de piatră, nedorind să se uite-n ochii lui.

Rosti, încercând să-și potolească respirația neregulată

– Știu unde-și ține mătușa Hes așternuturile de rezervă. Voi aduce câteva, pentru a le pune să se aerisească puțin lângă foc. Mă tem c-am folosit patul pe care doamna Barnes îl pregătise pentru tine.

El spuse

– Nu-i nevoie să te-ngrijești de alte așternu-

turi – cel puțin, pentru noaptea asta. Și nici nu-i nevoie să intri în panică. O să mă descurc chiar aici, jos, cu vreo două scaune și o să-mi petrec astfel ceea ce a mai rămas din noaptea asta. Crede-mă, în ultimele câteva luni, am dormit în locuri cu mult mai rele.

Undeva, în interiorul ei, un drăcușor a-nceput să-i șoptească

– Dar în ultimele câteva zile unde-ai dormit? Cumva, în patul lui Karen Wellesley? Dar s-a abținut de la a-l mai întreba ceva.

Logan izbucni, nerăbdător:

– Of, Briony, du-te odată și te culcă, pentru Dumnezeu! Dacă vrei, n-ai decât să-ți încui și ușa – și crede-mă, pe cuvânt de onoare, că nu există nici un pericol să fii violată.

Ea sări mânioasă:

– Nu te cred pe cuvânt, chiar dacă ar fi să-mi spui în ce zi suntem astăzi!

– Marți, spuse el ironic. Și-acum, ieși de-aici!

Abia când a ajuns în camera ei și s-a încuiat temeinic pe dinăuntru, Briony a observat că încă mai strânge la piept buiota. Aceasta-și pierduse mult din căldura inițială, dar ea nu dorea să se mai ducă la baie și să riște să se-ntâlnească cu Logan pe-acolo.

Și-a scos capotul și s-a strecurat, înfiorată, în așternut. De jos, urechea ei prindea diverse zgomote pe care se străduia să le ignore. Indiferent de ceea ce-ar putea el spune, indiferent de asigurările pe care va încerca să i le dea, ea avea de gând să părăsească locul în dimineața următoare. Un destin îngrozitor de ironic, făcuse ca ea și Logan să-și

caute același refugiu, dar ea nu se simțea obligată să i se supună.

Se sucea și se răsucea în pat, încercând să se simtă cât mai confortabil, dar totul era în van. Prin întuneric, vedea chipul lui Logan, împietrit de uimire în momentul când i-a înregistrat prezența în capul scărilor și auzea ironia amară a cuvintelor lui

— Hello, nevastă !

Acestea fuseseră primele cuvinte pe care el i le adresase la începutul lunii lor de miere, exact în această cabană. Primele cuvinte de dragoste, și ultimele. Imediat după asta, el se dusese să caute niște șampanie, așa cum a zis, iar când se întorsese, ea plecase. Alergase să se ascundă-n sălbăticie, asemenea unei ființe turbate, înnebunită de cuvintele pe care i le strigase Marina Chapman, otrava și ura aceea, care o loviseră puternic și atinseseră rădăcinile iubirii ei pentru el.

★
★ ★

Iubire ? se gândi ea furioasă. Privind acum în trecut, totul i se părea c-ar fi fost mai mult o obsesie. Logan nu greșise când sugerase că era posibil ca ea să-l fi urmărit până aici. Ea știa că, după ce o izgonise din apartamentul lui, el fusese sigur că ea nu va mai dori vreodată să-l vadă sau să vorbească cu el, dar nu avusese dreptate.

Ea revenise acasă rănită și umilită. Aici, s-a întâlnit cu Sir Charles, care o aștepta mânios ! se raportase despre vizita ei nereușită la U.P.G. și

despre ceea ce făcuse ea acolo. În plus, acum mai dorea să afle și pe unde-și petrecuse restul de timp.

Briony, încă enervată de modul în care fusese tratată de Logan, a ripostat aprins și, în curând, s-a dezlănțuit o ceartă aprigă. S-au rostit cuvinte grele de ambele părți și totul a culminat cu ieșirea furtunoasă a lui Briony din încăpere, după ce-și declarase intenția de a părăsi casa părintească.

Peste un ceas ședea în bucătăria confortabilului apartament al mătușii Hes, jurându-se că nu va mai călca nicicând în casa tatălui ei.

Mătușa Hes o asculta într-o tăcere neliniștită. Nu-și iubisc niciodată cumnatul, dar avusese mare grijă să nu intervină în nici un fel în discuțiile de familie.

A spus

— Dar, draga mea, nu cred că ai unde să te duci și, ca mijloace materiale, nu dispui decât de alocația pe care ți-o dă tatăl tău. Deci, ce ai de gând să faci în continuare ?

Briony a rostit cu hotărâre :

— Păi, primul lucru pe care va trebui să-l fac va fi acela de a-mi găsi un loc de muncă.

— Te-ai gândit deja la ceva anume ?

— M-am gândit că aș putea apela la Directorul Serviciului Personal de la U.P.G. Știu, din surse sigure, că au întotdeauna câteva locuri libere.

Mătușa Hes s-a scuturat, străbătută de un fior :

— Dar, draga mea, consideri aceasta ca fiind o acțiune înțeleaptă ?

— Probabil că nu-i, dar nu-mi doresc să fiu înțeleaptă, i-a răspuns Briony, pe un ton disprețuitor. Tot ceea ce am făcut eu până acum a fost

plănuit de alții pentru mine, cu o extremă grijă pentru perfecta mea siguranță, fără nici o marjă de eroare. Ei bine, vreau și eu să-nvăț din propriile mele greșeli, așa cum fac fetele celelalte.

– Așa cum a făcut și mama ta, a observat mătușa Hes, pe jumătate pentru ea însăși.

Briony s-a aplecat spre ea :

– Nu... nu mi-ai spus niciodată până acum, a zis ea. Mama mea... a fost... a fost fericită cu tata ?

– L-a iubit foarte mult. Glasul lui Hester Wyatt a sunat sec. Înțeleg că așa ceva ar trebui să ofere cuiva un soi de fericire.

– Dar n-a fost și cazul ei, nu-i așa ? a insistat Briony.

– Chiar dacă nu, mama ta era mult prea loială pentru ca măcar să încerce să pună în discuție vreo altă alternativă. Dar mă mir... mă mir foarte mult... Și ea era o fire tot așa de impulsivă ca tine... a adăugat ea gânditoare.

Lui Briony i s-au umezit ochii :

– Aș vrea să mi-o pot aminti mai clar.

– Și eu aș vrea asta. Și aș mai vrea să fie acum aici, pentru ca să te oprească de la a te vârî în cine știe de necazuri, a continuat ea energic.

– Ce necazuri se pot ivi, din decizia mea de a părăsi căminul și a-mi găsi ceva de lucru ? Briony i-a oferit mătușii sale un surâs inocent. Doar sute de fete fac așa ceva în fiecare zi.

– Nu la asta m-am referit eu, a spus mătușa Hes, uitându-se țintă la ea. M-am gândit la cea-

laltă parte a poveștii — aceea despre care nu mi-a zis absolut nimic.

— Nu știu ce vrei să spui.

Briony și-a lăsat ochii-n podea, ocolind privirile mătușii sale, dar nu s-a putut împiedica să-i audă oftatul ușor.

— Bine, copilule, păstrează-ți secretele dacă vrei, i-a spus mătușa Hes, după câteva momente de tăcere. Dar fii discretă. Nu-i bine să-l înfrunți pe tatăl tău. Plec pentru câteva zile la Kirkby Scar așa că, dacă vrei, poți rămâne în apartamentul meu. Doar ai venit aici special pentru a-mi cere așa ceva, nu ?

— Oh, Doamne ! Briony s-a străduit să arate ușor amuzată. Sunt chiar atât de transparentă ?

Mătușa Hes s-a ridicat să strângă ceștile de cafea și a mângâiat-o drăgăstos pe obraz.

— Tu ești fiica mamei tale, a spus mătușa Hes. Iar ea a fost unica mea soră. O cunoșteam cât se poate de bine. Îi cunoșteam expresia feței, atunci când voia să ceară o favoare reprobabilă. Și știam când era gata să lege o nouă relație amoroasă, cu care, credea ea, eu nu voi fi de acord. Dar, în cazul tău, aprobarea mea nu are nici o importanță. Important este ceea ce va spune tatăl tău. Te rog, Briony, fii cât se poate de atentă !

Avertizarea mătușii Hes continua să-i răsune în urechi și după patruzeci și opt de ore, când devenise ultimul recrut al U.P.G.-ului, la serviciul care se ocupa cu strângerea și sortarea tăieturilor din presă. Nu-și făcea mari iluzii în ceea ce privește activitatea respectivă. Ea nu era decât un automat, care trebuia să îndosarieze sute de fragmente de arti-

cole referitoare la toate subiectele posibile în lumea asta mare, să ofere informații despre acestea, atunci când i se cereau de către departamentele editoriale și să caute dosarele declarate dispărute. Serviciul era condus de domnișoara Johnson, o Gorgonă bătrână, în preajma căreia până și editorii mai vechi se simțeau speriați, iar tinerii, de obicei, nu stăteau mai mult decât vreo câteva săptămâni. Briony a fost de-a dreptul îngrozită când a aflat toate acestea de la Jenny Braithwaite — șefa ei directă.

— Madam Johnson îi mestecă-n măsele și-i scuipă rapid, i-a explicat ea la cantină, în prima pauză de cafea. Deși poate în cazul tău va face o excepție...

— Nu cred.

Briony se-ntâlnise deja cu domnișoara Johnson și suferise o săpunealâ zdravănă de la ea, pe tema unui dosar care nu fusese pus la locul lui, pe unul dintre rafturile supraîncărcate ale bibliotecii. Persoana care-l adusese abia plecase, atunci când s-a pornit tirada și Briony bănuia că domnișoara Johnson primise ordine de sus să se poarte cu ea cât mai sever.

Cu o seară în urmă, ea-i telefonase tatălui ei, anunțându-l că i-a convins pe cei de la Personal să-i ofere o șansă și, spre marea ei surpriză, el primise vestea foarte liniștit, încercând doar s-o facă să-nțeleagă că, după părerea lui, ea nu va fi capabilă să rămână prea mult timp pe locul respectiv.

După vreo două ore petrecute în compania domnișoarei Johnson, ea a știut exact la ce se

reterise el, dar asta n-a făcut-o decât să fie şi mai hotărâtă. Nimeni n-o va scoate de-acolo, indiferent cât de incorect se vor purta cu ea. Nu avea de gând să revină acasă, cu coada între picioare, recunoscându-şi greşeala şi rugându-se să fie reprimită-n turmă, în calitate de oaie neagră a familiei. Avea tot atâtea drepturi de a-şi modela viaţa după propriile sale gusturi şi opinii, ca oricine altcineva.

Desigur, sperase să-l revadă pe Logan cât se poate de repede şi-şi tot făcea curaj, pentru a face faţă inevitabilei confruntări, dar a descoperit, straniu înciudată, că aşa ceva nu se va întâmpla. Cel puţin, nu încă. Logan era iarăşi plecat în străinătate şi nimeni nu-i putea confirma cu certitudine când se va întoarce sau ce face el acolo, deşi se spunea că s-ar afla în Extremul Orient. Deşi scana COURIER-ul în fiecare dimineaţă, Briony nu întâlnise încă nici un articol semnat de el.

Între timp, ea a început să se obişnuiască cu lucrările sale de rutină, mai repede şi mai bine decât se aşteptase vreodată. Şi-a dat seama că domnişoara Johnson nu putea fi schimbată, dar o plăcea pe Jenny şi se-nţelegea perfect cu ea, fiind sigură că ar fi putut deveni prietene foarte apropiate, chiar colege de apartament, dacă ea n-ar fi fost fiica lui Sir Charles Trevor. Dar, aşa stând lucrurile, indiferent câte dejunuri şi prânzuri ar fi luat împreună, între ele se afla aceeaşi barieră invizibilă, fapt pe care Briony îl regreta din toată inima.

Lucra deja de trei săptămâni la U.P.G., când tatăl ei l-a telefonat şi a anunţat-o că va pleca

pentru câteva săptămâni în Statele Unite, într-o călătorie de afaceri.

– Sper ca, până la întoarcerea mea, să-ţi zboare toate prostiile astea din cap, Briony, a spus el distant, înainte de a încheia convorbirea.

Prostii ! Briony repetă cuvântul, în timp ce-şi aşeza propriul său receptor în furcă. Asta-i părerea tatălui ei, în legătură cu declararea independenţei sale şi cu dorinţa de a-şi câştiga singură pâinea. Poate că situaţia avea şi o parte amuzantă, dar ea nu reuşea nici în ruptul capului s-o descopere în clipele acelea.

Oricum, trebuia să înceapă să-şi revizuiască planurile. În curând, mătuşa Hes va reveni de la Kirkby Scar. Rămasă văduvă de mulţi ani, mătuşa ei se dedicase scrisului şi devenise o remarcabilă autoare de cărţi pentru copii. Dar, pentru activitatea ei, avea nevoie de solitudine, la Londra sau în Yorkshire, şi nu se sfia să spună asta tuturor şi cu voce tare. Prin urmare, Briony bănuia că va fi cât se poate de neplăcut impresionată dacă, la întoarcerea ei, îşi va găsi nepoata în apartament. Oricum, totul fusese planificat doar ca un aranjament temporar. S-a gândit din nou la Jenny care, din câte ştia ea, locuia într-un apartament, împreună cu alte două fete. Or avea spaţiu şi pentru patra ? Şi, care, vor dori s-o accepte alături de ele ? Sau, îi trecu prin minte o idee nu prea atrăgătoare, ar trebui să-şi caute colegele de şcoală, să le ceară ajutorul ?

Continua să fie măcinată de asemenea gânduri, când s-a dus la serviciu a doua zi şi a aflat, absolut din întâmplare, că s-a întors Logan. Din toată lumea asta, domnişoarei Johnson i-a revenit

rolul de a-i aduce vestea la cunoştinţă, în timp ce bombănea mânioasă, atunci când a intrat ea în bibliotecă cu tăieturi din presă.

– Nu sunt de acord ca dosarele să părăsească clădirea ! bombănea ea, în timp ce-şi deschidea şi-şi închidea sertarele biroului, trântindu-le uşor. Obiceiul acesta îl remarcase Briony şi mai înainte la şefa ei, ori de câte ori aceasta era supărată. Nu sunt de acord ! Şi, desigur, nu putem trimite nici un mesager. Dac-am trimite unul, acela ar trebui să se deplaseze cu un taxi, ceea ce reprezintă o cheltuială inutilă de timp şi de fonduri !

Şi-a ridicat ochii şi, oarecum mirată, a observat că Briony o urmărea cu privirea.

– Ocupă-te de treburile tale ! a izbucnit şefa.

– Pot spune că am terminat totul, a rostit Briony cam fără voia ei, deoarece ştia că asta ar putea avea ca rezultat obţinerea unei sarcini noi – vreo altă treabă inutilă şi prostească.

– Aşa, deci... Domnişoara Johnson şi-a lovit uşurel dinţii cu creionul. Atunci, cred că tu ai fi cea indicată s-o faci. Unul dintre reporterii de la Ştiri Externe, de la COURIER, tocmai s-a întors din Cambogia, şi pretinde să i se ducă la el acasă toate dosarele cu materialul necesar pentru reportajele sale. Iar domnul Mackenzie, de la care mă aşteptam la o gândire mai profundă, a fost de acord cu asta !

Inima lui Briony s-a pornit să bată într-o manieră cu totul şi cu totul ciudată şi neprevăzută.

– Care reporter ?

Domnişoara Johnson i-a aruncat o privire de gheaţă :

– Logan Adair – dacă crezi că asta ar avea vreo importanță, a rostit ea cu asprime. Pe mine nu mă interesează decât implicațiile asupra departamentului pe care-l conduc eu. Mai bine ai căuta dosarele necesare și i le-ai duce cât mai repede posibil. Ia chitanță de la taximetrist, și, când revii, treci pe la casier să ți-o deconteze. Și-a privit ceasul și și-a strâns buzele reprobator. Nu cred c-o să reușești să ajungi înapoi până la terminarea programului de lucru. După ce predai dosarele, te poți duce acasă. Dar să nu-ntârzii mâine dimineață, a adăugat ea repede, de parcă s-ar fi temut ca această concesie din partea sa, să nu cumva să ducă la o întârziere prea mare din partea lui Briony. Ar fi fost teribil de șocată, dacă ar fi realizat că cel mai tânăr membru al departamentului ei nu mai auzea nici măcar un cuvânt din ceea ce i se spunea.

Mâinile lui Briony tremurau în vreme ce alegea și aranja dosarele. Nici măcar când ședea deja în taxiul care-o purta către apartamentul lui Logan, ei tot nu-i venea să creadă că asta se petrece cu-adevărat. Trupul îi era străbătut de fiori. Și totuși, nu avea nici un motiv să fie atât de emoționată, își tot spunea singură. Îndeplinea o sarcină de serviciu – și-atât ! Dumnezeule, doar nu ea ceruse să ducă dosarele astea la apartamentul lui Logan !

Odată ajunsă la ușa lui, a respirat adânc, înainte de a-și pune degetul pe butonul soneriei. A urmat o liniște prelungită. Pentru o clipă, Briony a crezut că era vorba de o simplă neînțelegere și că, cu siguranță, nu era nimeni acasă. Asta i-a produs un

sentiment ciudat – un fel de amestec între regret și ușurare. Tocmai intenționa să plece, când s-a auzit un zgomot venit din apartment și ușa s-a deschis de perete.

Văzându-l pe Logan în ușă, primul ei gând a fost că el arăta îngrozitor. Era palid pe sub stratul de bronz, iar ochii îi străluceau puternic și erau injectați, de parcă omul ar fi avut febră. Pleoapele lui s-au strâns ușor, de parcă nu i-ar fi venit să creadă că persoana care a venit la el este chiar ea.

– Ce dracu' faci aici ? Glasul lui nu suna deloc încurajator, iar cuvintele ieșeau ușor scrâșnite.

– Am adus astea.

I-a întins dosarele, iar el și le-a apropiat de ochi, privindu-le de parcă i-ar fi fost greu să le distingă sau să-și dea seama ce erau...

– Tu le-ai adus ? Tu ?

– Da. Acum lucrez la U.P.G. – la departamentul de tăieturi din presă. Nimeni altcineva nu era liber ca să le-aducă, așa că m-au trimis pe mine.

Își auzea inima bătându-i cu putere și simțea cum sângele i se ridică în obraji.

– Dumnezeule !

Logan s-a sprijinit de tocul ușii și a-nceput să-și clatine capul, de parc-ar fi încercat să și-l limpezească.

– Ești bolnav, a spus ea, devenind brusc foarte preocupată de starea lui. Lasă-mă să intru.

– Mă simt excelent. Și-a ridicat părul de pe frunte cu un gest iritat. Și nu-s dispus să primesc vizite.

– Nu-i vorba de o vizită, a protestat Briony, ochii ei cercetându-i chipul cu îngrijorare – expre-

sia de enervare, cearcănele, liniile adâncite mult în jurul gurii. Eşti bolnav şi ai nevoie de un doctor. Lasă-mă să...

El a izbucnit într-un âs horcăit.

– Domnişoară Nightingale, eu trebuie să termin ceea ce am de scris despre Cambogia şi, în acest scop, n-am nevoie decât de încă un pahar cu băutură... de fapt, de mai multe pahare... şi nicidecum de vreun doctor !

S-a răsucit brusc şi a lăsat-o, perplexă, în prag. Ea l-a privit cum se mişcă, nesigur, prin coridor şi, după o uşoară ezitare, a plecat după el şi a închis uşa de la intrare în urma ei.

Când a intrat în living, el era deja acolo, aşezat la masa de lucru. Biroul era încărcat de hârtii, iar în maşina de scris deschisă se afla o coală pe jumătate acoperită cu litere. Alături – o sticlă de whisky pe jumătate golită şi un pahar folosit. Aerul era greu şi îmbâcsit cu fum de ţigară. Briony s-a strâmbat şi s-a dus la fereastră, unde a întredeschis geamul de jos, lăsând puţin aer proaspăt să pătrundă în încăpere.

– Simte-te ca acasă, a scrâşnit el printre dinţi.

– Ţi-ar trebui o cafea tare.

Briony a aşezat pe birou dosarele pe care le adusese şi a pornit către bucătărie.

– Ţi-am spus ce-mi trebuie ! a strigat Logan. Şi-acum, pentru numele lui Dumnezeu, cară-te şi lasă-mă-n pace !!!

Ea şi-a rotit privirile prin dezordinea din cameră.

– Îmi place ideea ta despre pace, a rostit ea rece. Dar nu corespunde cu a mea.

— Desigur, noi nu prea avem idei comune, s-a strâmbat el. Du-te acasă, Briony. Nu vreau să stai aici.

A smuls foaia din maşină, a făcut-o ghem şi a azvârlit-o pe jos, cu o injurătură cumplită.

— Ai nevoie de cineva, i-a ripostat ea. De când n-ai mai pus ceva în gură ?

— Nu-mi amintesc. Are vreo importanţă ?

— Sigur că are ! Nu-i de mirare că arăţi aşa, după ce ai înghiţit atâta whisky pe stomacul gol! Mă duc să-ţi fac o omletă.

— Doamne ! a mormăit el, cu răsuflarea-ntretăiată.

— Vedem noi.

Şi-a scos jacheta şi a aruncat-o pe canapea. În bucătărie, a găsit ouă şi unt şi s-a apucat să spele tigaia pe care intenţiona s-o folosească. Omleta a atins perfecţiunea la un nivel unic în viaţa ei — pufoasă şi onctuoasă — şi ea s-a simţit foarte mândră, în timp ce o aşezase pe feliile crocante de pâine prăjită.

Când a revenit în living, Logan bătea la maşină, cu toată atenţia concentrată asupra cuvintelor care se formau pe hârtia din faţa lui. Nu părea că remarcă prezenţa ei, aşa cum stătea acolo, lângă el, cu tava în mână. După un timp, ea şi-a făcut curaj :

— Logan... trebuie să mănânci...

A primit un răspuns scurt :

— Pune-o undeva. O să mănânc mai târziu.

– Se răcește, a protestat ea, dar văzându-i expresia de furie de pe chip, a capitulat și a pus tava pe măsuța de lângă canapea.

Apoi, s-a așezat și a-nceput să-l privească, simțind că, în acele momente, el era mânat de ceva ce ea nu înțelegea și nu va înțelege niciodată.

A simțit o adevărată ușurare când el o extras coala din mașină și a pus-o pe birou. Aproape inconștient de ceea ce face, el a-ntins mâna după furculiță și ea i-a apropiat mâncarea, pentru a-i fi la îndemână, în timp ce citea ce scrisese. Brusc, Briony a descoperit că-și ținea respirația și s-a străduit să se relaxeze, în vreme ce se certa singură că nu-i decât o proastă.

– E perfect, a mormăit Logan în sfârșit, punând pe marginea farfuriei cuțitul și furculița.

– Reportajul sau mâncarea ?

– Cred că amândouă. A continuat, cu o strâmbătură disprețuitoare : Mulțumesc pentru contribuție. A luat foaia și s-a uitat la ea. Cred că am reușit să ating o medie perfectă – să redau adevărul în cantitate suficientă, fără să-i fac pe cititorii COURIER-ului să renunțe la ouăle cu șuncă de la micul dejun.

– Ce vrei să spui cu asta ?

– Să-ți explic. Când mă-ntorc dintr-o împuțită și-nsângerată gaură de iad de pe lumea asta, așa cum am făcut azi-noapte, scriu două reportaje. Unul este pentru mine, în care povestesc exact tot ceea ce a fost acolo – de parcă aș putea uita vreodată. Dumnezeule, uneori,, chiar c-aș dori să pot să uit ! Apoi, produc versiunea care va fi publicată, potrivită pentru micul dejun în familie al milioanelor de ci-

titori, conținând doar atât cât să-i facă pe aceștia să exclame : „Ce lucru-ngrozitor ! Oare către ce se-ndreaptă lumea noastră ?" dar nu și să li se-ntoarcă mațele pe dos, așa cum am pățit eu, când m-au dus să văd spitalul acela de copii.

A-ntins mâna după sticla de whisky și și-a mai turnat o porție.

— Nu crezi c-ai băut destul ? l-a întrebat Briony pe un ton nefericit.

— Nu, scumpa mea, nu cred. De fapt, acesta-i abia începutul. Acum, că povestea s-a terminat, am de gând să-mi spăl creierul în alcool.

— Crezi c-ar fi o acțiune înțeleaptă ?

— Poate că nu, drăgălașa mea inocentă, dar este afurisit de necesar, crede-mă. Noroc ! Și-a ridicat paharul într-o caricatură de toast. Îmi poți sugera un sistem mai bun, pentru a-mi șterge complet amintirile celor câteva săptămâni care au trecut, astfel ca ele să nu revină mereu și să-mi provoace coșmaruri ?

Ea și-a clătinat capul în tăcere, înregistrând adânca amărăciune și revoltă din glasul lui.

Cu o mișcare expertă din încheietura mânii, Logan și-a dat whisky-ul pe gât, după care și-a umplut paharul la loc.

— Ce s-a-ntâmplat, domnișoară Trevor ? Pari emoționată. Tonul lui era din nou zeflemitor. Te simți șocată, aflând că și reporterii sunt dotați cu sentimente ? Că nici noi nu putem privi un om mort, sau unul pe jumătate mort, sau pe cei care ar fi trebuit să fie morți, și să rămânem de piatră ? Că nu toți suntem acel strat sub-uman al societății, pe care ți l-a descris tatăl tău ?

– Nu joci corect !

– Nu am impresia c-ar trebui să fiu prea corect, i-a ripostat el abrupt. Şi-a înfipt degetul în dosarele aduse de ea. Poţi să iei imediat astea de-aici, fetiţă-mesager.

– Va trebui să le duc abia dimineaţă, a şoptit ea. Eu mi-am terminat treburile pe ziua de azi.

El şi-a ridicat mirat sprâncenele şi s-a uitat la ceas

– Ai dreptate. Cum mai trece timpul, când ai o distracţie plăcută ! Ei bine, la revedere, domnişoară Trevor. Nu-mi permit să te reţin de la obligaţiile sociale. Sau tăticuţul nu ţi-a pregătit nici o decernare de premii pentru seara asta ?

– Nu mai locuiesc acasă. Mi-am... mi-am luat un apartament. Iar tatăl meu este în Statele Unite. Mai vrei să ştii şi alte lucruri ?

Logan s-a strâmbat :

– Ai fost cam ocupată, de când am plecat eu, a remarcat el. Şi oare ce a generat nevoia asta bruscă de emancipare ?

Briony era tentată să răspundă : TU ! Dar s-a abţinut.

– Chiar mă consideri copil ? a-ntrebat ea încetişor, pe un ton întunecat de dezamăgire şi de mânie.

– Încerc să nu mă gândesc deloc la tine şi să nu te consider nicicum. Logan s-a lăsat pe spate în fotoliul său şi a privit-o ironic. Asta-mi simplifică foarte mult viaţa.

– De ce ?

– N-are nici o importanţă !

A clătinat din cap şi şi-a întins iarăşi mâna după pahar.

– Ai băut destul, i-a spus ea. Logan... te rog...

– Logan, te rog, a imitat-o el într-un fel cât se poate de neplăcut. Şi ce dracu'-ţi dă dreptul de a te considera dădaca mea ?

– Faptul că-mi pasă de tine. Că-mi pasă de ceea ce se-ntâmplă cu tine, a răspuns ea furioasă.

– Şi se presupune că eu ar trebui să-ţi fiu recunoscător pentru asta ? S-a lăsat din nou pe spate Domnişoară Trevor, noi nu suntem decât doi străini – două vapoare care trec unul pe lângă celălalt prin întunericul nopţii. Hai să lăsăm lucrurile aşa cum sunt.

– Vrei să spui că am posibilitatea de a alege ? a-ntrebat ea pe un ton straniu. De ce te porţi atât de ostil faţă de mine, Logan ? Ce ţi-am făcut ?

– Nimic, dragoste, nimic. Şi-a ridicat paharul la buze şi o sorbit gânditor. Doar că exişti – atât. Şi eu mă străduiesc să nu observ prea mult treaba asta, pentru liniştea mea proprie.

– Atenţie, domnule Adair ! Era rândul ei să fie ironică. Asta sună extrem de periculos. Se pare că admiţi că simţi, totuşi, ceva pentru mine.

El a zâmbit cinic.

– Te sfătuiesc, domnişoară Trevor, să nu te bazezi prea mult pe aşa ceva.

– De ce nu ? Doar mi-ai arătat clar, de mai multe ori, că mă găseşti foarte atrăgătoare. Aşa că, de ce să mă elimini complet din viaţa ta ? A încercat să schiţeze un surâs. Nu-i o-ntrebare prea grea pentru tine, Logan. De ce ?

– Pentru că-i mai bine așa. Și-a studiat atent restul de whisky din pahar, de parcă ar fi vrut să-l facă o analiză chimică. Chiar trebuie să înșir toate motivele ? Unul – sunt prea bătrân pentru tine. Doi – tatăl tău îmi plătește salariul, dar nu mă înghite deloc și nici nu-mi poate suferi ideile și idealurile. Trei – tu nu mă cunoști și nu știi absolut nimic despre mine. Noi nu numai că trăim în lumi diferite, dar locuim chiar pe planete diferite. Să continui ?

– Da, dacă intenționezi cu adevărat să mă convingi. Iar în gând : povestește-mi despre Karen Wellesley și plec. Aș fi bucuroasă să reușesc să plec de-aici, înainte de a mă face de râs mai mult.

El i-a răspuns fără grabă :

– Ce-ar fi dacă ți-aș spune că, chiar din după-amiaza aceea, când te-am dat afară de aici, am început să-mi fac o mulțime de reproșuri. Pentru moment, crezusem că fac unul dintre puținele gesturi cavalerești din viața mea. Acum, însă, am ajuns la concluzia că asemenea acțiuni se potrivesc doar eunucilor. Poate că ei se pot împăca cu consecințele acestora mai bine decât am reușit eu s-o fac. S-a ridicat în picioare. Vino încoace, Briony.

Ea s-a apropiat cu pași rari și s-a oprit, supusă, în fața lui. Niciodată nu se simțise atât de stângace sau de nesigură, dar când brațele lui au înconjurat-o, s-a lipit strâns de el, și-a închis ochii și și-a oferit buzele întredeschise. El n-a fost deloc delicat, iar dorința lui de a o avea abia dacă s-a oprit în pragul brutalității. Dar ea a simțit ceva sălbatic și necunoscut în interiorul ei, care o împingea să răspundă chemărilor lui. Era gata să-i dea orice i-ar

fi cerut, din tot sufletul şi fără să raţioneze. Orice, oricând, oriunde. Chiar şi pe covorul plin de praf din camera aceea neîngrijită, dacă el ar fi dorit astfel. Niciodată nu-şi imaginase că poate exista o asemenea necesitate, sau că ea ar putea fi reciprocă.

El şoptea numele ei, în timp ce gura lui îi mângâia neobosită pleoapele, tâmplele, obrajii, lobii urechilor, revenind mereu la gura ei, însetată.

– Ai un gust la fel de bun ca şi mirosul, a rostit el cu glas răguşit, în vreme ce mâinile îi rătăceau prin părul ei, iar ochii albaştri o cercetau cu o privire uşor enigmatică.

– Givenchy, a venit răspunsul tremurat, iar ea n-a putut să nu-i remarce chicotitul, chiar dacă el se străduise să şi-l ascundă.

– Bineînţeles, a rostit el grav. Iar aceasta-i o nebunie.

Vocea lui s-a transformat în şoaptă, atunci când şi-a aplecat din nou capul către ea, a ridicat-o în braţe şi a dus-o spre canapea. De data asta ea n-a mai protestat în timp ce el îi descheia nasturii bluzei, iar buzele lui veneau, lenevş, în urma mâinilor.

– Eşti frumoasă, a murmurat el într-un târziu. Şi n-ai nevoie de asta. Şi sutienul s-a alăturat bluzei aruncate mai-nainte pe duşumea. Perfect. Mâinile lui alunecau delicat pe trupul ei, de parcă ar fi ştiut că era pentru prima oară când ea se oferea unor mângâieri atât de intime. Ca florile deschise pe jumătate, ca bobocii de trandafir.

Buzele lui o atingeau excitant, făcându-i sânii încă adormiți să se trezească și trăgând-o într-un vis erotic, din care n-ar mai fi dorit să se trezească niciodată. Toate barierele căzuseră și unica realitate era presiunea crescândă a trupului lui Logan asupra propriului ei corp și mâinile lui, mișcându-i-se fără grabă pe piele, în timp ce încerca să scape de ultimele accesorii de vestimentație.

Zgomotul ușii trântite părea a fi venit dintr-altă lume. Dar pașii de pe coridor erau destul de reali. Și tot așa și ușa camerei, care a fost deschisă cu violență, și glasul vesel de bărbat care a exclamat :

— Te-ai întors, deci, banditule... Oh, Doamne !

Ușa de la living a pocnit când s-a închis. Logan s-a ridicat și a început să-njure gâfâit.

— Cine-a fost ?

Briony și-a apăsat palmele pe obrajii care parcă-i luaseră foc. Poate că intrusul n-o fi văzut chiar totul, dar era sigur că avusese posibilitatea de a-și da seama ce se petrece acolo.

— Tony. Locuiește cu mine-n apartament. Logan s-a ridicat în picioare, încercând să-și aranjeze puțin propria îmbrăcăminte. Trebuia să vină abia mâine și, fir-ar să fie, eu trebuia să am grijă măcar să-ncui ușa. Noi avem o înțelegere, să nu ne deranjăm unul pe celălalt atunci când, mă rog...! ne distrăm. O-nțelegere care a funcționat perfect... până-n seara asta. A remarcat cum se uita ea la el și a bombănit : Și nu mă privi așa, Briony.! Sunt convins că știai că nu vei fi prima femeie din viața mea.!

– Sigur că știam !

A-nceput să îmbrace lucrurile pe care el le scosese de pe ea cu artă și tandrețe – acum un secol ? – străduindu-se să-i ocolească privirile.

– Și chiar dacă te-a recunoscut, pot să-l conving să-și țină gura, dacă asta te-ngrijorează atât de mult.

Gura lui Logan s-a strâmbat într-un surâs cinic.

– Nu mă-ngrijorează deloc.

Nu era chiar adevărul-adevărat, s-a gândit ea. Imediat după retragerea lui Tony, ea a și realizat consecințele incidentului – uitături piezișe și bârfe șoptite care o vor întâmpina chiar mâine la U.P.G. Și vor ajunge și la urechile tatălui ei. În privința asta, nu încăpea nici o-ndoială.

Dar descoperirea care-o făcuse cu adevărat să se cutremure era că fusese cât pe-aci să se lase sedusă de un om pe care abia-l cunoștea și nu numai că acceptase așa ceva, dar și-o și dorise din tot sufletul și din tot trupul ei. Dacă n-ar fi intervenit Tony, acum i-ar fi aparținut în întregime lui Logan.

– Briony. Niciodată glasul lui nu răsunase cu atâta delicatețe. În același timp, mâinile lui i-au prins capul, încercând s-o facă să-și ridice ochii către el. E bine, totul e foarte bine. Nu ți s-a-ntâmplat absolut nimic. Nu mă urî, Briony, și pentru Dumnezeu, nu-ncepe să te urăști tu însăți !

– Eu... eu nu te urăsc.

Vocea i s-a întrerupt și el s-a aplecat și i-a sărutat buzele tremurânde.

– Asta-i bine. Zâmbea, dar ochii-i exprimau îngrijorare. Nu-ți face griji cu modul în care vei pleca de aici. O să-ți chem un taxi, iar Tony va sta ascuns în camera lui, până ce tu vei părăsi apartamentul.

– Mă gonești ?

Nu-și putea crede urechilor, că ea rostise cuvintele acelea. Unde-i dispăruse mândria ? se-ntreba furioasă, în gând, în timp ce culoarea din obraji îi scotea la iveală rușinea.

– Doar ca măsură de moment, Logan s-a dus la biroul său și a luat de-acolo o foaie de hârtie și un pix. Scrie-ți numărul de telefon și o să te sun mâine.

– Dar, Logan...

– Nici un dar ! Cel puțin, nu în seara asta. Nu-i vorba doar de reîntoarcerea lui Tony, știi bine. Și-a trecut repede mâna prin păr. Cred că am prea mult whisky în fluxul meu sanguin, pentru a fi corect cu vreunul dintre noi.

– A fost îngrozitor ! a șoptit ea. Când a dat buzna așa...

– Nici el nu se simte mai bine, crede-mă. Probabil că, exact în clipa aceasta, se gândește cum să se sinucidă.

– Minți ! i-a răspuns ea aprins. Cu toate măsurile tale de precauție, eu nu-s prima cu care el te-a prins astfel. Doar tu mi-ai spus asta, nu ?

– Cred că nu are absolut nici un rost să discutăm acum despre ce s-a mai întâmplat sau nu s-a mai întâmplat vreodată.

Logan a revenit la birou, a ridicat receptorul telefonului și a format un număr.

Briony a spus cu o voce înăbușită

— Să știi că nu-i nevoie să vii și tu cu mine.

— Ba vin. A comandat un taxi și a pus receptorul în furcă. Briony, să știi că n-am de gând să te ating. Și nici măcar nu mă voi apropia de tine. Dar tu nu ești o fată oarecare, iar când te-am luat în brațe, n-am făcut-o ca un bețiv, profitând de o femeie care i se oferă. Între noi s-ar putea crea o relație cu totul specială și de aceea mă bucur că te conduc acum acasă și că o să-ți telefonez mâine, când voi fi treaz și voi putea vedea lucrurile mai clar. Și poate că n-ar strica să te gândești și tu mai profund la asta. Este foarte posibil să descoperi că ai avut norocul să scapi de ceva foarte, foarte neplăcut.

Ea a rostit cu greutate, printre lacrimi și sughițuri

— Logan, eu... eu te iubesc...

El nici măcar n-a tresărit. A rămas pe loc, sprijinit de birou. Doar gura i s-a răsucit într-un fel de grimasă ciudată.

— Te lași prea ușor prinsă-n mreje, domnișoară Trevor, a rostit el suav. Tot ce ai de făcut este să stai și să aștepți telefonul acela, mâine seară.

* * *

Amintindu-și de perioada care a urmat, Briony s-a gândit că fusese cea mai fericită din viața ei. Logan și-a respectat promisiunea și i-a telefonat.

Apoi, a invitat-o să cineze împreună în oraș. Dar nici atunci, nici într-alte seri, după aceea, el n-a mai încercat în nici un fel s-o seducă. Se întâlnea cu el și la ziar și, ori de câte ori era posibil, o lua să prânzească împreună. Ea știa că toată lumea de la birou comentează legătura lor și mai știa că, odată revenit tatăl ei din Statele Unite, această legătură vă trebui să înceteze. Se așteptase, de asemenea, la o scenă din partea lui Karen Wellesley, dar doamna respectivă se mulțumea doar să-i arunce priviri înveninate, de fiecăre dată când se-ntâmpla s-o întâlnească.

S-a întors și mătușa Hes din Yorkshire. I-a făcut o mulțime de complimente lui Briony, repetându-i mereu că arată excelent și i-a spus că poate rămâne în apartament cât va dori. Dar Briony știa că, imediat ce mătușa se va apuca de scris o nouă carte, prezența ei va fi cât se poate de inoportună acolo. Trebuie să-și găsească un loc, unde să se mute cât mai repede.

S-a gândit că ar fi bine să se ducă acasă. La U.P.G. se zvonea că vizita lui Sir Charles în Statele Unite s-a mai prelungit și se părea că nimeni nu era în stare să-i spună cu certitudine când se va-ntoarce tatăl ei acasă.

— Sau, aș putea să mă mut la tine, i-a spus ea lui Logan într-o seară, pe când ședeau amândoi în salonul mătușii Hes, ascultând niște discuri. Am auzit că Tony pleacă înapoi, în Africa, săptămâna viitoare, a continuat ea, zâmbind machiavelic.

— Se pare că auzi, deja, prea multe lucruri.

Tonul tăios a fost însoțit de ridicarea bruscă de pe canapea, fapt care a făcut-o pe Briony să revină din visele în care se adâncise, cu capul pe umărul lui.

– N-a fost decât o glumă, a murmurat ea, destul de nedumerită.

– Nu dintre cele mai reușite. Eu n-am locuit niciodată împreună cu vreo femeie, și n-am de gând să-ncep tocmai acum. N-ar fi corect.

– Corect, față de cine ? a-ntrebat ea, profund indignată.

– Față de toți cei implicați, a aruncat el scurt. Dar, mai ales, ar fi incorect pentru fata respectivă. Singură ai spus că Tony pleacă în străinătate săptămâna viitoare. Dumnezeu știe unde voi fi trimis și eu, acum că am terminat seria de articole despre Cambodgia, sau oricând, cu altă ocazie. Eu însumi pot fi oriunde săptămâna viitoare. Și tu ce vei face atunci ? Vei sta în apartament, ca să vezi care se-ntoarce primul – eu sau Tony ?

– E o prostie ! a exclamat ea.

– Bine, să zicem că-i o idee prostească. Dar eu împart apartamentul acela cu Tony, deoarece astfel ne convine amândurora, din cauza modului nostru de viață. Însă, acest aranjament nu poate fi extins, pentru a include și o femeie, deoarece ar crea diferite probleme.

– Dar, cu siguranță, vă veți căsători într-o bună zi – tu și Tony, sau măcar unul dintre voi, a spus ea, privindu-l tintă.

Logan a ridicat din umeri :

– Mă-ndoiesc. Viața de reporter este incompatibilă cu căsătoria. Am văzut prea multe căsătorii

care s-au destrămat, deoarece fata nu știa niciodată pe unde se afla bărbatul ei de la o zi la alta, sau ce făcea el.

— Înțeleg, a zis Briony și s-a ridicat de pe canapea. Mă duc să aduc niște cafea. În curând, vine și mătușa Hes de la teatru.

Logan a rostit cu o voce ostenită :

— Avem destul timp pentru cafea. Vino aici, Briony. Ochii lui s-au îngustat, în timp ce-i scrutau chipul. Nu prea te văd încântată de considerațiile mele asupra mariajului. De ce ? Nu ești de acord cu ele ? Ți-ar plăcea să trăiești așa — fiecare într-altă parte a lumii ? Doamne, Briony ! N-ai decât optsprezece ani și ești foarte frumoasă ! Meriți perspective mai bune, în ceea ce privește fericirea ta viitoare !

— Merit ? Și-a smuls brațul din mâna lui. Ce drăguț din partea ta, să iei hotărâri pentru mine. Câtă amabilitate, Logan. Și, desigur ceea ce mi-aș putea dori eu însămi pentru mine, nu are absolut nici o importanță.

— Ba nu, este foarte important. Brusc, el a devenit foarte palid, iar privirile-ale exprimau un fel de suferință inexplicabilă. A fost, de când te-am văzut pentru prima oară. Așa să ne-ajute Dumnezeu ! Totuși, eu m-am străduit să mă-ndepărtez cât mai mult de tine. Ești atât de tânără, Briony ! Cum de poți fi sigură că asta este exact ceea ce ți-ai dorit ?

— Știu că te doresc pe tine, a spus ea. Mă uit la tine și simt cum îmi alunecă pământul de sub picioare. Mă duc la fund, Logan. Ai de gând să lași să mi se-ntâmple așa ceva ?

El a mormăit încetinel :

– Dragoste, de ce-mi complici atâta situația ? Tot ce-am spus în seara aceea în apartamentul meu, rămâne în picioare. Sunt mult prea bătrân pentru tine. Și nu mă refer numai la vârstă. Știi care a fost prima mea misiune la ziar ? Un accident de mașină. Când am ajuns acolo, tocmai tăiau un om cu arzătorul cu oxiacetilenă pentru a-l scoate din automobil. Murise deja și ei se grăbeau. Știi cum miroase carnea arsă, Briony ? Sunt sigur că nu mi-a mai fost așa de rău în toată viața mea. Și nu numai asta. Mai sunt o mulțime de lucruri în legătură cu mine, de care tu nici n-ai habar. Tot ce știi tu cu adevărat este că vrei să faci dragoste cu mine.

– Și asta-i ceva atât de rău ? a șoptit ea.

– Nu, dimpotrivă. Dar închipuie-ți că undeva, în trecutul meu îndepărtat, ar fi existat ceva urât, despre care ai afla abia după ce ne vom căsători. Ceva ce tu n-ai putea accepta.

– În legătură cu tine, sau cu activitatea ta ?

Briony își mai pierduse din siguranța inițială.

– Practic, nu există vreun hotar între viața și activitatea mea. A luat-o delicat în brațe. Ceea ce încerc să-ți explic eu acum, Briony, este că nu-s chiar un gunoi, așa cum crede tatăl tău. Dar Dumnezeu știe că nu-s nici un Sir Lancelot sau ceva similar. Am făcut unele lucruri de care pot să-mi amintesc cu o oarecare mândrie, dar mai sunt și altele, pe care le-am blestemat când le făceam și m-am blestemat pe mine însumi că le-am făcut. Asta-i meseria mea. Și acesta sunt eu. Și nu știu

dacă tu te-ai putea împăca, cumva, cu ea și cu mine.

– Nici eu nu știu. Ea și-a-ngropat fața la pieptul lui, delectându-se cu aroma caldă a trupului lui Logan. Dar, fără tine, nu voi putea fi fericită niciodată.

– Trebuie să fii de vârsta ta, pentru a fi atât de sigur de asta, a rostit el cu o oarecare tristețe.

– Nu vrei să te căsătorești cu mine, Logan ? Și-a ridicat privirile către el, dar, voit, și-a ascuns ochii sub umbra genelor lungi, în timp ce el a pătruns cu vârful limbii printre buzele ei întredeschise.

– Știu exact ce-aș dori să-ți fac în clipa asta, cu sau fără binecuvântarea bisericii. Logan a scuturat-o ușurel. Dar nu și cu iminentul pericol ca mătușa ta să se întoarcă dintr-un moment într-altul. Deși sunt convins că ea ne-ar da binecuvântarea. Și ne vom căsători, după ce tatăl tău va reveni din America.

Un fior a străbătut trupul lui Briony :

– Oh, Logan ! N-am putea să ne căsătorim acum ? Chiar în clipa asta ?

– Nu ! a ripostat el pe un ton foarte hotărât. Îl așteptăm pe tatăl tău și vorbim cu el mai întâi. Bineînțeles că n-o să fie încântat de asta, dar va fi și mai furios, dacă va reveni și te va găsi gata măritată.

De fapt, tatăl ei fusese mai mânios decât și l-ar fi putut ea imagina vreodată. Își ieșise din fire de furie și-i adresase toate injuriile posibile.

– Nu ţi se potriveşte nici ca simplu asociat, cu atât mai puţin ca soţ, a tunat el. Bănuiesc că-şi închipuie că, prin căsătoria cu fiica Preşedintelui, va ajunge mai uşor la un scaun de editor şef. El bine, în curând va descoperi ce greşeală cumplită a săvârşit !

– Pe Logan nu-l interesează activitatea editorială de la ziar, i-a răspuns Briony, ostenită. Discuţaseră despre asta de foarte multe ori deja. Tată, ştiu că nu mi l-ai alege ca soţ, nici măcar peste un milion de ani, dar n-ai putea să fii fericit, doar pentru că eu sunt fericită ?

– Fericire ? Râsul neîncrezător al lui Sir Charles a răsunat ca un fel de lătrat. Un asemenea bărbat este complet incapabil de a face fericită vreo femeie. Probabil că are câte una în fiecare colţişor al lumii, iar tu vei fi doar soţia lui legitimă din Anglia. Deci, să nu-ţi închipui nici măcar o clipă că-mi voi da aprobarea pentru o asemenea căsătorie.

Bineînţeles, când au început să se audă zvonuri, cum că Logan şi Briony intenţionau să se unească, au apărut şi inevitabilele povestioare în presă. Dar, şi mai-nainte, rivalii U.P.G.-ului comentau acid neînţelegerile dintre Sir Charles şi fiica sa. Sir Charles a refuzat să dea vreun interviu sau să comenteze cumva ştirile şi Briony i-a urmat cu tărie exemplul. Zilele de dinaintea nuntii păreau un fel de supliciu îngrozitor, mai ales că Logan se afla la Paris, la o conferinţă pe probleme de comerţ, şi urma să revină abia în ajunul ceremoniei.

Mătuşa Hes, care le oferise cabana din Yorkshire pentru a-şi petrece acolo luna de miere, se

străduia să asculte necazurile lui Briony, dar era deja foarte preocupată de noua ei carte.

Briony începuse să se întrebe dacă exista vreo ființă pe lumea asta, care să-i dorească cu adevărat un viitor fericit. La birou, sub strălucitorul strat de lumină al felicitărilor și urărilor de bine, ea întrezărea un politicos scepticism în legătură cu șansele lor de fericire, fapt care o scotea din sărite.

Era singură în biblioteca cu tăieturi din presă de la U.P.G., atunci când a intrat acolo Karen Wellesley. Briony și-a ridicat privirile, uimită, deoarece nu se obișnuia ca o doamnă editor să vină să-și ridice singură dosarele de care ar fi avut nevoie.

Karen a intrat și a-n-ceput să se uite-n jos, la ea. Inima lui Briony s-a strâns, deoarece și-a dat seama că aceasta era confruntarea de care se temuse cel mai mult.

— Așa deci, Logan s-a decis să opteze pentru fiica șefului, a-nceput Karen pe un ton strident. Și cum de-ai reușit, puicuțo, să-l prinzi în plasă ? L-ai făcu să te lase gravidă ? Ochii atenți scrutau trupul subțire al lui Briony, până ce s-au oprit asupra abdomenului ei. Sperasem ca tatăl tău să-i lase pe amorezii tăi trecători, să rămână trecători, sau nici măcar asta nu s-a întâmplat ?

Briony s-a străduit să-și păstreze autocontrolul.

— Nu știu la ce vă referiți, domnișoară Wellesley.

— Nu face pe naiva cu mine, drăguto, că n-o să-ți meargă ! L-ai vrut pe Logan chiar din clipa când l-ai văzut întâia oară și ai făcut tot posibilul să pui mâna pe el ! i-a strigat Karen cu o voce oribilă. Ei bine ! Acum, că-l ai, să te văd cum ai

să reușești să ți-l păstrezi. Sper că n-ai făcut prostia să-i promiți prea multe firimituri de la masa lui tăticu', deoarece simt eu că nu vei fi în stare să i le și dai. Te-ai vârât într-o trebușoară afurisit de grea, domnișoară Trevor. Ai să descoperi că lui Logan nu-i place să fie prostit de cineva, așa cum nici tatălui dumitale nu-i place asta. De fapt, tot ce-ai făcut este că ai sărit din mâinile unui bărbat grosolan, în mâinile altui bărbat la fel de necioplit. Și, dacă cineva m-ar pune să-l aleg pe cel mai rău dintre ei doi, fii sigură că votul meu s-ar opri asupra lui Logan. Mult noroc, dulcico! Sunt sigură că vei avea nevoie de așa ceva.

După plecarea lui Karen, Briony a-nceput să tremure și să aibă o senzație de rău, amplificată de parfumul puternic, de mosc, pe care-l emana părul lui Karen și care persista în aer în urma ei. Da, Karen fusese amanta lui Logan, cu mult timp înainte ca ea, Briony, să fi intrat în scenă. Se străduise să nu se gândească la asta, dar acum era evident că domnișoara Wellesley îl cunoștea pe Logan mai bine decât oricine altcineva. Mai era evident și faptul că ea continua să țină la el. Chiar atitudinea ei de-acum, reprezenta mai mult reacția unei femei geloase decât a uneia indiferente.

Necioplit, se gândi Briony. A spus – necioplit. Și că ar fi mult mai rău decât tatăl meu. Un fior puternic i-a străbătut șira spinării.

* * *

Acum, când stătea culcată în pat, încercând să se bucure cât mai mult de căldura buiotei, căldură care dispărea cu rapiditate, Briony se întrebă, cu seriozitate, dacă nu cumva cuvintele lui Karen nu constituiseră prima fisură importantă în edificiul precar al fericirii ei. Şi totuşi, abia aici, în această cabană, întreaga structură fragilă a-nceput să se clatine şi să-şi demonstreze şubrezenia. Aproape cuprinsă de convulsii, se răsuci şi-şi îngropă faţa în pernă, dorindu-şi să uite, să apuce să se odihnească puţin, pentru ca, dimineaţa, să fie-n stare să coboare, să-şi mişte cumva maşina din loc şi să plece cât mai departe de aici — oriunde. O să-şi petreacă noaptea aceasta sub acelaşi acoperiş cu Logan, dar nu avea intenţia să mai rămână nici un minut în plus. Totul îi amintea într-un mod atât de dureros de luna lor de miere, care fusese oribilă, dureroasă, nepotrivită cu numele.

Şi totuşi, unde s-ar putea duce oare, pentru a nu mai fi urmărită de aceste amintiri ?

Culcată în întunericul îngheţat, Briony s-a lăsat pradă aducerilor aminte.

CAPITOLUL PATRU

Fusese capabilă să-ndure tot ce se petrecuse la nuntă — faptul că avusese loc doar la Ofițerul Stării Civile și nu la biserică, faptul că trebuise să dea ochii cu toată presa care îi aștepta la ieșirea de la cununie, faptul că tatăl ei își ținuse promisiunea și nu venise, mulțumindu-se să-i trimită doar o telegramă — deoarece știa că, foarte curând, ea va rămâne singură cu Logan și vor porni împreună către nord, la cabană, unde va începe viața lor în doi.

Au ajuns în după-amiaza târzie a unei zile cenușii și cețoase, cu nori grei plutind jos, peste mlaștini, și cu o pâclă ridicându-se în întâmpinarea lor. Ea era puțin necăjită, deoarece dorise să-i arate lui Logan cât de frumoasă era casa scăldată-n razele soarelui, dar el a râs atunci când ea i-a mărturisit asta, a tras-o spre el și a sărutat-o. Apoi, a luat-o în brațe și a trecut cu ea pragul, onorând astfel vechile tradiții.

— Este foarte frumoasă acum, i-a spus el, iar glasul lui avea în el ceva tandru și promițător, amestecat cu o puternică dorință.

Fusese chiar așa, sau era doar produsul imaginației ei ? s-a întrebat cu tristețe.

El a adus valizele și a controlat dacă au toate alimentele necesare la bucătărie și dacă locuința era gata să-i primească, în vreme ce ea a rămas în mijlocul livingului, împietrită de rușinea care-o cuprinsese dintr-o dată, deoarece nu era obișnuită cu asemenea situații. Era fericită și îl dorea din toată inima, sau chiar mai mult, dar trebuia făcut un pas uriaș pentru a trece peste prăpastia dintre visul imposibil și realitatea vie și gândul la acel pas și tot ceea ce-nsemna el, îi produceau un tremur interior. L-a auzit coborând scara și s-a încordat toată, din nou — pur și simplu nu era în stare să se controleze — și el a intrat în cameră, apoi s-a oprit privind-o, dar fără a încerca să se apropie și s-o ia în brațe, așa cum ea pe jumătate își dorea, iar pe jumătate se temea cumplit c-o va face.

El i s-a adresat liniștit :

— În bucătărie găsești niște carne de grătar și niște chestii din care să faci o salată. Mă duc să caut niște șampanie pe undeva. Apoi, cu o fluturare de zâmbet : Doar dacă tu nu te-ai gândit deja la o băutură mai potrivită.

— Nu. Va fi perfect cu șampanie.

— Toate vor fi perfecte.

Privirea lui a susținut-o pe a ei pentru o clipă și ea a fost tentată să spună :

— Dă-o-ncolo de șampanie ! Rămâi cu mine, Logan. Dar momentul a trecut, așa că n-a făcut decât să zâmbească și să dea iute din cap.

— Vin repede, a mai spus el.

Briony a auzit cum s-a închis ușa cabanei și i-a admirat din urmă silueta înaltă, pe când cobora pe cărare, spre poartă. Ceața se-ndesea și l-a pierdut din ochi înainte ca el să fi străbătut măcar o treime din traseu. A rămas la fereastră, uitându-se după el, chinuindu-se să mai prindă puțin din conturul omului care dispărea în pâclă, de parcă ar fi fost extrem de important să facă asta, apoi a-nceput să urce scara fără nici o grabă, pentru a se apuca de despachetat.

Era bine că avea ceva de făcut, ceva la care să se gândească, în timp ce scotea hainele lor din valize și le așeza, unele lângă altele, în sertarele mari ale vechiului scrin din dormitor.

Și-a găsit cămașa de noapte, albă și transparentă, si a-ntins-o pe pat. Dar oricât a căutat, n-a reușit să dea de vreo pijama pentru Logan si și-a închipuit, cuprinsă de o oarecare jenă, că lui nu i-a păsat niciodată de așa ceva. Din nou, visul se destrăma, lovindu-se de realitate, iar imaginea pe care și-o construise despre un Logan romantic îmbrăcat în mătase, care s-o aștepte jos ca un veritabil cavaler, până ce ea s-ar fi dezbrăcat, a trebuit șterșă cu totul din minte. Îi dăruise timpul acesta pentru ca ea să se obisnuiască cu toate si trebuia să-i fie cât se poate de recunoscătoare pentru asta. Dar, când se va întoarce, el va solicita mai mult decât recunostință, mult, mult mai mult si ea se simțea nesigură si complet nepotrivită pentru rolul acesta. În dormitor era rece și și-a spus sinaură că probabil acesta era motivul pentru care tremura în așa hal.

A mai aruncat o privire în jur, apoi a pornit pe scări în jos, ca să facă salata. Era gata să între-n

living, când a auzit pași pe cărare. Logan ! Atât de repede ? Nu-i venea să creadă, totuși a dat ușa de perete, repezindu-se să-l întâmpine. Dar, în locul lui Logan, acolo se afla o femeie necunoscută.

Mătușa Hes nu-i spusese c-ar fi fost niște nou-sosiți prin sat și, oricum, ceva-i șoptise lui Briony că femeia nu făcea parte din populația locală. Măcar și acel aer nedefinit de orășancă pe care-l avea. Îmbrăcămintea ei era ceva mai sofisticată, pantofii — ceva mai eleganți, decât ceea ce purtau cei din Birkby Scar.

Chipul femeii era tensionat pe sub machiajul aplicat cu grijă, iar mâinile-i strângeau poșeta scumpă cu atâta forță, încât încheieturile degetelor se albiseră.

— Doamna Adair ? Dumneavoastră sunteți doamna Adair ? a-ntrebat femeia.

Vocea exprima clar nedumerirea, de parcă posesoarea ei s-ar fi simțit victima unei farse. Era pentru prima oară când lui Briony i se adresa cineva cu noul nume și, deși se presupune că aceasta ar fi trebuit să constituie un moment de fericire, ceva o făcea să simtă contrariul. Își închipui că, cu toate observațiile ei anterioare, femeia trebuia să fie o localnică, deoarece nimeni altcineva nu știa de sosirea lor aici. La Londra, amândoi avuseseră grijă să lase să se-nțeleagă că plecau în străinătate.

Briony a rostit rar :

— Da. De ce-ntrebați ? Ce aș putea face pentru dumneavoastră doamnă... ?

A lăsat fraza suspendată. Dacă femeia aceasta reprezenta un fel de comitet de întâmpinare, ea tre-

buia s-o lase să îndeplinească formalitățile solicitate de situația respectivă, indiferent de simțămintele neplăcute pe care i le trezise, nu se știe de ce. Și, dintr-un motiv cu totul inexplicabil, Briony își dorea din toată inima, fie ca străina să plece imediat, fie ca Logan să revină cât mai repede — preferabil ambele.

— Numele meu este Chapman — Marina Chapman. Și-a ațintit privirile asupra lui Briony, generându-i acesteia o senzație extrem de neplăcută. Poate că ați mai auzit acest nume, nu ?

După o clipă de gândire, Briony i-a răspuns :

— Nu cred. Apoi, scuzându-se Regret. Ar fi trebuit să vă cunosc ?

— Soțul dumneavoastră nu v-a vorbit niciodată despre mine ?

— Nu.

Briony se străduia să nu fie pătimașă, dar furia o cuprindea din ce în ce mai tare. Deci, doamna Chapman nu era o notabilitate locală, venită să-i felicite pe tinerii căsătoriți. Desigur, altfel ar fi spus de la-nceput că este o prietenă a mătusii Hes.

— Nu, probabil că nu... Gura doamnei Chapman s-a strâmbat puțin. Pot să intru ?

Briony n-o putea refuza, dar avea strania dorință de a-i trânti ușa în nas, lăsând-o pe nepoftita vizitatoare pe din afară. Însă bunele maniere o obligau să se dea deoparte și s-o lase să intre în casă. A deschis ușa de la salonaș și a invitat-o acolo. Încăperea părea rece, umedă și neaerisită. O muscă bâzâia la fereastră și ea s-a dus să deschidă geamul, pentru a elibera insecta și a lăsa puțin

aer proaspăt să pătrundă înăuntru, dar ceața-ntunecată a năvălit în cameră și Briony l-a închis repede.

S-a întors către doamna Chapman :

— Noi abia am sosit, dar cred că-n bucătărie pot găsi niște cafea sau, dacă preferați, niște ceai. Soțul meu nu-i aici. S-a dus să caute... ei, unele lucruri pe care am uitat să le luăm la plecare. Sper să revină repede, deoarece timpul se-nrăutățește din clipă-n clipă. Sunteți cu mașina ?

Își dădea seama că începuse să se bâlbâie și că doamna Chapman rămăsese în picioare, în ușa salonașului, de unde o privea cu insistență, cu o expresie aproape dușmănoasă. Mânia i-a venit în ajutor lui Briony. Brusc, ea a exclamat furioasă :

— Uitați ce, doamnă Chapman, spuneți-mi repede ce aveți de spus și vă rog să plecați imediat. Noi suntem în luna de miere.

— Știu foarte bine asta, doamnă Adair. Și mai știu că soțul dumneavoastră nu-i aici, deoarece l-am văzut plecând. Vedeți, eu intenționam de la-nceput să vă văd doar pe dumneavoastră. Doresc să vă spun cum este cu adevărat omul cu care v-ați căsătorit.

Briony i-a răspuns ceva mai răstit :

— Ați face mai bine să plecați imediat.

Prin minte i-a trecut ideea supărătoare că doamna Chapman trebuie să fie vreuna dintre iubitele părăsite de Logan, dar femeia era vizibil mai în vârstă decât el și, oricum, după opinia lui Briony, nu era genul care să-l atragă. A vrut să înainteze, însă doamna Chapman îi tăiase calea spre ușă. Acum, ea scotocea prin poșetă, scoțând la iveală fel de fel de hârtii și tăieturi din ziare.

– Nu înainte de a vedea astea.

A aruncat totul pe masa din mijlocul camerei, împrăştiindu-le pe suprafaţa lucioasă. Fără să vrea Briony s-a uitat mirată la ele. A-nceput să citească unele titluri. Se pare că se refereau la o anchetă, în legătură cu cineva care s-a sinucis, după cum a realizat ea. Mai era acolo fotografia unui bărbat, probabil a defunctului şi alte fotografii dintre care, câteva, ale unei femei. Ale femeii acesteia!

– Soţul meu, a rostit doamna Chapman fără nici o intonaţie. S-a sinucis.

– Îmi pare foarte rău, a zis Briony.

Nu simţea nimic în faţa tristeţii şi mâniei pe care le emana această femeie. Semăna cu o furie din tragediile Greciei antice, o reprezentare a răzbunării, doar că acele Furii erau cunoscute şi ca fiinţe cumsecade, dar Marina Chapman nu avea absolut nici o urmă de cumsecădenie, aşa cum stătea ea acolo, cu ochii fixaţi pe chipul lui Briony.

– S-a împuşcat, a continuat doamna Chapman, după o pauză. Şi asta, din cauza soţului dumneavoastră.

– Oh, nu! a sărit Briony. Greşiţi. Cu siguranţă că este o greşeală. Eu...

– El l-a făcut să se sinucidă, a repetat doamna Chapman cu încăpăţânare. Cu insistentele sale şi cu afurisitele lui de întrebări fără sfârşit. Harry ajunsese la disperare. El cunostea răspunsurile, toate răspunsurile, dar soţul dumneavoastră nu i-a dat niciodată timpul necesar să se aândească, timpul necesar să răspundă. Era mereu fie la telefon, fie-n pragul uşii noastre. Şi-n fiecare zi, toate poveştile alea din ziare – mai întâi, în cel la

care lucra el, apoi, în toate celelalte. După aceea, s-au adunat cu toții, ca niște vulturi, și au început să pună întrebări și să tipărească minciunile lor răutăcioase – minciuni pe care soțul dumneavoastră le spusese despre Harry. Și apoi, poliția. Harry a fost un om bun... un om bun ! Glasul ei a început să fie din ce în ce mai ascuțit. El n-a făcut lucrurile acelea. El n-a delapidat. Ar fi putut explica totul. Dar soțul dumneavoastră nu i-a oferit nici o clipă o asemenea șansă. I-a târât numele în noroi și nici măcar nu s-a mulțumit cu atâta. Mereu venea cu alte întrebări. N-a mai avut nici un pic de liniște – niciodată !

Briony și-a acoperit urechile cu mâinile.

– Nu vreau să mai aud nimic !

– Nici Harry al meu nu voia să mai audă ceva, i-a spus doamna Chapman. Dar soțul dumneavoastră nu l-a lăsat. Și el n-a fost decât primul – șacalul șef, conducătorul plutonului. Porci împuțiți, cu râtul în murdărie !

Devenise isterică, iar pe Briony a-nceput s-o cuprindă teama. Femeia își pierduse complet controlul, iar în casă nu mai era nimeni.

– Doamnă Chapman, i-a spus Briony. Ce-ar fi să luați loc și să-mi permiteți să vă aduc ceva – poate o ceașcă de cafea ? Apoi, vom discuta liniștite despre toate acestea. Ziceți că soțul dumneavoastră a fost un om bun. Ei bine, eu cred același lucru despre soțul meu și...

– Dar nici nu-l cunoașteți, nu-i așa ? a sărit doamna Chapman. L-ați întâlnit pentru prima oară abia acum vreo câteva săptămâni. Scria-n toate zia-

rele – dragoste fulgerătoare, așa-i spuneau. Și nu sunteți căsătoriți decât de vreo câteva ore. Ce știți dumneavoastră despre el ? Doar ceea ce doriți să știți. Că este un bărbat foarte atractiv și – de asta sunt absolut sigură – că este extraordinar în pat. Văzând că obrajii lui Briony s-au îmbujorat dintr-o dată, ea a izbucnit într-un râs răguşit. Dumnezeule, chiar n-ai habar încă de asta ? Câtă nevinovăție ! Nu-i de mirare că... a mai spus ea și s-a oprit.

– Nu-i de mirare că ce ? a-ntrebat Briony cu un glas înfundat.

– N-are importanță. Vocea femeii mai în vârstă răsuna sentențios. Important este doar să afli cu ce fel de om te-ai măritat. Un om care a urmărit până la disperare un nevinovat, transformându-i viața în iad. Un om care și-ar vinde-o și pe propria sa mamă, sau pe dumneata, pentru un reportaj bun, care să-i poarte semnătura. Trebuie să știi că tot ceea ce a scris el despre sărmanul Harry – fiecare minciună, fiecare insinuare răutăcioasă, purta semnătura lui, de parcă el ar fi fost cât se poate de mândru de asta.

Briony s-a auzit spunând

– Greșiți, cu siguranță. Cred că este vorba de o regretabilă eroare.

– Nu-i nici o eroare. Soțul dumneavoastră l-a ucis pe al meu. Putea, la fel de bine, să țină pistolul în propria sa mână și să apese chiar el pe trăgaci. Și câte alte vieți n-o mai fi distrus acest „reporter – as al investigațiilor" ? Scuipa cuvintele cu scârbă. Pe câți nu i-o mai fi călcat în picioare cu titlurile lui răsunătoare, pentru a se face remarcat, pentru a se înălța cât mai sus ? Pe câți nu i-o mai

fi hăituit şi persecutat, până ce n-au mai putut suporta ? S-a oprit, glasul fiindu-i înăbuşit brusc de suspine.

Briony a-ntors capul. Se simţea o vagă lipsă de decenţă în durerea aceasta care urma izbucnirii violente de adineaori, şi pe ea o cuprinse ameţeala. Aproape inconştient, a observat că ceaţa se-ndesise şi mai tare, şi acum abia de se mai zărea ceva la câţiva metri de la fereastră.

În spatele ei, se foia doamna Chapman. Era clar că se străduia să-şi revină cât de cât. A auzit-o spunând

– Acum plec, doamnă Adair. Vă las tăieturile acestea din ziare. Sunt doar copii. Acasă am un dosar plin. Dar am simţit că aveţi dreptul să ştiţi şi că este de datoria mea să vă previn, dacă nimeni altcineva n-o va face. Vă rog să mă credeţi că vă doresc tot binele din lume şi sper că veţi descoperi că este suficient să iubeşti pe cineva, deoarece, sunt convinsă, nu veţi mai putea avea încredere în el niciodată.

Briony a rămas nemişcată lângă fereastră, ascultând paşii care se-ndepărtau, urmaţi de zgomotul produs de închiderea uşii de la intrare. A văzut-o, apoi, pe doamna Chapman mergând pe cărare, cu capul uşor aplecat. Dar, după ce aceasta a trecut de portiţă, a fost înghiţită de ceaţă şi nu s-a mai zărit absolut nimic.

Briony a-nceput să tremure. S-a întors şi a-nceput să strângă tăieturile din ziare, intenţionând să le ducă în living şi să le arunce în foc dar, aproape împotriva propriilor sale gânduri şi sentimente, s-a oprit şi a început să le studieze. De pe fiecare, nu-

mele lui Logan părea că strigă la ea, cu litere groase și negre, chiar și din reportajul referitor la moartea lui Harry Chapman. Fusese găsit, scria acolo, în biroul său de-acasă, cu răni la cap. Briony s-a cutremurat și și-a dus la gură mâna strânsă-n pumn, Cine-l găsise ? s-a întrebat ea. Marina Chapman ? Menajera ? A văzut și fotografia casei în care locuia familia Chapman. Era un fel de conac, în stil neo-Tudor, care făcea indispensabilă existența unor ajutoare casnice.

A-nceput să frunzărească fără grabă hârtiile din fața sa, până ce a dat de reportajul referitor la anchetă. De fapt, erau mai multe, adunate din diferite ziare, câteva cu caracter într-adevăr senzațional. Unul dintre ele reda amănunțit remarcile procurorului, atunci când s-a pus în discuție verdictul de sinucidere. Fraze ca „un respectat membru al comunității oamenilor de afaceri" „presiuni intolerabile", „persecuții inadmisibile, din partea unor secțiuni iresponsabile ale Presei", „tragedie-îngrozitoare", păreau a o lovi în față, aprinzându-i creierul în timp ce se străduia să le înțeleagă mai bine sensul. Ele se repetau, mai mult sau mai puțin, și în alte articole. Evident, cuvintele procurorului produseseră o puternică impresie asupra celor prezenți, așa cum, de fapt, se și intenționase. A-nceput să le recitească, mai atent de rândul acesta. Nu puteau fi interpretate decât într-un singur fel — ca atac împotriva lui Logan și împotriva campaniei pe care el o dusese contra decedatului. A început apoi să caute o dată și, în sfârșit, a găsit ce căuta. Fusese, cu siguranță, ultimul reportaj la care

lucrase Logan, înainte de a veni la COURIER. Descoperirea a făcut-o să simtă un fel de greață. Oare nu povestea aceasta fusese pașaportul lui pentru Fleet Street și pentru postul important de la ziar ? Oare nu asta a vrut și Marina Chapman să-i demonstreze? Și, fără grabă, a început să-și amintească tot ce-i spusese tatăl ei în trecut despre Logan.

Pierduse controlul timpului și nu mai știa de când stătea la măsuța aceea, nemișcată, cu hârtiile strânse puternic în pumn, cu gândurile care i se-nvolburau în minte, alunecând rapid de la repulsie la respingere. Dar când, în sfârșit, și-a revenit, a simțit că trupul îi era înghețat până la oase. S-a mirat ce o adusese la realitate. Un zgomot îndepărtat — poate cel produs de închiderea portierei unei mașini — indica faptul că s-a întors Logan.

Briony s-a speriat și a scos un strigăt slab, după care s-a răsucit și a ieșit ca vântul din cameră, în timp ce hârtiile au zburat care-ncotro pe podea. Pe un scaun din living era întinsă haina ei din blană de oaie și ea și-a aruncat-o pe umeri, în timp ce alerga spre bucătărie. Zăvorul nu fusese încă tras de la ușa din spate și a trebuit să depună efort pentru a-l deschide. Era cuprinsă de spaimă și revoltă și tot ce știa în momentul acela era că trebuia să fugă cât mai departe, pentru a nu da ochi cu Logan și a răspunde dorințelor lui pe care, acum, avea tot dreptul să i le impună. Iar ea simțea ce simțea. Nici măcar n-a clipit, atunci când

un șurub i-a zgâriat degetul și sângele a țâșnit din el în voie. Nu-și simțea decât cumplita sângerare interioară.

Ceața a cuprins-o din toate părțile, atunci când a reușit să iasă pe ușă. Și-a vârât mâinile în mâneci, încercând să-și încălzească trupul cu căldura blănii. A alergat pe lângă grădina de zarzavat, pe lângă magazia veche și s-a strecurat pe sub gardul din sârmă ghimpată, care dădea spre mlaștini.

A parcurs întreg drumul aproape condusă numai de instinct. Își petrecuse multe vacanțe aici, cu mătușa Hes, și urcușul până-n vârful dealului făcea parte din programul acestora, fiind ca un fel de pelerinaj. Intenționa să-l facă și pe Logan să urce cu ea într-una din zile. În afara faptului că de-acolo se deschidea o vedere fantastică, locul mai reprezenta ceva deosebit pentru ea, ceva ce dorea să împartă cu el. Acum, era mulțumită că nu-i spusese nimic despre asta, deoarece el nu va ști unde dispăruse ea în ceață și unde s-o caute. Noroc că avea acest refugiu, unde se putea ascunde, până ce va fi în stare să gândească clar și să poată lua o hotărâre corectă.

Când a ajuns în vârf, abia mai era în stare să respire și simțea o înțepătură dureroasă într-o parte. S-a rezemat de o piatră și și-a apăsat locul cu mâna, până ce starea i s-a mai ameliorat. După aceea, s-a lăsat pe vine, și-a lipit spatele de stâncă și a început să-și regleze respirația. Aici, în vârf, vântul bătea mai cu furie, iar ceața era cu mult mai groasă și Briony s-a înfășurat mai strâns în cojoc.

Şi-a lăsat capul în mâini şi a încercat să-şi adune cumva gândurile, dar cuvintele şi frazele pe care le citise în articolele acelea continuau să-i străpungă creierul. Văzuse acolo şi o fotografie cu Marina şi Harry Chapman în ziua nunţii lor şi s-a cutremurat la amintirea a ceea ce se-ntâmplase astăzi cu câteva ore în urmă, la cabana mătuşii.

Îşi tot repeta

— Nu poate fi adevărat. Logan n-ar fi în stare de aşa ceva. Poate că procurorul s-o fi referit la altcineva.

Dar chiar şi pentru ea însăşi, scuzele acestea erau jalnice şi absolut incredibile.

În primul rând, deoarece ea aproape că nu avea habar de ce este sau nu este Logan capabil să facă. Şi-a reamintit unele lucruri pe care chiar el i le povestise şi despre care zicea că, deşi îi produceau repulsie, le utiliza pentru a-şi scrie articolele. El nu condamna niciodată ziaristica şi nu şi-ar fi căutat un alt mod, mai curat, pentru a-şi câştiga existenţa. Dar mai existau şi o mulţime de lucruri despre care nu-i vorbise niciodată şi poate că episodul cu Harry Chapman era doar unul dintre ele.

Îl întâlnise pentru prima oară, la recepţia de decernare a premiilor, când lui i se conferise titlul de „Reporter al Anului" El susţinea că asta nu înseamnă nimic, dar ea ştia că un asemenea titlu nu se obţine doar pentru articole legate de vreo expoziţie floralâ sau de întâlnirile de la Institutul Femeilor. Încă înainte de a pune ochii pe el, ea îi citise articolele şi remarcase că toate erau dure şi nemiloase.

Auzise de atâtea ori de la tatăl ei despre puterea presei, încât aproape că o considera ca pe un fel de glumă tainică. Dar niciodată nu-i trecuse prin minte că această forță ar putea determina pe cineva să ridice arma la tâmplă și să apese pe trăgaci. Acesta, se gândi Briony, este deja un abuz de putere. Și nici măcar nu reușea să-i găsească lui Logan scuza că ar fi fost obligat să scrie ceea ce scrisese. Ar fi putut, foarte bine, să refuze, ca fiind împotriva principiilor sale.

Dar nu refuzase și iată că Harry Chapman murise — se sinucisese, din cauză că îi fusese distrus echilibrul mental. Iar ea se măritase cu omul care distrusese acel echilibru. Presiunile asupra lui Harry Chapman veniseră din partea lui Logan. Și a celorlalți. Dar cum îi numise Marina Chapman ? Ah, da : „șeful plutonului".

La mica recepție pe care mătușa Hes o dăduse în cinstea lor, în apartamentul ei, Hal Mackenzie fusese neobișnuit de drăgăstos, ținându-i pe amândoi pe după umeri :

— Ai grijă de el, drăguță, deoarece este cel mai bun. El este întotdeauna în frunte, ceilalți îl urmează doar.

Atunci se simțise străbătută de un dulce fior de mândrie, cu toate că Logan făcuse niște glume auto-denigratoare pe tema respectivă, dar acum, amintirea i-a produs o senzație de frig și de gol în stomac. Văzuse odată, la televizor, un film despre câinii sălbatici și despre felul în care-și urmăreau prada în haite, umblând doar după animalele mai firave, care să cedeze mai ușor sub presiune.

S-a cutremurat, chircindu-se la adăpostul stâncii, apoi a încercat să scruteze cu privirile ceața deasă. A întrezărit o licărire de lumină și a înțeles că Logan revenise și aprinsese lumînile-n cabană. Probabil că trecuse dintr-o cameră într-alta, căutând-o, crezând că ea se ascunde în joacă. S-a întrebat cam peste cât timp va găsi hârtiile împrăștiate pe podeaua salonașului și va realiza ce se întâmplase cu adevărat și se mai întreba ce va face el oare atunci ?

Acum era întuneric de tot și frigul și umezeala îi ajunseseră la oase. Se întunecase și-n sufletul ei în timp ce, mai jos, lumina cabanei străpungea noaptea, asemenea unui ochi acuzator. Dar de ce să fiu acuzată ? se gândi ea. Nu eu sunt cea vinovată. În urechi, i-a răsunat glasul zeflemitor al Marinei Chapman „Ce inocență !" Și-a lipit palmele de obraji și a-nceput să plângă în suspine. S-a întins pe pământ, nepăsătoare față de umezeala rece, care-i intra din ce în ce mai mult prin haine. Dar i se părea că pământul o mângâie și o susține și-i oferă tot ceea ce mai putea ea spera, într-o lume lipsită de orice speranță.

Bănuia că a plâns până ce a adormit, deoarece următorul lucru de care-și aducea aminte era că s-a trezit într-un amalgam nedefinit de glasuri și lanterne și că un câine își vârâse botul umed în căușul palmei ei. Amețită, și-a ridicat privirile către un chip care i se păruse oarecum cunoscut. După câteva clipe, și-a dat seama că era vorba de fermierul al cărui pământ se-ntindea în jurul cabanei.

– Ia te uită ! Nu credeam s-o găsim aici ! Vocea lui suna clar, dar ea îl înțelegea cu greutate. V-ați rătăcit și n-ați mai găsit drumul de-ntoarcere ?

– Oh, domnul Masters ! Briony a sărit în sus, dându-și seama de ciudata ei înfățișare. Îmi... îmi pare rău. M-ați căutat ?

S-a uitat împrejur și a văzut un grup mic de oameni, care o priveau țintă. A recunoscut doi dintre bărbați, al treilea fiindu-i cu totul străin.

– N-a trebuit să căutăm prea mult, i-a spus domnul Masters. A fost o nimica toată. Soțul matale a vrut și el să vi ă cu noi, da' i-am zis că mai bine să rămână pe loc și să-ți încălzească patul. A pufnit, iar ceilalți i-au ținut isonul. Briony a simțit cum îi iau foc obrajii.

– Te-ai rătăcit, așa-i ? Domnul Masters a cercetat-o mai îndeaproape, în timp ce coborau dealul. Briony a observat că ceața se împrăștiase și că cerul, deasupra lor, era acoperit cu stele. Ce mai vreme ți-ai găsit ca să te plimbi ! Unde ți-o fi stat gândul, când ai plecat ?

Briony se străduí să zâmbească :

– Am... am simțit nevoia să iau puțin aer, a răspuns ea încetișor. Nu... nu mi-am dat seama că ceața era așa de deasă...

Domnul Masters a ridicat din umeri, de parcă n-ar fi reușit să-i înțeleagă comportamentul.

– Se pare că n-ai prea avut noroc, a încercat el să dea un răspuns.

Parcă ar fi dus-o înapoi la închisoare, se gândea ea înnebunită, pe măsură ce se apropiau de cabană. Logan aștepta la ușa din spate, iar expresia lui nu avea nimic încurajator. Briony a trecut

pe lângă el, fără să-i arunce vreo privire şi a intrat în living, unde s-a ghemuit pe covoraş şi şi-a întins mâinile înghețate înspre flăcările vesele din cămin. Îl auzea pe Logan vorbind cu oamenii în bucătărie dar glasurile lor nu răsunau destul de tare pentru ca ea să-nțeleagă ce-şi spuneau. Şi-a închipuit că Logan le mulțumește şi a auzit o cascadă de hohote şi un cor care-i ura „noapte bună!". După care, uşa din spate s-a trântit.

Aştepta, incapabilă să facă vreo mişcare, cu toți nervii întinşi la maximum.

Logan a intrat în încăpere. Părea foarte ostenit, dar nu i se putea citi nimmic pe chip. Aducea cu el o tavă, pe care se aflau un castron aburind, niște pâine şi o lingură.

— Supă, a rostit el scurt, în timp ce aşeza tava pe masă.

— Logan, a-nceput ea, ridicându-se în picioare.

— Mănâncă mai întâi. Vocea lui răsuna implacabil, în timp ce o conducea spre masă. După aceea, vom sta de vorbă.

Supa era de la cutie, dar căldura ei i s-a împrăştiat până în vârful degetelor. Niciodată, mai târziu, nu şi-a mai putut aminti ce gust avusese. Ultimele linguri au alunecat cu greu pe gât, din cauza nodului care se adunase acolo. Nu ştia de ce, dar i se părea extrem de important să mănânce tot, până la ultima picătură.

— Mulțumesc, a spus ea când a terminat. A fost... delicioasă.

— Deşi departe de ceea ce aş fi dorit eu să fie, i-a răspuns el, la fel de politicos. Însă nu prea au fost multe aşa cum mi le-aş fi dorit, nu ?

S-a ridicat de pe scaun și s-a îndreptat spre ea iar ea nu s-a putut abține de la a se da, repede, la o parte.

El s-a oprit și a surâs trist.

— Nu te speria, Briony. N-o să mă ating de tine. În primul rând pentru că, acum, nu am încredere în mine însumi, iar în al doilea rând, deoarece nu vreau să te fac s-o iei la fugă din nou în noaptea nunții. Sunt sigur că vecinii noștri se-ntreabă, deja, cu ce perversiuni sadice te-oi fi amenințat, încât ai preferat să fugi pe vârful dealului, ca să te ascunzi. Trebuie să recunosc că n-am dorit ca-n luna asta de miere să-mi construiesc o reputație de Barbă Albastră, sau ceva similar.

— Dar nu despre asta-i vorba, spuse ea repede.

— Nu ? Atunci, sper c-ai să-mi explici tu despre ce este vorba. Ea simțea mânia care creștea în el, deși Logan se străduia să se controleze cât mai bine. Sau explicația poate fi găsită-n grămada aia de gunoi din camera de-alături ?

— Deci, ai găsit tăieturile din ziare, a rostit ea înăbușit.

— Nu trebuia ? Tot ce vreau să știu este cum au ajuns ele acolo.

— Le-a adus... doamna Chapman.

— Marina Chapman ? Tonul lui a devenit total neîncrezător. Vrei să spui că ea a venit tocmai din locul unde se exilase, în Jersey, și a făcut tot drumul, până-n Yorkshire, pentru a-ți da ție un teanc de foi îngălbenite ? Haide, haide, Briony ! Găsește și tu altceva.

– E-adevărat. Briony a făcut un gest de neputință. Tocmai a fost aici. N-am știut cine e, până ce nu s-a prezentat singură. Dar aș fi recunoscut-o, oricum, din fotografii.

– Mă-ndoiesc de asta, a rostit el cu răutate. Marina a avut întotdeauna darul de a avea grijă de ea însăși, din toate punctele de vedere. Dar ce-a putut să-ți spună, ca să te determine s-o lei la fugă în felul acesta ? Dumnezeule, ai fi putut face o pneumonie acolo, sus !

– Uite că n-am murit și nici n-am pățit nimic. E vorba de soțul ei – Harry Chapman – care a murit. Pentru asta a venit ea aici – ca să-mi vorbească despre soțul ei, despre moartea lui și despre felul în care a murit. De asemenea, mi-a vorbit și despre rolul tău în toată povestea asta.

– Rolul... meu ? Sprâncenele lui s-au ridicat, când și-a plecat privirile spre ea și Briony a văzut cum i se strângeau maxilarele. Încep să-nțeleg. Ai citit rapoartele făcute de anchetator, nu-i așa ? Te-ai pătruns de cuvintele procurorului, despre presa criminală și despre oamenii nevinovați ? A urmat o înjurătură urâtă. Toată suflarea din sala de tribunal, inclusiv procurorul, știa că întreaga investigație pe care o făcuserăm noi în cazul Chapman ducea către Directorul Procuraturii Publice. Arestarea lui era iminentă și asta o știa și el cu certitudine, așa că s-a împușcat.

– Dar soția lui mi-a spus că era nevinovat, a insistat ea. Ea zicea că el n-a făcut niciodată nici o infracțiune și...

– Cred că, tehnic vorbind, ar fi putut ajunge chiar la achitare. Dar, nevinovat ? Logan a clăti-

nat din cap. Să-ți spun eu despre Chapman, dulceața mea. Când a-nceput, nu era decât un amărât cu vise de grandoare. Când a murit era un om bogat, proprietar al mai multor companii și deținând controlul la altele. Existau mai multe mostre de modul cum construia el, în comitatele învecinate, pregătindu-se să cucerească întreaga țară. Trebuia să se găsească cineva care să-l oprească.

— De ce ? Pentru că n-a fost un constructor bun ? a-ntrebat ea cu amărăciune.

— Pentru că era corupt până în măduva oaselor. Chapman n-ar fi fost în stare să capete un contract pentru vreo construcție mai importantă, așa că și-a creat o metodă proprie. El mituia, mai întâi, câțiva funcționari mai prost plătiți, din consiliile locale, după care și-a făcut treptat-treptat drum, până ce a reușit să-i cumpere chiar și pe președinții Comitetelor de Planificare. Am văzut și eu câteva dintre monstruozitățile pe care le-a ridicat el. Un azil de bătrâni cu fundația prost făcută, apartamente în care, în jurul ferestrelor, erau spații goale de vreo două degete, case unde umezeala din dormitoare făcea ca pereții să se acopere rapid cu mucegai. Nimeni nu reușea să priceapă cum de căpăta el atâtea contracte, când oamenii se plângeau deschis de calitatea proastă a construcțiilor făcute de el. Atunci, editorul meu care avea o teorie a sa, cum că orice om merită o locuință decentă, s-a decis să-i urmărească mai îndeaproape activitatea. Am scurmat puțintel, și o mulțime de chestii interesante au apărut la lumina zilei. Cum ar fi persoana păcălită de Chapman și

care, speriată de moarte de urmările pe care le-ar fi putut avea acțiunea sa, a hotărât totuși să ne contacteze. Dar Chapman și-a luat măsuri de precauție. De exemplu, o parte din bani erau virați pe numele soției sale. Da, îndurerata văduvă știa totul despre matrapazlâcurile soțului ei. El ar fi putut accepta procesul împreună cu cei câțiva acoliți ai săi, iar după executarea sentinței, s-ar fi putut retrage în paradisul pe care-l construise pentru nevastă-sa în Jersey, dar n-a avut destul curaj s-o facă.

Glasul lui s-a stins, transformându-se într-un fel de șoaptă abia auzită

— Și-acum, poți să-mi spui și mie ce anume, din povestea lui Harry Chapman, te-a determinat să fugi de-aici ca să scapi de mine, deoarece asta-i ce ai vrut să faci, nu-i așa, Briony ?

— Ea mi-a spus că tu ai fost cel care l-a ucis. Zicea că ești un șacal, că ai scris doar minciuni despre el, că el a fost complet nevinovat...

— Și-ai fost atât de dornică s-o crezi, încât nici măcar n-ai vrut să mă aștepți pentru a mă-ntreba dacă-i adevărat sau nu. A râs moale, iar el i s-a părut că respirația lui îi înfioară pielea. Prima regulă în ziaristică, dulce soțioară, este de a cita întotdeauna partea adversă, încă înainte de a da la tipar, chiar dacă este vorba de „fără comentarii".

Ea și-a strâns brațele pe lângă trup, într-un fel de de dest de autoapărare.

— Logan, îmi pare rău...

— Îți pare rău ? a-ntrerupt-o el violent. Se presupune că tu ar trebui să mă iubești „la bine și la rău", mă rog, tot tacâmul, ai și uitat deja ? Au tre-

cut doar câteva zile de când ne-am căsătorit și tu ai și fugit de mine, impresionată de vorbele unei persoane complet necunoscute și mai ai curajul să-mi spui: „Îmi pare rău"?

– Nu știu cam ce-ai dori tu să-ți spun, a rostit ea cu greutate, în timp ce-i pierea toată culoarea din obraji.

– Cred că exact ceea ce ai spus. Am uitat, Briony, că tu ești fiica tatălui tău. Se pare că acțiunea lui tăticu', de spălare a creierului, a dat rezultate excelente, nu-i așa? Presa criminală, șacalul, călăul inocentului. De aceea ai fost gata să accepți toate prostiile Marinei Chapman – pentru că tu le-ai și crezut pe jumătate. Deoarece, în ciuda a ceea ce mi-ai tot înșirat până acum, tu n-ai nici cea mai mică încredere în integritatea mea.

Briony și-a închis ochii. Nu avea curajul să vorbească, să se apere, știind foarte bine că în vorbele lui era o mare parte de adevăr. Ea l-ar fi putut apăra și i-ar fi putut arăta ușa Marinei Chapman, dar n-a făcut-o. N-a făcut decât să stea pe loc, s-o asculte, să se mire și s-o creadă. Apoi, a fugit de la el.

El a rostit fără nici o intonație

– Ți-am spus deja că în viața mea am făcut lucruri pe care aș fi dorit să nu le fac. Și m-am întrebat dacă tu poți accepta așa ceva. Ei bine, acum avem amândoi răspunsul la asta, nu-i așa?

– Regret, cu-adevărat. Abia dacă a-ndrăznit să-și ridice ochii spre el. A fost un șoc pentru mine – ea, venind în felul acela și spunându-mi asemenea lucruri...

– Oh, te asigur că sincronizarea a fost perfectă, a spus el, cu o expresie ironică. Singurul lucru pe care nu era sigură a fost reacția ta, dar chiar și aici a avut noroc. A râs trist. Bravo, Marina ! A așteptat vreme-ndelungată ca să se răzbune și lung i-a fost și drumul până aici. Cred c-a fost încântată de modul în care ai cooperat cu ea...

– Ce-ai vrea să-ți spun ? Ce-ai vrea să fac ? a-ntrebat Briony.

– Cred c-ai făcut și ai spus destul. I-a aruncat o privire piezișă. Mâine dimineată vom hotărî ce-i de făcut. Între timp, ar fi mai bine să te duci să te odihnești puțin, arăți complet dărâmată. A văzut expresia uluită de pe chipul ei, ochii măriți la maximum și sprâncenele i s-au ridicat interogativ Ce s-a-ntâmplat ?

– Crezi c-ar trebui să-ți cad în genunchi și să mă târăsc în fața ta ? l-a întrebat ea cu neîncredere.

Ochii lui albaștri au căpătat o expresie enigmatică.

– Poate... Oricum, să lăsăm discuțiile pe mâine dimineață. Noapte bună, Briony.

Briony a oftat adânc. Prima ei presupunere fusese cât se poate de corectă. Logan nu făcuse decât s-o concedieze și încă într-o manieră foarte umilitoare. Reieșea clar din cuvintele lui că ea urma să se culce singură și că el n-avea absolut nici o intenție de a i se alătura mai târziu.

Glasul i-a tremurat puțin, când a rostit :

– Nu mă simt deloc obosită. Cred c-ar trebui să discutăm chiar acum. Eu... eu am judecat greșit lucrurile și-mi pare rău. Asta am spus-o chiar de

la-nceput. Dar tu mă tratezi de parcă aș fi făcut nu știu ce crimă-ngrozitoare, iar cu asta nu sunt de acord.

– Cred că, dacă cineva se cufundă-n ceață și stă departe ceasuri întregi, deoarece a ajuns la concluzia că soțul ei este asasin, face cu mult mai mult decât să „judece greșit lucrurile", a spus Logan, mohorât. Totuși, continuă, Briony. E rândul tău să te simți nedreptățită, deci hai să vorbim despre asta-n mod deschis.

Ea și-a aplecat privirile spre mâinile strânse-n poală și a spus

– Asta... asta ar fi trebuit să fie... noaptea noastră de nuntă...

– Cunosc semnificația acestei nopți. Deci, te rog să continui.

Ea a ridicat neputincioasă din umeri :

– Doar știi foarte bine ce vreau să spun...

– Cred că da. Din cele remarcate de mine, ai dedus că nu intenționez să mă culc cu tine în această noapte. Ei bine, deducția ta este foarte corectă.

– Dar de ce ?

– Dumnezeule, Briony ! A privit-o plictisit. Chiar trebuie să-ți explic cuvânt cu cuvânt ? Să zicem că evenimentele din ultimele câteva ore mi-au... hm... răcit ardoarea față de tine. Căsătoria nu înseamnă doar relații de pat, ci este o legătură bazată pe încredere, și aici a fost prostia mea, că am crezut că noi doi am putea realiza așa ceva. Drace, păi dac-aș fi vrut doar să mă culc cu tine, aș fi putut-o face de-acum câteva săptămâni, și fără nici o căsătorie. Nu ți-a trecut niciodată prin minte să te-n-

trebi de ce oare n-am luat ceea ce tu doreai, cu-atâta nerăbdare, să-mi dai ?

Obrajii ei erau în flăcări şi ea nu ştia încotro să-şi întoarcă privirile.

— Nu, rosti ea speriată. Dar sunt sigură că abia aştepţi să-mi spui.

— Permite-mi să-ţi amintesc, scumpo, că tu ai dorit această confruntare, nu eu. Nu te-am atins, deoarece n-am vrut să profit de tine, sau să te grăbesc să intri în ceva pentru care nu erai pregătită. Oh, nu vorbesc din punct de vedere fizic. Ai un trup superb, nubil şi nimic nu m-ar fi putut opri să te doresc. Dar simţeam că nu eşti pregătită din punct de vedere mental şi emoţional, şi chiar tu mi-ai demonstrat că aveam dreptate. După părerea mea, ar fi o farsă proastă dacă am continua, în mod convenţional, să ne facem luna de miere în împrejurările date. In plus, deşi m-am străduit să mă controlez cât mai mult, eu sunt furios la culme pe tine şi n-aş vrea să te fac să fii la fel de furioasă.

— Răspunsul presei pentru Sir Galahad. Nu aceasta-i noua ta imagine ? Eşti un... ipocrit !

Chipul lui s-a întunecat ameninţător, dar ea a continuat :

— Există o trăsătură a caracterului tău de care familia Chapman nu şi-a dat seama. Şi nici Hal Mackenzie, dacă asta are vreo importanţă. Tu eşti omul care ştie să facă presiuni asupra cuiva şi să-l menţină pe acel cineva în această stare. Dar eu consider că reacţia ta este perfect normală, date fiind circumstanţele. Totuşi, refuz să fiu tratată ca o mireasă-fetiţă idioată, doar pentru că...

Cuvintele s-au pierdut în fața expresiei lui.

– Și-atunci, cum ai dori să fii tratată ? Întrebarea fusese pusă pe un ton foarte catifelat, dar în glasul lui era o notă care a făcut-o să-i înghețe sângele în vine. Ca o mireasă, dar nu ca un copil, da ? Foarte bine, o să fac asta pentru tine, de fapt, o să te fac să-ți uiți copilăria pentru totdeauna. Dar nu uita că tu mi-ai cerut asta.

S-a apropiat, iar ea a realizat abia atunci ce greșeală gravă comisese. A sărit într-o parte, încercând să se strecoare-n bucătărie, dar el a prins-o cu multă ușurință de braț, zgâriindu-i pielea, în timp ce o trăgea cu putere spre sine.

– În seara asta n-ai să mai fugi nicăieri, draga mea soțioară, a rostit el, fără pic de pasiune.

– Logan, te rog, nu ! A-nceput să-l bată cu pumnii în piept, în timp ce brațele lui se strângeau tot mai mult în jurul ei. N-am vrut să spun că...

– Ba da, ai vrut, a spus el. Exact așa cum vreau eu asta.

Gura lui s-a apropiat sălbatic de a ei, mușcând din moliciunea buzelor și făcând-o să simtă gustul sărat al propriului ei sânge. A gemut ușor, și-a răsucit puțin capul, într-o încercare disperată de a scăpa, dar degetele lui i s-au încolăcit în păr forțând-o, astfel, să se supună dorințelor lui. Când i-a dat drumul, ei îi tremurau așa de tare picioarele, încât a crezut că o să leșine, iar protestele abia de i se mai auzeau atunci când el a luat-o în brațe și a pornit cu ea către ușă.

În timp ce urcau scările, a fost cuprinsă de o panică nebună și s-a pornit să se zbată în brațele lui.

– Te rog, Logan...

Logan a mormăit ceva ca răspuns și i-a răsucit capul spre el, astfel că s-a trezit cu fața-ngropată în moliciunea lânii negre a pulovărului lui. Acum, nu mai avea nimic și de-abia mai putea să respire, dar fiecare nerv al ei era conștient de violența și răutatea din el.

După întunericul de pe scară, dormitorul i-a apărut strălucitor de luminos și înfiorător de mic. Briony a rămas în mijlocul lui, simțindu-se ca un animal prins în cușcă, atunci când l-a văzut pe Logan cum încuie ușa și-și vâră cheia în buzunar.

– Iată patul pe care abia aștepți să-l împarți cu mine, dulceața mea. Chipul lui continua să fie la fel de dur și răutăcios. În fața ei era un străin, neiertător și înspăimântător. Și n-o să ai nevoie de asta ! A luat cămașa ei de noapte, pe care-o aranjase ea cu-atâta grijă, acum un secol parcă, și a sfâșiat-o de sus până jos, după care a aruncat-o pe podea, în spatele lui. Și-acum, dezbracă-te, i-a spus, cu oarecare delicatețe. Doar dacă nu cumva vrei ca să se-ntâmple la fel și cu lucrurile de pe tine.

Gura ei era uscată și mâinile se mișcau neîndemânatic, în timp ce se străduia să-i asculte porunca. S-a trezit că-și împăturește fiecare articol de îmbrăcăminte pe care-l scotea de pe ea și că le pune pe toate, cu grijă, pe scaunul de lângă pat, de parc-ar fi fost iarăși școlăriță la internat. Se dezobișnuise de multă vreme să mai facă așa ceva, dar acum trebuia să mai tragă de timp. Dar Logan

nu dădea nici un semn de nerăbdare, chiar dacă, poate îi înțelesese tactica. O urmărea în tăcere cu o expresie de cinism și plictiseală pe chip, de parcă ar fi asistat la un spectacol de streap-tease de mâna a treia. Nu făcea nici o mișcare s-o ajute, n-o atingea, iar când, în sfârșit, a rămas goală, străduindu-se să se acopere cu brațele, Briony și-a amintit brusc de seara când el începuse să facă dragoste cu ea, în apartamentul lui — sărutările lui, delicatețea mâinilor lui — și un nod de nefericire și de neputință i s-a instalat în gât

— Ia te uită, lacrimi ! a râs el moale. Și nici n-am început să-ți fac ceva. Nu uita, eu sunt omul care știe cum să facă presiuni asupra cuiva și cum să-l mențină pe acel cineva în această stare. Astea-s propriile tale cuvinte, iubito. Și-a scos pulovărul și l-a azvârlit pe pat, după care a-nceput să-și desfacă cureaua de la pantaloni. Și intenționez să te fac să regreți fiecare silabă pe care ai rostit-o.

— Regret deja. Și-a umezit buzele, disperată. Logan, pentru Dumnezeu ! o s-ajungem să ne urâm de moarte unul pe celălalt...

— Cuvântul potrivit este „dragoste", a spus el. Noi facem dragoste, nu ură. Ai să te miri cât de mult seamănă una cu cealaltă. Și nu mai sta acolo, tremurând de frig, draga mea. Treci în pat !

A făcut așa cum i-a spus el, a-nchis ochii și și-a tras cearșaful până sub bărbie. Imediat, lumina s-a stins și s-a auzit un ușor scârțâit de protest dinspre saltea, atunci când Logan și-a lăsat greutatea trupului alături de ea. Ea continua să zacă acolo, înțepenită de groază, așteptând ca el s-o atingă și

temându-se de brutalitatea cu care o amenințase când erau în living.

– Poți începe să respiri, Briony, i s-a adresat el. Nu intenționez să te violez. N-am făcut așa ceva niciodată. Jos, m-ai întrebat dacă vreau să cazi în genunchi și să te târăști în fața mea. Ei bine, cred că vreau, și cred c-ai s-o faci. Dar n-ai să-mi ceri iertare. Dimpotrivă, ai să mă implori să te ajut să ieși din starea ta de nefericire.

A atins-o, apoi i-a prins moliciunea unui sân în cupa mâinii și a-nceput s-o mângâie, s-o atâțe, s-o excite. Ea a simțit cum o cuprinde dorința, dar l-a auzit râzând din nou.

– Vei plăti un preț foarte ridicat pentru a fi inițiată în tainele relațiilor dintre bărbat și femeie, a continuat el, pe un ton zeflemitor. Sper că vei considera c-a meritat.

★
★ ★

Stând acum singură, culcată-n camera tăcută și rece, ea-și depăna firul amintirilor. Ținea minte toate detaliile. La început se mâniase și hotărâse să nu-l lase să-și împlinească dorințele cinice. Fusese destul de ușor să-și îndrepte toate gândurile împotriva lui, dar n-a putut pune absolut nici o piedică în calea simțurilor, care se trezeau lent în ea. Ușor de tot la-nceput, apoi cu o insistență crescândă, Logan își utiliza mâinile și gura, pentru a face să vibreze viața-n fiecare centimetru din trupul ei. Încet-încet, apărarea ei jalnică ceda în fața experien-

ţei de amant a lui Logan. Acum, întreaga ei fiinţă aştepta consumarea actului final.

Dar aceasta nu se-ntâmpla. Şi ea a-nceput să-nţeleagă, treptat-treptat, că aceasta era exact ceea ce intenţiona el să-i facă. Ea trebuia redusă, sau ridicată, la starea de pasiune nebună şi mută, unde urma să fie abandonată într-un fel de închisoare senzuală, de unde doar el ar fi putut s-o elibereze. Iar el n-avea deloc dorinţa de a o elibera, după cum a făcut-o imediat să priceapă.

Acum, ea se agăţa de el, cu degetele înfipte în muşchii netezi de pe spinarea lui, aşa cum stătea aplecat deasupra ei. Buzele ei îi şopteau numele, dorind ca el s-o sărute, s-o ia în braţe, să pătrundă în ea.

Ochii i se obişnuiseră cu întunericul şi a reuşit să-i vadă chipul liniştit, fără altă expresie decât curiozitatea din ochii albaştri care o studiau cu un oarecare interes şi zâmbetul crud de pe buze, când a rostit moale :

— Am reuşit să te fac să mă doreşti, Briony ? Acum, fă-mă tu să te doresc.

După care, el s-a mişcat, dar nu către ea, ci în partea cealaltă, şi i-a întors spatele. Ea a rămas pe loc, ameţită şi-nfierbântată de dorinţa pe care i-o trezise el şi uluită de respingerea lui, pe care nu reuşea deloc s-o înţeleagă. Ar fi dorit să-l lovească, să ţipe, să plângă din cauza chinurilor şi a frustrării, dar n-a făcut decât să rămână liniştită, aruncând flăcări din ochi asupra umbrelor din cameră, până ce respiraţia lui liniştită şi regulată i-a spus că Logan adormise. Abia atunci şi-a relaxat

trupul tensionat şi şi-a permis luxul de a plânge-n voie.

Jalea ei s-a manifestat în tăcere, în timp ce pieptu-i tresălta de durere, iar pumnul îi apăsa cu putere gura, ca nu cumva să-i scape vreun geamăt necontrolat. Încet-încet, în timp ce plângea, a simţit cum durerea îi părăseşte trupul şi cum cade tot mai mult într-un fel de toropeală.

Înainte chiar de a-şi deschide ochii, care nu doreau să vadă zorile cenuşii, ea a ştiut că era singură-n pat. S-a ridicat cu greu într-un cot şi, cercetând încăperea cu privirile, a descoperit că hainele lui Logan dispăruseră. A azvârlit cât colo cuvertura şi, tremurând, goală în frigul din cameră, a început să se îmbrace.

Mergând spre uşă, a simţit cum ceva i se agăţase de picior. Când s-a uitat în jos, a văzut că acolo zăcea propria ei cămaşă de noapte. S-a strâmbat, s-a aplecat şi a ridicat-o. S-a gândit că va face tot ce trebuie pentru ca să nu mai vadă-n viaţa ei acest zdrenţuit articol de îmbrăcăminte.

Paşii-i răsunau foarte zgomotos pe scări, dar ecoul lor arăta că locuinţa era pustie. A fost nevoită să facă apel la tot curajul de care dispunea, pentru a se decide să deschidă uşa de la living şi să intre. Dar nici acolo nu era nimeni. Cenuşa era albicioasă, fără jăratic, dar totuşi fierbinte şi, după o scurtă ezitare, şi-a făcut ghem cămaşa de noapte, a aruncat-o în cămin, a aprins un chibrit şi i-a dat foc. O flăcăruie a izbucnit scurt — şi cămaşa a dispărut pentru totdeauna.

Simbolic — s-a gândit Briony cu indiferenţă.

A observat că bolul de supă nu se mai afla pe masă și l-a găsit, spălat și așezat la uscat, în rastelul de vase din bucătărie. Se vedea că Logan își făcuse cafea și-și prăjise niște pâine, înainte de a pleca. De a pleca, unde? Ușa din spate era descuiată, iar ceainicul era cald, ceea ce-nsemna că nu plecase de multă vreme. În timp ce-și umplea ceainicul, pentru a-și face o cafea, l-a văzut venind pe drumul pe care coborâse și ea în noaptea precedentă. Și-a propus să rămână în bucătărie și să-și continue fierberea cafelei, de parcă nu l-ar fi remarcat. Dar a fost obligată să ia cunoștință de prezența lui, deoarece el a apăsat cu zgomot clanța ușii din spate și a intrat.

Ea s-a răsucit puțin și l-a văzut cum stătea-n prag și o privea, cu capul lăsat ușor pe spate. Părea pus pe ceartă și sprâncenele i se-mpreunaseră amenințător.

— Bună dimineața, a rostit Briony liniștit.

— Un început convențional, chiar dacă nesincer.

A intrat în bucătărie și a-nchis ușa cu o lovitură de picior. Ea a ridicat din umeri și s-a străduit să-și compună un fel de surâs.

— Vrei cafea?

— Nu, mulțumesc, i-a răspuns el. Am băut mai devreme, înainte de a pleca să mă plimb. Acum, aș prefera să stăm de vorbă.

— Nu cred c-avem vreun subiect de discuție. Ea și-a concentrat toată atenția asupra apei pe care-o turna peste granulele de cafea, de parcă însăși viața ei ar fi depins de realizarea unei proporții absolut corecte. Ți-ai expus deja punctul de vedere mai mult decât clar, azi-noapte. Ar fi trebut să-ți exprim gra-

titudinea mea pe loc dar, cum poți și singur să-ți dai seama, atunci n-am reușit să văd prea bine cum stau lucrurile. Acum, totul este cât se poate de simplu. Ne-ntoarcem la Londra, unde fiecare-și va trăi viața-n felul său, iar eu voi solicita anularea căsătoriei. Este o procedură mai rapidă decât divorțul. Pentru divorț, cred că trebuie să aștepți vreo doi ani.

Discursul ei a fost urmat de o tăcere lungă și apăsătoare. În timpul acesta, ea și-a pus zahăr și lapte-n cafea, total absorbită de acțiunea de amestecare a ingredientelor.

— A fost o foarte interesantă cuvântare, a rostit Logan rar. Cât timp ai repetat-o ?

— N-am făcut absolut nici o repetiție, i-a răspuns ea. Dar cred că-i suficient, pentru a descrie situația prezentă.

— Nu descrie absolut nimic. S-a apropiat de ea, fără s-o atingă, dar ea putea să-i simtă respirația caldă-n ceafă. Glasul lui suna altfel acum, mai dulce, dar mai imperativ. E frig în bucătăria asta. Vino să vorbim unde-i mai cald. Și mai bine, vino cu mine-n pat. O să te fac să uiți cu totul de noaptea care a trecut.

Ea i s-a adresat cu voce de gheață

— N-ai să mă faci să uit nimic, Logan. Și, te rog, nu te apropia mai mult și nu-ți pune mâinile pe mine. Mai bine să mor, decât să te las să mă mai atingi vreodată !

Nervozitatea amândurora țesuse văl greu și negru-n jurul lor. Briony a-nchis ochii în așteptarea exploziei, a izbucnirii inevitabile. S-a apucat apoi de marginile mesei, până ce cantul ascuțit l-a intrat adânc în carne. Mai mult a simțit, decât a văzut că

Logan se-ndepărtează de ea și relaxarea a venit atât de neașteptat și de rapid, încât a avut senzația că i s-au tăiat picioarele și că este gata-gata să cadă pe podea. În clipa aceea, glasul lui a răsunat rece și sardonic :

– Nu muri, Briony, nu muri. Nu doresc să te am pe conștiință.

Apoi, s-a răsucit și ea i-a auzit pașii străbătând living-ul și ieșind afară. Ușa s-a închis cu zgomot în urma lui.

CAPITOLUL CINCI

Briony s-a ridicat în capul oaselor și și-a îndepărtat părul din ochi. N-are nici un rost să-nvie toate aceste amintiri dureroase, se gândi ea furioasă. Nu făcea decât să demonstreze că ele mai au încă importanță pentru ea.

Oboseala i-a dispărut brusc și ea și-a dat deoparte cuvertura și a coborât din pat, după care s-a dus la fereastră și a tras perdeaua. Încăperea era înghețată și ea începu să tremure toată, în timp ce încerca să scruteze întunericul de-afară. Prin aer dansau fulgi mari de nea, iar întreg peisajul era de nerecunoscut sub învelișul pufos de zăpadă. Briony se străduí să-nfrunte panica mereu crescândă din sufletul ei, atunci când își dădu seama că nu era vorba doar de un viscol trecător, ci că iarna o prinsese aici, sub același acoperiș cu Logan, și se părea că nu-i va da drumul prea curând. Speranțele ei într-o plecare rapidă și discretă, imediat ce se vor ivi zorile, se transformară repede în scrum.

Dar nu pot rămâne aici, se gândea ea furioasă. Ar fi trebuit să plec mai devreme, când mai era posibil. Atunci, zăpada nu era încă așa de înaltă. Nu putea fi. Logan a ajuns aici. Puteam pleca...

trebuia să fi plecat! Acum, e prea târziu. Prea târziu. Cuvintele păreau a-și găsi ecou în interiorul capului ei și-și ridică mâna tremurândă la tâmplă, înainte de a se îndepărta de fereastră, aruncând o ultimă privire neputincioasă către viforul de dincolo de geam.

Fără nici un chef, a revenit în pat și s-a culcat, încercând să adoarmă cumva, dar toate străduințele ei erau zadarnice. Erau prea proaspete amintirile pe care le reînviase, dorința ei, pentru a putea scăpa de ele cu ușurință.

Singura ei consolare era că Logan habar n-are că ea zace aici, dorindu-l cu atâta ardoare.

O, Doamne! Deci, până la urmă, tot recunoscuse! Îl dorea și-l dorise întotdeauna, în ciuda faptului că el o umilise și că se temea cumplit că el ar putea s-o respingă din nou.

* * *

Îl dorise și-n timpul acelei cumplite călătorii de reîntoarcere la Londra. Conducea cu o viteză mult prea mare, trecând, în același timp, de pe un post de radio pe altul, până când ea a simțit că-i vine să urle. Dar și-a amintit că era foarte important să se abțină. Era foarte important să se lase, calmă, pe scaunul ei și să arboreze o expresie de totală indiferență, rugându-se ca el să fie mult prea mânios pentru a zgâria suprafața și a descoperi cât de vulnerabilă era apărarea ei, în realitate.

Ajunseseră la Londra, când el a-ntrebat-o:

– Unde vrei să te las, la tatăl tău sau la mătușa Hes ?

Ea i-a răspuns alb :

– Du-mă acasă, te rog. Apoi a zâmbit, cu buzele strânse. Mai bine să termin totul, cât mai repede posibil.

– Așa-i, a rostit el sec. Mult mai bine. Cu puțin noroc, vei putea spune că nimic nu s-a întâmplat în realitate.

După aceea, n-a mai scos un cuvânt. Până și valiza i-a întins-o pe muțește și n-a făcut decât să dea din cap, atunci când ea a rostit aproape cu disperare :

– Ei... la revedere.

A urmărit mașina cum merge-n josul străzii și, atunci când a dat colțul, a simțit cum ceva murea în sufletul ei. Întrucât își păstrase cheia de-acasă, a intrat fără să mai sune. Doamna Lambert tocmai traversa holul, ducând o tavă plină de sticle și pahare, iar apariția lui Briony a uluit-o într-atâta, încât a fost gata-gata să scape totul pe podea.

– Liniștește-te, i-a spus Briony, străduindu-se să-i ofere un surâs de încurajare. Nu-i nici o fantomă, sunt chiar eu.

– Domnișoară Briony ! Dar ce faceți aici ? Sir Charles spunea că... noi am crezut că... Privirile doamnei Lambert s-au îndreptat neliniștite către ușă. Sunteți singură ?

– Da, absolut singură. Briony a-nchis ușa în urma ei și și-a luat valiza de jos. Bănuiesc că tata are musafiri, nu ?

– Niște americani, a răspuns doamna Lambert mașinal, continuând să se afle în aceeași stare de

uimire. Şi nici nu v-am pregătit camera. De ce nu ne-aţi anunţat ? Ştiţi, domnişoară Briony, noi am crezut...

— Ştiu ce-aţi crezut. Briony şi-a umezit buzele. Nu doresc să intru în detalii în momentul acesta, dar ai perfectă dreptate. M-am căsătorit... ieri. Dar soţul meu nu este aici, cu mine, şi nici nu va veni. Aşa că va fi perfect dacă mă voi culca în vechea mea cameră. Poate că-l anunţi şi pe tata că am venit.

A intrat în salonul elegant şi spaţios. Ca de obicei, şi aici domnea perfecţiunea. Toate obiectele de ornament se aflau la locul lor şi nici o petală de floare nu era căzută pe suprafaţa strălucitoare a vreunei mobile. Nu era chiar locul ideal pentru întoarcerea fiicei risipitoare, hotărî Briony, în vreme ce se uita împrejur. Parcă nici n-ar fi fost plecată vreodată şi nimic n-ar fi atins liniştea catifelată a acestei case.

S-a aşezat pe marginea unei canapele, de parc-ar fi venit în vizită acolo şi imediat a şi intrat doamna Lambert, cu o tavă pe care se aflau o farfurie cu sandvişuri cu somon afumat şi niste cafea, şi i-a spus că-l informase deja pe Sir Charles de sosirea ei neaşteptată.

— Şi ce-a spus ?

Din motive inutil de explicat, ei nu se mai opriseră pe drum ca să mănânce şi Briony şi-a dat seama, când a luat primul sandviş în mână, că-i este o foame de lup.

— Oh, domnişoară Briony ! Doamnei Lambert aproape-i dăduseră lacrimile. Părea fericit, chiar aşa

părea... încântat. A fost atât de necăjit, că-ți era groază să te uiți la el...

Dacă Briony avusese anumite îndoieli în privința primirii ce i se va face acasă, acestea i s-au spulberat imediat ce Sir Charles a pătruns în încăpere.

— Draga mea fetiță, iată-te acasă ! Brațele sale i-au înconjurat trupul cu ardoare. Nu, nu vorbi, nu-mi spune nimic până una-alta. Avem destul timp pentru explicații. Poate mâine, după ce te odihnești cum trebuie. Pari atât de extenuată ! Tonul i s-a înăsprit dintr-o dată. Porcul ăla degenerat ! O să-l...

— Nu, tăticule. Briony s-a eliberat lin din brațele lui. Nu trebuie să faci absolut nimic. E-adevărat, l-am părăsit pe Logan și, mai târziu, intenționez să deschid o acțiune de anulare a căsătoriei.

— Anulare ?! Sir Charles a deschis ochii mari, de parcă nu și-ar fi crezut urechilor. Oh, dragul meu copil, slavă Cerului că măcar ai scăpat de asta !

Briony a zâmbit.

— N-am scăpat de nimic, i-a spus ea, pe un ton oarecum inexpresiv. Dar ai dreptate, sunt extrem de ostenită. Dacă este gata camera mea, aș dori să mă-ntind puțin.

— Desigur, desigur. Se vedea clar că-i încântat de reîntoarcerea ei și că nu era în stare să-și ascundă bucuria triumfului. Dar s-a abținut de a-i spune : „Ți-am zis c-așa o să se-ntâmple !"

În noaptea aceea, Briony abia a reușit să adoarmă și s-a trezit, temătoare, la gândul discuției între patru ochi, pe care tatăl ei va insista s-o poarte cu ea. Dar, când a coborât, a aflat că el plecase mai

devreme la U.P.G., unde avea de înfruntat niște lideri sindicali de la tipografii.

Și-a petrecut ziua destul de plicticos, în casă, citind câteva reviste pe care i le dăduse doamna Lambert și uitându-se la televizor, activități pe care nu le practica, de obicei, în timpul zilei. De la televizor, a aflat că disputele de la U.P.G. s-au transformat într-o grevă generală și că ambele părți își susțineau punctul de vedere prin discursuri incendiare.

Deși a avut o senzație de dezgust față de gândul meschin, nu s-a putut opri să nu se bucure : o grevă generală i-ar fi dat de lucru tatălui ei din zori și până-n noapte, iar problemele matrimoniale ale fiicei sale ar ajunge la capătul listei de priorități.

Poate că, până la terminarea grevei, s-ar putea produce vreo minune și ei i s-ar îngroșa suficient pielea, pentru a fi capabilă să suporte mai liniștită discuția neplăcută cu tatăl ei. Ar fi fost cel mai bine pentru toți, dacă ea ar fi reușit să-l convingă că se despărțise în mod amiabil de Logan, ajungând, de comun acord, la concluzia că erau cu totul și cu totul incompatibili.

Dar, chiar și-n lipsa tatălui ei, zilele care au urmat n-au fost deloc ușoare. Briony rătăcea dintr-o încăpere într-alta, incapabilă de a se opri asupra vreunei activități anume. Doamna Lambert, străduindu-se să fie drăguță cu ea, o trata ca pe un fel de invalid și, ceea ce era mai rău, i s-a anunțat vizita mătușii Hes.

— Ți-ai ieșit din minți, fetițo ? au fost primele cuvinte pe care le-a rostit mătușa ei, în loc de orice alt salut, chiar din clipa când a intrat în salon.

Briony s-a înroşit toată şi a încercat să-i evite privirile.

– Nu cred. Nu dumneata mi-ai spus odată, pe când eram foarte mică, cum că cel mai curajos şi înţelept lucru pe care trebuie să-l faci, atunci când ai greşit, este de a-ţi recunoaşte gravitatea erorii şi de a te strădui să repari totul ?

– Am dat o mulţime de sfaturi în viaţa mea. Şi poate c-am făcut-o în speranţa că nimeni nu le va urma. Oare nu acesta-i scopul principal al oricărui sfat – să nu fie luat în seamă ? S-a aşezat şi a cercetat-o îndelung pe nepoata sa. Eşti nefericită, a declarat ea într-un târziu, mai mult ca pentru sine. Ţi-a dispărut orice lumină din interior...

– Nu înţeleg ce vrei să spui.

– Ba eu cred că-nţelegi. Draga mea, înainte de a te mărita cu el, ai stat în apartamentul meu şi am văzut exact cum stăteau lucrurile. Îl doreai din toată inima şi nu puteai să ascunzi asta. Să nu-ncerci să-mi spui acum că ai fost dezamăgită de ceea ce a urmat, deoarece, te previn, n-am să cred nici o iotă din ceea ce-mi vei înşira.

– Poate c-aşa stau lucrurile. Briony s-a ridicat şi a pornit, clătinându-se, spre fereastră. Dar... acum... acum nu pot vorbi despre asta.

Mătuşa Hes a oftat uşor :

– Deci, Sir Charles Trevor va câştiga iar, aşa cum se-ntâmplă de obicei.

– Tata n-are nici un amestec în problema asta, a spus Briony, după care s-a oprit, amintindu-şi cuvintele lui Logan : „cel puţin"...

– Foarte puțin, a fost de acord mătușa ei. Drăguțului de Charles îi place să dețină controlul complet asupra situației, nu-i așa ? De asta și este acum vârât până peste cap în diverse dispute și greve, iar noi două o știm foarte bine. Are obiceiul să genereze neînțelegeri la toate nivelele, pentru ca el să fie cel ce iese victorios. Dar credeam că tu știi asta. Credeam c-ai înțeles și că acesta-i motivul pentru care ți-ai părăsit casa și ai ales o cale pentru a-ți obține independența. De aceea, atunci când l-am întâlnit pe omul ales de tine, am fost de-a dreptul încântată, deoarece mi-am dat seama că el îl poate înfrunta pe Charles. Și, desigur, mi-am închipuit că te vei lupta pentru el și nu împotriva lui.

– Nu-i drept, protestă Briony. Simțea cum lacrimile îi înțepau ochii și se bucura că stă cu spatele la interlocutoarea ei. Nici... nici măcar nu știi ce s-a întâmplat...

– Pot foarte bine să ghicesc, i-a ripostat mătușa Hes. Vino să mă vezi, fetițo, când te mai calmezi puțin și poți judeca mai rațional. Nu-i nevoie să-mi spui nimic. Dacă nu vrei, nici măcar nu vom mai pomeni vreodată ceva despre asta. Și iartă-mă dacă am intervenit, cumva, inoportun. Ești fiica surorii mele și eu te iubesc foarte mult – ia asta ca pe o scuză. S-a îndreptat spre ușă. Începusem să-l iubesc și pe Logan al tău, a rostit ea, cu oarecare ironie-n glas și a ieșit.

*

* *

A mai trecut o săptămână și era clar că greva nu se apropie de sfârșit. La primele înverșuri, Sir

Charles vorbise cu dispreț despre sindicate și prezisese o capitulare necondiționată, dar acum începuse să arate destul de sâcâit, iar imaculata, invincibila sa fațadă, începuse să dea semne de oboseală și uzură. Trecea pe acasă pentru câteva ore de somn și o masă frugală, iar Briony și cu doamna Lambert discutau tot mai des despre extenuarea care i se vedea acum foarte clar pe față.

— Grijile se adună, a spus doamna Lambert într-o zi, pe când făcea, împreună cu Briony, meniul pentru prânzul la care, cu siguranță, Sir Charles nu va veni. Și sărmanul Sir Charles avusese parte de o mulțime de griji în ultima vreme. A observat obrajii îmbujorați ai lui Briony și s-a repezit să-și repare gafa. Oh, iartă-mă, domnișoară Briony. N-am vrut să spun că... aceasta n-a însemnat prea mult ca... ei, cred că n-ar fi trebuit să discut asemenea lucruri cu dumneavoastră. Ea s-a așezat, și se vedea clar că era jenată și nu se simțea în apele ei, în timp ce Briony, oarecum surprinsă, o aștepta să-și continue gândul. Doamna Lambert fusese o parte a acestei case, de când se știa ea, o prezență întotdeauna stearsă și discretă, și nicidecum o persoană cu care puteai schimba confidențe, despre tine însuți, sau despre oricine altcineva.

— Continuă, te rog, a rostit ea în cele din urmă. Dacă, pe lângă grevă, mai este ceva care să-l supere pe tatăl meu, probabil că eu sunt persoana cea mai indicată s-o știe, nu ?

— Ei, cred că acum s-a terminat, a spus repede doamna Lambert. Deși, poate nu în modul cel mai plăcut pentru el. S-a oprit puțin, răsucindu-și de-

getele. Este vorba despre una dintre ultimele sale prietene, a reușit ea să spună până la urmă.

— Înțeleg, a șoptit Briony, cu o uimire crescândă. Asta-nsemna indiscreție, amestecată cu răzbunare! vrei să spui... Fiona de Bruce?

— Oh, nu, domnișoară Briony. Doamna de Bruce este o persoană foarte plăcută și ar fi ultima care să facă vreun fel de... scandal. Cealaltă... ea n-a fost de prea multe ori pe-aici și eu n-am știut niciodată cum o chemă. De câte ori venea, era împreună cu Sir Charles. Și chiar în oraș — niciodată aici. Apoi se-ntorceau aici și Sir Charles mă ruga să duc băuturile și cafeaua în birou. Doamna Lambert avea o mină disperată. Atunci mi-am dat seama de ceea ce se-ntâmplă. Ultima oară când au fost aici, aveam o tavă foarte încărcată și a trebuit s-o pun jos, ca să pot deschide ușa. Atunci, fără voia mea, am auzit ce ziceau.

S-a oprit.

— Continuă, i-a spus Briony înfiorată.

— Ea râdea, domnișoară Briony, dar nu era un râs drăgălaș, și a zis: „Asta o să te coste". Chiar așa. Și eu am auzit și acum mi-e frică, deoarece am groaznicul sentiment că este vorba de un șantaj și că Sir Charles s-ar putea să aibă vreodată nevoie de un martor împotriva ei.

— Foarte bine-ai făcut, i-a spus Briony delicat. Continuă.

— Și Sir Charles a zis: „Nu-mi pasă cât o să coste. Crezi că asta te satisface?" Apoi ea a râs iarăși și a zis: „Doamne, când vrei să scapi de cineva, n-ai nici un fel de rețineri, nu-i așa?" Și el a răspuns: „Doar să scap și gata". Și eu m-am

necăjit foarte tare, deoarece am înțeles că ea devenise o povară și el era obligat s-o plătească. Chipul doamnei Lambert era roșu ca focul. S-a întâmplat ceva atât de îngrozitor și ea nici măcar nu era genul care să-i placă lui Sir Charles, d: asta mi-am dat seama de la bun început.

– Cum arăta ? Istorioara neplăcută îi trezise interesul lui Briony. Și-a amintit de numeroasele cuceriri ale tatălui ei. Nu se-ntrebase niciodată cum începeau sau cum se terminau micile lui escapade, dar nici nu-și imaginase că el trebuia să utilizeze carnetul de cecuri pentru a scăpa de vreo legătură nedorită.

– Slabă, a spus doamna Lambert. Și nervoasă, cred. Inteligentă, bănuiesc, dar nu o lady. A ezitat o clipă. Am bătut, am intrat cu tava și am pus-o pe masă. Cecul continua să fie acolo. Ea nu se obosise să-l ia și am putut vedea suma înscrisă pe el.

– Cât ? a-ntrebat Briony în mod automat. Care-o fi fost prețul pentru o amantă abandonată, care nu mai era dorită în mica lume sofisticată a lui Sir Charles ? s-a-ntrebat Briony cu amărăciune.

Doamna Lambert i-a spus.

– CE ?! Briony și-a auzit glasul ridicat la nivelul unui strigăt. Cred că n-ai văzut prea bine !

– Ba nu, domnișoară Briony. Doamna Lambert părea cât se poate de sigură. Nici mie nu mi-a prea venit să cred, așa că m-am mai uitat o dată și doamna a observat și a luat cecul și l-a vârât în poșetă, iar Sir Charles a zis că nu mai are nevoie de nimic și că dorește să nu fie deranjat de nimeni, așa c-a trebuit să ies. A oftat adânc. Dar, de-atunci, tatăl

dumneavoastră n-a mai fost el însuși. De parcă l-ar fi muncit mereu nu știu ce gând. Asta, pe lângă că-i era dor de dumneavoastră, a mai adăugat ea.

– Desigur, i-a răspuns Briony sec. Mulțumesc, doamnă Lambert. Ai făcut foarte bine că mi-ai spus toate acestea.

Dar, în tot restul acelei zile, ea n-a făcut decât să mediteze la ceea ce tocmai aflase. Iar doamna Lambert avusese dreptate pe deplin, atunci când remarcase că femeia aceea ciudată nu era genul lui Sir Charles. Lui îi plăcea de Fiona de Bruces, o doamnă din lumea lui. În plăceau femeile divorțate sau văduve, opulente și pline de bani. Una slabă și nevrotică nu i s-ar fi potrivit deloc, decât dacă ar fi avut vreun ascendent asupra lui.

Și-acum – gata ! și-a comandat Briony singură. Astea nu-s decât produsele imaginației mele. De când cu Logan și cu poveștile lui de mituire și corupție, uite că începuse și ea să gândească-n felul acesta. Dar cel mai înnebunitor lucru era că n-ar fi putut să-i pună întrebări tatălui ei despre această femeie, fără s-o trădeze pe doamna Lambert.

Un impuls lăuntric a determinat-o să alerge-n biroul tatălui ei și să se-ncuie înăuntru. Era neschimbat, o cameră de lucru cu aspect sobru, care nu putea constitui nicidecum decorul potrivit pentru terminarea unei relații amoroase, indiferent cât de neplăcută ajunsese aceasta. Iar tatăl ei probabil că ajunsese la disperare, altfel n-ar fi plătit nici în ruptul capului suma aceea uriașă, menționată de doamna Lambert.

S-a dus către birou și a rămas acolo, meditând asupra a ceea ce-ar fi trebuit să facă în continuare. O voce interioară i-a șoptit să nu se amestece, deoarece nu era ceva care s-o privească și, în plus, avea și așa destule probleme personale de rezolvat. Dar o alta, mai insistentă, zicea că aici este un mister care se cere rezolvat urgent.

În ciuda disprețului pe care-l simțea față de ea însăși, a-nceput să tragă de sertarele biroului. De obicei, tatăl ei își ținea carnetul de cecuri în primul sertar din dreapta, de sus, și, după o cercetare scurtă, Briony a dat de el. Toate talioanele erau completate cu grijă, cu excepția unuia, pe care nu scria nimic. Nici un talon, dintre cele completate, nu conținea numele vreunei femei sau suma pe care o menționase doamna Lambert.

A pus la loc carnetul de cecuri și a-nceput să se uite prin celelalte sertare, fără să știe nici ea ce anume caută. Dar, dând cu ochii de dosarul de pânză, ascuns pe jumătate în fundul sertarului, a știut cu exactitate că acela era lucrul pe care dorea să-l găsească. Avea o senzație stranie — ca un fel de furnicături și, când a pus dosarul pe masă, i-a trecut prin minte „E ceva putred aici".

Iar când din dosar s-au împrăștiat peste tot tăieturile de ziar privind sinuciderea lui Harry Chapman, ea a simțit că știuse dintotdeauna că va da peste ele acolo.

Un tremur nervos i-a cuprins trupul. S-a lăsat în fotoliul de lângă birou și a-nceput să răsfoiască tăieturile de ziar. Multe dintre ele erau chiar cele pe care i le adusese Marina Chapman la cabană. Acestea or fi duplicatele despre care-i vorbise ea ?

Sau, și mai probabil, după aspectul dosarului, acestea făceau parte din colecția de la U.P.G., de la biblioteca unde lucrase ea însăși înainte.

O femeie slabă, nevrotică, inteligentă, dar nu o lady, o descrisese doamna Lambert. „Dumnezeule, când vrei să scapi de cineva, n-ai nici un fel de reținere, nu-i așa ?" — „Doar să scap și — gata."

Nu era vorba de o plată pentru a se descotorosi de o femeie pe care n-o mai dorea, ci o mituire a cuiva care era capabil să-nțeleagă asemenea lucruri. Cineva care știa ce este corupția. Văduva unui bărbat corupt, care locuia acum confortabil, auto-exilându-se pentru a scăpa de plata impozitelor și care se-nfrupta din fructele corupției soțului ei.

Logan se mira ce-ar fi putut-o face să străbată tot drumul acela — din Jersey în Yorkshire ? Ei bine, acum ea știa. Banii. Sir Charles aflase unde-și vor petrece luna de miere. De aceea și Marina Chapman dăduse de ei cu atâta ușurință. Iar ea, Briony, nu-și pusese nici o clipă o asemenea întrebare deși, practic, starea ei nu i-ar fi permis să-și pună nici un fel de-ntrebări. Desigur, tatăl ei se bazase foarte mult pe așa ceva.

Dar să plătești toți banii aceia, se gândea ea, fără garanția că planurile îți vor reuși ? Aș fi putut, pur și simplu, s-o dau afară. Probabil că a fost foarte sigur de ceea ce voi face eu.

Și ceva rece și tăios din interiorul ei, i-a șoptit : „A fost".

Continua să șadă acolo atunci când, după vreo câteva ore, a venit și el acasă. L-a auzit, i-a auzit nerăbdarea din glas, atunci când a chemat-o. Vocea avea și o tonalitate triumfătoare, ceea ce a fă-

cut-o să realizeze că greva s-a terminat și încă în condiții favorabile pentru U.P.G.

În sfârșit, a dat de ea :

— Erai aici, Briony ? A-ncercat s-o repereze în încăperea neluminată. Ce naiba faci aici, pe-ntuneric ?

— Îmi ling rănile, i-a răspuns ea calm. Ești, din nou, câștigător ?

— Aproape. Nu se prea străduia să-și ascundă bucuria. Charles Trevor — într-un nou spectacol al victoriei ! Îmbracă-te, draga mea. Mergem să sărbătorim.

A-ntins mâna și s-a auzit declicul întrerupătorului. Briony l-a văzut cum se uită la chipul ei palid și-nghețat. Apoi, privirile lui au coborât asupra biroului, de parcă ar fi știut deja ce va vedea acolo. Briony a remarcat expresia lui de vinovăție, urmată de regretul de a nu fi avut grijă să returneze la timp dosarul la bibliotecă. Dac-ar fi făcut-o, ea n-ar fi aflat niciodată nimic.

— Când te-ai gândit să sărbătorești victoria ? Când s-ar fi emis hotărârea de anulare a căsătoriei mele ? a-ntrebat ea, cu mâna pe dosar.

— Știu cam ce-ți trece acum prin minte, a-nceput el repede.

— Sunt lucruri reale și acum le cunosc și eu. Știu c-ai plătit-o pe femeia aceea ca să vină-n Yorkshire și să-mi strice luna de miere. A făcut o treabă extraordinară, nu-i așa ? Nici măcar tu nu ți-ai putut închipui că eu îl voi părăsi atât de repede pe Logan. Ce tată norocos !

— Am făcut-o pentru tine, a spus el și, dintr-o dată, a încetat să mai fie prosperul președinte al

unui uriaş conglomerat editorial. Acum arăta ostenit şi bătrân. N-ai fi fost fericită cu individul acela. Nu se potrivea deloc cu tine. Toată lumea îmi cunoaşte opiniile în legătură cu ziariştii. Poţi să-ţi imaginezi prin ce am fost nevoit să trec? Ce-au scris alte ziare despre asta? Glumele şi remarcile veninoase, care se făceau chiar în birourile mele şi pe care eu trebuia să mă fac că nu le aud? Toată lumea râdea de mine.

— Şi acesta era singurul lucru important, a spus ea.

— Nu! a strigat el. Tot ce mi-am dorit eu dintotdeauna, a fost fericirea ta, draga mea. Şi n-ai fi putut-o avea cu el. Doar fusese-ncurcat cu femeia aceea, Wellesley, atunci când l-ai întâlnit tu. Cunosc genul. Ea n-ar fi admis ca un lucru atât de insignifiant, ca o căsătorie, să ducă la completa ei înlăturare. Şi ai fi stat singură, seară de seară, întrebându-te pe unde-o fi el şi cu cine. La început, ai fi reprezentat ceva nou — o persoană nevinovată, pe care s-o înveţe ce-i dragostea — şi, în plus, mai erai şi fiica mea, ceea ce, pentru el, ar fi-nsemnat un plus de picanterie.

— S-ar putea să ai dreptate, a oftat ea. S-ar putea ca tot ceea ce-mi spui să fie perfect adevărat. Totuşi, la început, aş fi avut parte de puţină fericire. Din pricina ta, nu am parte decât de tristeţe şi durere.

S-a ridicat.

— Unde te duci? a-ntrebat-o el repede.

— La Logan. Nici măcar nu l-a privit. A aşezat tăieturile înapoi în dosar şi a pus totul exact în locul în care fusese de la început. Să-i spun ce-ai făcut şi să-l rog să mă ierte, dacă mai poate.

– Sigur c-o să te ierte, a rostit Sir Charles pe un ton dur. Ar fi nebun să n-o facă. O să accepte căsătoria cu tine, câtă vreme aceasta va servi propriilor sale interese – timp în care, va aduna suficiente informații ca să-l ridice pe o treaptă superioară. Știai că Mackenzie l-a angajat tocmai pentru asta – pentru investigațiile pe care le-a efectuat în afacerea Chapman ? Pe-atunci, mai erai încă la școală. Și-acum, chiar, nu ești decât un copil. Nu poți ști ce fel de oameni sunt cei ca Logan Adair. Nu știi nimic despre lumea în care trăiesc ei. N-am vrut decât să te protejez de așa ceva.

– Vorbești despre protecție, a rostit ea rar. Ai menționat și despre niște informații. Pe cine te temi că va investiga Logan în viitor, tăticule ? Pe tine ?

Și-a luat doar strictul necesar în mica valijoară. S-a gândit că-și va putea lua restul de lucruri a doua zi. Tot ce trebuia să facă acum era să-l întâlnească pe Logan și să rezolve neînțelegerile existente între ei.

Se simțea bolnavă și nervoasă, atunci când a ajuns la ușa apartamentului lui. Planificaseră să locuiască aici, împreună, după ce se termina luna de miere. Tony urma să-și găsească o altă locuință. În clipa aceea, ultimul lucru pe care și-l dorea era ca Logan să nu-l fi chemat înapoi, deoarece, în situația dată, nu avea nevoie de nici un fel de audiență străină.

Iat-o iarăși în fața acestei uși, apăsând cu degete tremurânde butonul soneriei, îi trecu ei prin minte. Și, din nou, așteptarea ca să i se răspundă i se păru fără sfârșit.

În sfârșit, ușa s-a deschis. Dar micul discurs pe care Briony, disperată, îl tot repetase în taxiul care o adusese încoace, a înghețat pe buzele ei, atunci când văzu cine stă în prag.

– Dumnezeule ! a exclamat Karen Wellesley în sfârșit. Mireasa cea rușinoasă, în carne și oase ! Privirile ei au căzut pe valijoara din mâna lui Briony și zâmbetul felin i s-a extins. Ascultă, bobocelule, dacă ți-a trecut prin cap că acum ar fi timpul împăcării, să știi c-ai nimerit într-un moment cât se poate de nepotrivit.

Briony s-a uitat la ea. Karen era ciufulită, și chiar și un orb și-ar fi dat seama că, pe sub halatul de baie legat neglijent, ea nu avea absolut nimic altceva, în afara trupului gol.

Briony și-a umezit buzele :

– Cu toate acestea, aș dori să vorbesc cu Logan, a rostit ea, străduindu-se ca glasul să-i sune rece, de parcă se obișnuise perfect să dea de el trecând pe lângă femei pe jumătate dezbrăcate.

– Mă tem că-i imposibil. Karen n-o scăpa din ochi nici pentru o clipă. A adormit și, crede-mă, nu-i prea amabil dacă este trezit din somn. A zâmbit unei amintiri provocatoare. Tocmai a avut o activitate foarte extenuantă, dragul de el. Sunt sigură că-nțelegi despre ce-i vorba. Ce-ar fi să mă lași pe mine să-i comunic că ai trecut pe-aici și să te sune el mai târziu... dacă vrea... A apăsat ușor pe „dacă" și a zâmbit iarăși.

– De fapt, i-a răspuns Briony foarte calm, hai să lăsăm totul baltă, vrei ? Și-ți mulțumesc că ai clarificat așa de bine lucrurile. Am fost în pericol de a mă face de râs.

– Oh, nu cred că situația-i chiar atât de rea, l-a șoptit Karen dulce. Ți-ai ieșit puțin din matcă și-atât. Noapte bună, domnișoară Trevor.

Dar Briony îi întorsese deja spatele. Nu dorea să mai fie umilită de această Karen Wellesley, când aceasta-i va închide ușa lui Logan în nas.

* * *

Nu credea c-o să-l mai întâlnească vreodată. Tatăl ei n-a comentat nicicum neașteptata ei reîntoarcere acasă, iar ea s-a abținut de la a da vreo explicație. Printr-o înțelegere tacită, Logan și căsătoria ei deveniseră subiecte tabu.

Nimic nu mai părea să aibă importanță, așa că ea s-a hotărât să accepte viața după tiparele create de tatăl ei pentru ea.

S-a înscris la un curs de bucătărie „Cordon Bleu". A-nvățat cum să aranjeze florile și a devenit o gazdă cât se poate de fermecătoare. Când tatăl ei îi prezenta vreun tânăr, majoritatea fiind dintre directorii executivi cu perspectivă de la U.P.G., ea accepta politicos inevitabila invitație care i se făcea. Uneori, se simțea ca o marionetă gata să danseze, indiferent cine ar fi tras de sfori.

Dar n-a mai făcut nimic pentru a obține anularea căsătoriei, din pricină că încă nu era gata de o discuție cu ea însăși. Apoi, au apărut și câteva comentarii în presă, în legătură cu căsătoria ei nereușită și chiar câteva aluzii cinice, cum că totul ar fi fost aranjat în scopuri publicitare, de către însuși Sir Charles. Așa că, ea s-a gândit că nu are

rost să aţâţe iarăşi spiritele cerând anularea, atunci când divorţul, după doi ani de separare, n-ar mai fi atras atenţia nimănui.

Sigur că nu-i putea ocoli numele cu totul, deoarece el continua să lucreze la COURIER şi ea-l vedea, cu durere, articolele, aproape de fiecare dată când despăturea ziarul. Dar, de fiecare dată, îşi tot spunea ea, durerea era tot mai mică. Era ca şi cum s-ar fi învăţat, încet-încet, cum să se detaşeze de toate câte se întâmplaseră.

Continua să-şi folosească numele de faţă, dar nu renunţase la a purta verigheta, anomalie pe care Sir Charles n-o putea înţelege deloc.

Căpătase reputaţia de a fi extrem de rece. Puţini dintre cei ce se-ntâlniseră cu ea mai doreau să petreacă împreună încă o seară într-o atmosferă de extremă politeţe, iar ea se bucura că lucrurile se petreceau astfel. Nu dorea să facă dragoste cu nimeni şi nu putea suferi nici măcar ideea unei relaţii fizice. Se temea de aşa ceva, deoarece îşi amintea perfect simţămintele sălbatice pe care Logan le aprinsese în ea şi se decisese ca aşa ceva să nu i se mai întâmple absolut niciodată, deoarece o făceau mult prea vulnerabilă.

La un dineu la casa din Londra, a auzit pentru prima oară discutându-se despre gravele tulburări din Azabia. Nu ştia prea multe despre locurile acelea, doar că dispuneau de o mulţime de puţuri petroliere şi că ţara era condusă de un şeic despotic, care avea înclinaţii amicale către Vest. Dar toate acestea puteau să se schimbe-n orice moment, aşa cum se-ntâmplase şi în alte ţări producătoare

de petrol şi nimeni nu ştia, cu exactitate, ce culoare va avea noul regim şi împotriva cui se va îndrepta politica sa. Atunci, cineva a menţionat numele lui Logan. Imediat a urmat o tăcere supărătoare, după care subiectul a fost abandonat pentru tot restul serii.

Mai târziu, Briony l-a întrebat pe tatăl ei

— Ce-i în Azabia — vreun fel de revoltă ? Război ?

El a ridicat evaziv din umeri

— E cam prematur să poţi defini exact situaţia şi ce urmează să se-ntâmple acolo. Dar... există anumite... indicii...

Indicii. Briony n-a mai putut adormi în seara aceea, întorcând pe toate părţile cele auzite mai devreme. Din discuţiile de la dineu, reieşea că revoluţia era o certitudine care se va împlini într-un viitor nu prea îndepărtat. Şi era clar că, din partea cotidianului COURIER, va fi trimis acolo Logan, pentru a transmite reportaje despre evenimentele din Azabia, aproape chiar din momentul apariţiei acestora, ceea ce însemna un continuu pericol pentru el.

A început să mediteze

— Şi de ce mi-aş face tocmai eu griji în privinţa lui ? Nici măcar n-ar trebui să-mi pese de el. N-are decât să se-ngrijoreze Karen Wellesley, în legătură cu ceea ce i se poate întâmpla lui acolo. Probabil că şi-au luat un foarte fierbinte rămas-bun unul de la celălalt. Trebuie să fiu nebună să mă mai gândesc la el, chiar tangenţial.

Dar evenimentele din seara următoare au obligat-o să facă mai mult.

Fusese la o petrecere destul de plictisitoare şi se-ntorsese devreme acasă. Singură. Stătea pe treapta din faţa uşii, străduindu-se să vâre cheia în broască. În momentul acela, a simţit o mână care s-a întins peste umărul ei şi i-a luat cheia dintre degete. În aceeaşi clipă, un braţ i s-a strâns în jurul taliei şi a împins-o prin uşa deschisă acum. I se oprise respiraţia şi n-a fost în stare să strige, nici măcar în momentul în care s-a răsucit, pentru a vedea cine-i cel care o asaltase.

— Ia-ţi cheia, Iubito, a rostit Logan şăgalnic şi i-a întins obiectul respectiv.

— Ieşi imediat de aici! a şoptit ea.

— Doar o clipă... A indicat cu capul uşa salonului. O să stăm de vorbă puţin acolo.

— Noi doi nu avem ce să ne mai spunem.

— Nici măcar la revedere? a-ntrebat el sardonic şi a zâmbit, vâzându-i roşeaţa din obraji. Bănuiam c-ai aflat deja despre plecarea mea şi văd c-am avut dreptate. N-ai de gând să-mi urezi noroc în Azabia? Am straniul simţământ că voi avea mare nevoie de el acolo.

— Lasă că te descurci tu şi fără urările mele de bine, a rostit ea rece. Tu eşti dintre cei ce-şi fac norocul singuri.

— Atunci, sper că recentele evenimente din viaţa mea nu constituie o mostră în privinţa asta, i-a răspuns el sec.

— N-aş spune că ai prea multe motive ca să te plângi de asta.

Inima ei se zbătea ca o pasăre-n colivie, dar se străduia să-l înfrunte cât mai maliţios.

– Şi cam ce doreşti să spui cu asta ? a întrebat el, cu sprâncenele ridicate.

– Crezi ce vrei. Şi-acum, te-aş ruga să pleci.

– Doar după ce capăt lucrul după care am venit aici, i-a răspuns el calm.

– Adică ?

– Printre altele, asta. Dintr-un pas, fără să se grăbească, a ajuns la ea şi a fost prea târziu ca Briony să mai apuce să strige, sau să fugă, sau să întreprindă vreuna dintre acţiunile pe care ar fi trebuit să le fi întreprins chiar de la începutul acestei confruntări inutile, deoarece gura lui se lipise de a ei – puternică, fierbinte şi cercetătoare – şi trupul ei era contopit cu al lui, de parcă ar fi fost supusă unei atracţii magnetice. Când l-a dat drumul, ea şi-a simţit buzele rănite şi a fost pe punctul de a leşina. El a împins-o la distanţă de un braţ şi a început s-o studieze, de parcă ar fi fost vorba de un specimen ştiinţific.

– Interesant, a rostit el în cele din urmă. Şi bănuiesc că ar fi putut fi şi mai şi. Păcat că trebuie să prind avionul.

– Dacă mai pui mâna pe mine, a ţipat ea furioasă, dându-şi seama de faptul că obrajii îi ardeau în flăcări, atunci... o să...

– O să ce ? O să strigi după tăticul tău, să vină să te salveze, nu-i aşa ? Doar că eu ştiu că tăticul are alte treburi în seara asta. O doamnă de Bruce, după câte am înţeles... Şi menajera are ziua ei liberă astăzi, aşa că pot continua şi n-ai decât să ţipi cât ţi-o plăcea.

– Să nu îndrăzneşti să mă atingi !

– Şi de ce nu ? a-ntrebat el ironic. Eu nu-s unul dintre funcţionarii supuşi tăticului tău. Eu sunt soţul tău, mai ţii minte ? Sau ai nevoie de cineva care să-ţi amintească asta mai des ?

– NU !

Briony a dat un pas înapoi şi s-a smuls din strânsoarea lui. Apoi, a-nceput să-şi frece buzele cu mâna, de parcă astfel ar fi reuşit să şteargă de-acolo urmele sărutărilor lui pătimaşe.

– Nu eşti decât o micuţă ipocrită, Briony. Din păcate, n-am timp acum să-ţi demonstrez până unde ajunge ipocrizia ta. Trebuie s-ajung la aeroport.

– Atunci, pleacă !

A-nceput să tremure, atât din pricina mâniei, cât şi din pricina unui alt sentiment, pe care nu-l putea înţelege.

– După ce capăt ceea ce doresc, a spus el. Vreau să te aud spunându-mi că mă iubeşti.

– Cred c-ai înnebunit, a rostit ea uluită.

– Cred că ai dreptate, a spus el. Altfel, nu te-aş fi lăsat cu atâta uşurinţă să pleci. Dar n-am de gând s-o fac din nou. Acum, spune-mi că mă iubeşti şi că ai să mă aştepţi să mă întorc din Azabia.

– Du-te naibii ! a rostit ea lent şi clar.

– Mă voi întoarce şi de-acolo, dacă va fi necesar, i-a spus el. Şi-acum, spune-mi cuvintele acelea, Briony. N-are nici o importanţă dacă, în momentul acesta, tu nu crezi în ele. O să mă ocup eu de asta, atunci când o să revin.

– Vrei să spui, dacă revii vreodată, nu-i aşa ? zise ea, cu toată cruzimea de care era capabilă. Te rog, Logan, să nu-ţi faci probleme în ceea ce mă pri-

veşte. Nu eşti singurul care şi-a găsit deja o consolare. Şi-acum, ai de gând să pleci de-aici ?

Logan se uita la ea de parcă ar fi văzut-o pentru prima oară-n viaţa lui, iar ochii săi albaştri se îngustaseră şi priveau neîncrezători. Apoi, a-nceput să râdă nervos :

– Da, o să plec, a spus el. Şi sunt chiar bucuros s-o fac. Iar tu nu eşti decât o căţea !

Uşa de la intrare s-a trântit în urma lui. Briony s-a îndreptat lent înspre piciorul scării şi s-a lăsat cu greutate pe treapta de jos, agăţându-se de stâlpul elegant sculptat, aşa cum cineva care se îneacă s-ar agăţa de o epavă. După un timp îndelungat, s-a auzit singură cum plânge, şi scoate un strigăt care ar fi putut fi chiar numele lui.

CAPITOLUL ŞASE

Când s-a trezit, Briony a zărit o ciudată lumină cenuşie, care pâlpâia în încăpere. Pentru o clipă, n-a reuşit să-şi dea seama unde se află. Apoi, totul i-a revenit clar în minte. Azi-noapte, nu trăsese bine perdelele şi acum vedea că, deşi ninsoarea încetase, norii erau încărcaţi cu zăpadă.

S-a înfiorat şi s-a vârât mai mult sub cuverturi, căutând o căldură pe care nu avea cum s-o găsească. Acum, trebuia să se ridice din pat, să se îmbrace şi să coboare şi asta nu-i făcea absolut nici o plăcere. Sau, îi trecu pentru o clipă prin minte, ar putea să rămână în continuare în pat şi să nu mai coboare deloc, doar că foamea o va obliga s-o facă, chiar dacă Logan nu va întreprinde nimic în această direcţie.

Sosirea lui în noaptea din ajun i se părea ca făcând parte dintr-un coşmar. Dar uite că se trezise deja, iar visul cel urât, asemenea zăpezii de afară, continua să persiste ameninţător.

A oftat. Ce oribilă coincidenţă, ca amândoi să-şi găsească aceeaşi ascunzătoare! Dar asta era situaţia, şi, dat fiind că, nici unul dintre ei nu putea

scăpa de acolo imediat, tot ce avea de făcut era s-o accepte în modul cel mai elegant posibil.

Doi oameni civilizați... a început ea, dar se opri imediat. Aproape nimic nu fusese civilizat în legătura ei cu Logan, încă de la acea nefericită nuntă a lor. Nu se putea baza pe civilizație pentru a scăpa din încurcătura în care intrase. Pentru prima oară regretă că nu exista un telefon în cabană — asta, bineînțeles, dacă liniile telefonice mai funcționau. Ar fi fost tentată să sune la Londra și să-l convingă pe Cristopher să vină cu un elicopter, s-o salveze de acolo.

Cristopher. Strâmbă ușor din nas. Iată și o altă problemă. Acum, că-și permisese să revadă evenimentele anului care trecuse, știa că sentimentele ei pentru el erau cel mult călduțe. Și totuși, el aștepta, încrezător, să obțină divorțul de Logan și să se căsătorească cu ea, cât de curând posibil.

Și de ce oare fugise ea de acasă ? Ca să scape de insistențele lui nu prea subtile. Ca, de altfel, și de cele ale tatălui ei. Și ca să se gândească, da. Să-și limpezească mintea și să decidă ce avea de făcut. Ce era mai bine pentru ea. Și tot ce reușise să realizeze a fost să-și amintească de o mulțime de lucruri pe care ar fi trebuit să le lase înmormântate pe veci în subconștientul ei și de care ar fi trebuit să se elibereze complet și pentru totdeauna. Dar acum abia dacă mai știa cine este, necum și ce-și dorește de fapt.

Și-a privit ceasul și s-a strâmbat. Trecuse deja de nouă și era timpul să coboare. Ultimul lucru pe care și-l dorea era ca Logan să vină sus după ea. S-a ridicat din pat și și-a pus halatul de casă și

papucii, apoi s-a dus la baie. În ciuda dimensiunilor sale, baia semăna, mai mult decât oricare altă încăpere, cu un frigider, dar era apă caldă şi Briony şi-a amintit că trebuie să fie recunoscătoare sorţii şi pentru cele mai mici bucurii.

Revenind în camera ei, auzi zgomotul maşinii de scris a lui Logan, care ţăcănea furios în spatele uşii închise a salonului. Se pare că venise într-adevăr aici pentru a scrie.

Focul din living ardea vesel, bine aprovizionat cu butuci şi cărbuni şi Briony îşi făcu o cafea şi se aşeză într-un fotoliu din faţa căminului. Se pare, meditä ea, că va fi o zi foarte lungă.

Acum o oră, se pornise din nou să ningă şi ea privea cum fulgii pufoşi îşi reîncepuseră dansul. Nu fusese niciodată la cabană în această perioadă a anului, aşa că nu-şi putea da seama cu adevărat cât de mult se pot înrăutăţi lucrurile, dar se părea că ninsoarea ar putea dura aşa zile, dacă nu chiar săptămâni întregi. Gândul a determinat-o să geamă uşor, dar se opri brusc, auzind cum se deschide uşa de la salonaş. Puse mâna repede pe o carte de pe etajera de lângă cămin şi se aşeză, luând poza cuiva absorbit complet de lectură. Uşa livingului s-a deschis şi a intrat Logan.

– Bună dimineaţa. Glasul lui suna neutru, de parc-ar fi fost doi străini care locuiau în acelaşi hotel, îl trecu ei prin minte. Mă duc să-mi fac o cafea. Vrei şi tu ?

– Mulţumesc, tocmai am băut o ceaşcă. Îşi dădea seama de tonul mânios al vocii lui.

– Cum vrei.

Porni spre bucătărie fluierând uşor printre dinţi şi ea l-a auzit cum umple ceainicul şi cum aprinde focul. Şi-a închipuit că va rămâne acolo, aşteptând să fiarbă apa, aşa că fu şocată auzindu-i glasul chiar în spatele ei, făcând-o să sară-n sus.

– O carte bună ? întrebă el, ca pentru face conversaţie.

– Excelentă.

– Una dintre favoritele tale ? Una pe care ai citit-o deja ?

– Nu, de ce ?

Nici măcar nu ştia ce este. O apucase-n grabă şi o deschisese, fără ca măcar să se uite la ea

– Pentru că o ţii pe dos, rosti el moale.

Se aplecă peste umărul ei, îi luă cartea din mâna tremurândă şi i-o întinse apoi, în poziţia corectă.

– Mulţumesc, spuse ea, înfiorată.

– N-ai pentru ce. Emise un fluierat admirativ. Ia te uită, „Misiunea mea spirituală printre indienii din bazinul Amazonului", de reverendul Bertram Gleason, citi el cu voce tare. Ei, poate că-i preferabil s-o ţii ca mai-nainte.

Ea surâse fad, trimiţându-i în gând pe amândoi, pe el şi pe necunoscutul misionar – într-un loc mai fierbinte decât bazinul Amazonului. Pentru câteva clipe, ea i-a simţit cu disperare prezenţa în spatele fotoliului. Apoi, el s-a întors în bucătărie, ceea ce o făcu să se relaxeze.

Când Logan a revenit cu cafeaua, ea stătea în picioare, lângă fereastră.

– Cred că timpul se-nrăutăţeşte din ce în ce mai mult, rosti ea încet.

– Eu sunt sigur că-i așa. Sorbi de câteva ori din cafeaua fierbinte și continuă : Așa au spus și la meteo.

– Ai auzit tu ?

– Mi-am adus un radio cu mine. Apoi, zărindu-i chipul luminat de speranță : dar n-am baterii de rezervă, așa că nu ți-l pot împrumuta, ca să ai și tu o distracție. S-ar putea să avem nevoie să ascultăm previziunile meteo sau știrile.

– Da, desigur, răspunse ea înțepată.

Nu-i putea spune cât de disperată era nevoia ei de a interpune câteva sunete mai vesele între ea și gândurile ei apăsătoare. În cabană era atâta liniște, izolarea acesteia fiind accentuată de acoperământul pufos din jur, încât ea era conștientă de cel mai slab sunet – căderea unei bucățele de cărbune în cămin, ticăitul ceasului, țăcănitul mașinii de scris. Toate păreau a sublinia singurătatea și vulnerabilitatea ei. Și nu-și dorea cu nici un chip să se mai gândească la asta.

Logan îi întrerupse brusc gândurile

– La ce oră mâncăm ?

– Poftim ?

El scoase un oftat de nerăbdare :

– La... ce... oră... prânzim ? rosti el rar și inutil de clar.

– Doar nu crezi c-o să gătesc pentru tine ?! exclamă ea cu indignare.

El ridică din umeri :

– Mi se pare cât se poate de normal. Exceptând, desigur, situația în care tu ai intenționa să postești. Va trebui să privești faptul ca o datorie de soție – una dintre multele pe care ți le-ai neglijat,

de când te-ai măritat cu mine. Și-a ridicat o sprânceană. Dacă o satisfaci pe asta, s-ar putea să renunț la celelalte.

— Te rog să nu mai glumești așa, spuse ea printre dinți.

— Cine ți-a spus că glumesc ? a-ntrebat-o el vesel și s-a întors în salonaș.

Ea așteptă să audă zgomotul mașinii de scris, după care ieși din living și urcă în camera de oaspeți. Salteaua era rece, dar nu umedă și ea își luă niște cearșafuri și niște pături și făcu patul. S-a gândit că era drept să-i cedeze dormitorul principal lui Logan, dat fiind că el închiriase cabana de la mătușa ei. Dar, judecând după comportamentul lui din dimineața aceea, ideea nu i s-a mai părut a fi dintre cele mai bune.

Cobori în bucătărie și cercetă dulapul cu alimente. După calculele ei, se pare că aveau suficiente rezerve și, în caz că ar fi rămas fără pâine, ea ar fi putut coace niște chifle sau niște cornulețe fragede. A mai descoperit și că lecțiile simple de bucătărie, de la școală, îi vor fi aici mai de folos decât cursurile sofisticate de la Londra.

După ce a socotit puțin, s-a apucat să curețe câțiva cartofi, pe care i-a pus la fiert. Apoi, a făcut un aluat cu care a acoperit, într-o tavă de friptură, cartofii fierți și niște carne tocată de vită, din cutie. Ca garnitură, va utiliza niște mazăre conservată. Va fi obligată să uite de garniturile mai delicate, cum ar fi morcovii tineri și verzișoarele de Bruxelles. Ca desert, vor avea fructe proaspete. Printre proviziile pe care le adusese doamna Barnes aseară erau și câteva mere și portocale.

Când plăcinta era aproape gata, puse pe o tavă un cuțit și o furculiță, mai aduse și un pahar cu apă și transportă totul în salonaș. Fără să știe nici ea de ce, bătu la ușă și-l auzi pe Logan spunând : „Intră" atât de tare, încât a reușit să acopere necontenitul țăcănit al mașinii de scris.

El aruncă o privire spre tavă :

— Tu nu mănânci ?

— Ba da, dar am crezut că tu preferi să prânzești aici.

— Atunci, află că ai greșit, spuse el. Se ridică de la masă și se întinse. Oricum, aveam nevoie de o pauză.

Ea nu avea altceva de făcut decât să-și ia tava și să bată-n retragere, înapoi în living, unde-si aranjase tacâmul ei, pe masa de lângă fereastră. Fără nici o tragere de inimă, puse furculița și cuțitul lui Logan pe locul de vizavi și se duse la bucătărie, să aducă plăcinta și legumele.

Îi era foame, dar obligația de a se așeza la aceeași masă cu el îi stricase tot apetitul. Își luă o porțioară infimă de mâncare, sperând că el nu va observa nimic.

Logan, dimpotrivă, înfulecă cu poftă tot, fapt pe care ea l-a remarcat fără plăcere.

În timp ce se mai servea cu o porție, îi spuse pe un ton destul de indiferent :

— Regret dacă te-am șocat cu pofta mea de mâncare, Briony, dar pe când mă tot ascundeam prin Azabia, nu știam niciodată când voi mai căpăta ceva de mâncare și nici măcar dacă voi mai căpăta vreodată ceva.

Ea-l întrebă

– Povestește-mi, Logan, cum ai reușit să scapi până la urmă ?

El îi zâmbi :

– O să-ți dau un exemplar cu autograf, imediat ce-mi va apărea cartea. Astfel, vei putea citi tot ce s-a întâmplat pe-acolo.

– Nu dorești să vorbești despre subiectul acesta, deși scrii despre el ? a-ntrebat ea uimită.

– Chiar așa. Luă un măr și-l tăie în sferturi. Dacă vrei, poți să consideri cartea ca pe un fel de exorcism. Sper ca ea să-ndepărteze demonii din mine, dar nu sunt prea sigur.

L-a privit lung, pentru prima oară de când venise el aici. Era mai slab, dar asta o observase de la-nceput. Toate trăsăturile lui se ascuțiseră într-un fel foarte straniu, liniile se aspriseră și ieșeau mai mult în evidență, de parcă ar fi fost remodelate într-o formă mai adâncă. Arată îmbătrânit, se gândi ea, și mai ostenit. Dar, desigur, nu te poți aștepta să fi trecut printr-o experiență atât de cumplită și să nu rămână nici o urmă.

– Ce faci ? Te uiți după cicatrice ? a-ntrebat-o el și ea s-a îmbujorat toată.

– Cred că da. Tu... te-ai... schimbat.

– Fără-ndoială, crezi că era destul loc pentru mai bine, nu-i așa ? a-ntrebat-o el zeflemitor. Ai vrea să-ți spun și eu că te-ai schimbat ?

Ea ridică din umeri. Nu era prea sigură că ar fi dorit ca el să-i spună ceva în legătură cu ea însăși. În situația respectivă, era mai bine să se ocolească subiectele personale.

– Ești cu mult mai frumoasă, bineînțeles, spuse el. Dar așa ceva era de așteptat. Și ai arăta și mai

bine dacă te-ai mai odihni puțin. Arăți cam ostenită.

– Ce ciudat, rosti ea cu răceală. Și eu mă gândeam exact la același lucru în legătură cu tine.

– Eu am absolut toate motivele să arăt astfel. Își termină ultima bucățică de măr. Dar care au fost ale tale ?

Briony adună farfuriile murdare și le duse în bucătărie. Logan o urmă și rămase în prag, privind-o cum dă drumul la apă în chiuvetă și cum toarnă detergentul. Apa era mai fierbinte decât bănuise ea și, în momentul când atinse farfuria aburindă, Briony scoase un șuierat slab.

– Ar trebui să pui mănuși, zise Logan, apropiindu-se de ea. O să-ți strici mâinile...

Brusc, glasul lui s-a frânt și Briony observă că privirile lui erau total absorbite de inelarul ei gol de la mâna stângă. S-a auzit singură cum înghite în sec. În liniștea care se lăsase în bucătărie, sunetul răsunase asurzitor.

El luă mâna și începu să i-o studieze :

– O purtai, rosti el mai mult pentru sine. Am remarcat-o, atunci când coborai scara, în prima seară, la Londra. Și-acum, n-o mai porți. De ce ?

– Are vreo importanță ?

Se răsuci pentru a scăpa din strânsoarea lui, luă un prosop pentru a-și șterge mâinile, și se asigură că se află la o distanță destul de mare de el.

– Sigur că are o importanță afurisit de mare ! Pe când te considerai văduvă, purtai verigheta, iar acum, când ai aflat că mai ești soție, ți-ai scos-o. Nu mi se pare c-ar avea vreun sens.

Ea ridică, iarăși, din umeri :

– Poate că am purtat-o din respect sau... din obișnuință.

Dar, continuă ea în gând, eram tot timpul conștientă de existența ei. Și, mai mult decât asta, eram conștientă de faptul că tata și cu Cristopher nu puteau suferi să vadă inelul acela pe mâna mea.

Chiar își imaginase că, acceptând cererea în căsătorie și inelul lui Cristopher, poate să-și mute verigheta de la Logan pe mâna cealaltă.

– Dar s-o mai port acum, ar fi pură ipocrizie, spuse ea ridicându-și capul cu mândrie. Eu nu-ți sunt soție, Logan, și nu ți-am fost niciodată. Am participat, împreună, la o ceremonie, atât.

– Cum îndrăznești să spui că asta a fost tot ?! Ochii albaștri aruncau scântei de mânie. Eu îmi amintesc, chiar dacă tu ai uitat deja, ce simțeam amândoi pe când călătoream încoace, în ziua aceea. Doamne, Briony, te topiseși cu totul în brațele mele, iar gura ta avea parfumul tuturor trandafirilor care au fost pe pământ de la-nceputul începuturilor.

– Te rog, încetează ! strigă ea. N-are nici un rost să discutăm despre asta. Suntem alți oameni acum.

– Nu cred că schimbările au fost chiar atât de adânci, spuse el liniștit.

Ea i-a citit intențiile pe chip și a-ncercat să se strecoare pe lângă el și să iasă din bucătărie. Se gândise, vag, să fugă să se-ncuie în camera ei, însă era deja prea târziu. Logan fusese întotdeauna puternic, dar acum, mușchii lui erau ca de fier când o prinse în brațele sale. Ea șopti, rugătoare și speriată :

– Nu... nu trebuie să...

Apoi, toate protestele dispărură, când gura lui o atinse pe a ei. Încercă să-l împingă într-o parte, dar nu reuși nimic și nu se alese decât cu senzația devastatoare pe care i-o dădea căldura trupului lui, trecând prin moliciunea pulovărului de lână. Gura lui o excita subtil, alunecându-i peste buze, îndepărtându-le una de cealaltă, după care, se înflăcără, explorând conturul gurii ei cu o senzualitate studiată, sorbindu-i dulceața, până ce întreaga bucătărie păru că începe să se-nvârtească cu ea. Amețită, s-a lăsat moale în brațele lui, pierdută pentru oricine și orice de pe lume, în afară de Logan, de parfumul și atingerea lui.

El o ținea strâns în brațe, de teamă că ar putea începe să se zbată, sau că ar lua-o la fugă. Dar acum, mâinile lui își slăbiră strânsoarea și alunecară dulce pe curba șoldurilor ei, trăgând-o și mai mult înspre el, până ce trupurile lor s-au unit într-o nouă formă de sărut.

— Atinge-mă, Briony ! Pentru Dumnezeu, trebuie să-ți simt mâinile pe mine ! rosti el cu glas schimbat.

Ea își lăsă mâinile să-i alunece pe sub pulovăr. Trupul lui era tare, cu mușchii încordați la maximum pe piept și pe abdomen, dar pielea îi era mătăsoasă și ea își trecu lin vârfurile degetelor peste coaste, spre umeri, continuându-și apoi drumul doar de ea știut, prin coborâri lente către omoplați și, mai în jos, de-a lungul coloanei vertebrale.

El mormăi ceva, moale și plăcut și o sărută din nou îndelung și apăsat, de parcă buzele ei de catifea ar fi fost un teren necunoscut, pe care-și propusese să-l cartografieze în întregime. Mâinile lui îi smulseră pulovărul din strânsoarea curelei de la

pantaloni, alunecarea lor senzuală oprindu-se doar pentru o secundă, cât îi trebui ca să-i desfacă sutienul. Eliberați, sânii țâșniră la lumină, gata să se lase cuprinși în cupa palmelor lui.

Brusc, ea fu străbătută de un fior, deoarece și-a dat seama încotro se îndrepta cu el acum, plină de dorința de a merge până la capăt. Se străduia din răsputeri să-și elibereze rațiunea și să-și țină ochii deschiși. Se simțea ca trezită dintr-un somn provocat de un drog puternic.

— Nu, reuși ea să spună, dându-se un pas înapoi. Să nu-ncerci să te apropii !

Logan rosti înăbușit :

— Dar, Briony, nici unul dintre noi nu dorește să se oprească aici, nu ? Singura diferență dintre noi este aceeași dintotdeauna — tu ești femeie, eu sunt bărbat.

Ea se mai dădu un pas înapoi, în timp ce el o urmărea, încruntându-se mânios.

— Briony, ești soția mea și te doresc.

Ea răspunse, străduindu-se să-și păstreze calmul și autocontrolul

— Crezi c-ar trebui să mă simt măgulită de asta ? M-ai fi dorit, indiferent a cui soție aș fi fost, dacă am fi fost închiși împreună într-o cabană, în mijlocul unei pustietăți. Am încetat să mai fiu așa naivă cum eram cândva, în probleme de felul acesta. Nu mai cred în relația „un bărbat — o femeie", lucru pentru care trebuie să-ți multumesc ție.

— Bănuiesc că știi despre ce vorbești, deoarece eu, să fiu al naibii dacă pricep ceva !

Glasul lui era aspru și ea se gândi că, probabil, se străduiește și el să-și mențină autocontrolul

asupra furiei care-l cuprindea din ce în ce mai mult.

— N-are nici o importanță. Ezită o clipă. Ai vrut să știi de ce nu mai port verigheta de la tine. Ei bine, pentru că am întâlnit pe altcineva, cu care m-am logodit.

A urmat o tăcere lungă, care o apăsa pe nervi. Acum, ea nu-și mai ridica ochii din pământ, temându-se de expresia pe care ar fi putut-o avea chipul lui.

În sfârșit, el rupse tăcerea cea grea

— Aș spune că logodna este cam... prematură. Se presupune că poți trece la alt soț, abia după ce ai scăpat de primul, nu ?

— Desigur. Ridică din umeri cu nervozitate. Eu... eu nu mă pregăteam să anunț ceva oficial, până ce nu s-ar fi terminat divorțul, peste aproximativ un an de zile...

— Sau mai mult, rosti el rece. Depinde dacă eu voi fi, sau nu, de acord.

Ea-și ridică spre el privirile indignate :

— Ce vrei să spui cu asta ?

— Crezi că totul se face după voia ta, dulce nevestică ? Crezi că dacă tu spui divorțăm, eu sunt obligat să fiu de acord cu asta ?

Inima ei începu să bată din ce în ce mai tare.

— E ridicol ! Cu siguranță, și tu-ți dorești tot atât de mult să fii liber !

— Poate. El zâmbi, dar zâmbetul lui nu prevestea nimic bun. Dar, te rog, nu mai flutura cuvântul „liber" în prezența mea. De foarte curând, am învățat cât de prețioasă este libertatea și s-ar putea

ca părerile noastre să nu coincidă în această privință.

— Înțeleg... Nervozitatea îi crease o stare de neliniște. Ei bine, poate că n-o să-mi mai bat capul cu divorțul. Poate că voi recurge la anularea căsătoriei, așa cum am intenționat de la bun început.

— Pe baza neconsumării, vrei să spui ? Zâmbetul îi cuprinse toată fața. Chiar că ești foarte sigură pe tine, dulceața mea. Păi, după cum tocmai mi-ai amintit, noi suntem acum un bărbat și o femeie, închiși împreună într-o cabană din mijlocul pustietății, iar eu ți-am demonstrat deja că te doresc. Așa că nu te baza pe cavalerismul meu, deoarece nu-ți pot garanta absolut nimic.

Briony respiră adânc.

— Bine, cel puțin, acum știm exact cum stau lucrurile. După care trecu pe lângă el și ieși din bucătărie.

Cât timp traversa livingul și holul și urca scările, auzul ei rămase încordat la maximum, iar nervii îi fură cuprinși de panică, la gândul că el ar putea s-o urmărească. Dar n-a venit nimeni după ea și a intrat singură-n camera ei. A închis bine ușa și s-a lipit de perete, străduindu-se să-și regleze respirația agitată.

Brusc, întinse mâna spre broască, în căutarea cheii. Sigur, nu era decât o baricadă fragilă, dar mai bine așa, decât nimic. Și-apoi, asta i-ar fi dăruit un dram de liniște. Dar degetele ei n-au dat de obiectul căutat.

Neîncrezătoare, s-a răsucit și s-a uitat lung la ușă, însă ochii n-au făcut decât să-i confirme tristul

adevăr, descoperit mai devreme de degete – cheia dispăruse.

Cum se poate ? Doar azi-noapte fusese la locul ei !

Logan, îi trecu ei imediat prin minte. A fost aici probabil când ea pregătea blestemata aia de plăcintă cu carne. Atunci, luase și cheia de la ușă.

Deci, tot ceea ce se întâmplase între ei în bucătărie, era plănuit cu grijă dinainte, se gândi ea furioasă, și furtul cheii a fost efectuat doar pentru a se asigura mai bine, pentru cazul când n-ar fi reușit s-o seducă imediat.

S-a îndreptat spre pat și s-a așezat pe marginea lui, cu brațele încrucișate, într-o poză disperată.

Nu mai avea nici un mijloc de apărare împotriva lui. Îi demonstrase asta deja, prin dorințele pe care i le treziseră sărutările și mângâierile lui.

Și ea știa că, dacă el ar fi spus că o iubește și nu numai că o dorește, ea ar fi fost gata să i se dăruiască cu totul.

* * *

Se-nserase atunci când i-a auzit pașii pe scări. S-a încordat împotriva voinței sale, și a sperat că va trece doar către baie. Dar s-a deschis ușa camerei ei, și iată-l stând acolo, abia distinct în întunericul crescând. Logan spuse

– Aici e frig ca în interiorul unui aisberg. Jos, te așteaptă un foc bun și o hrană caldă. După o scurtă pauză, rosti aspru Ai de gând să mergi sin-

gura, sau va trebui să te duc eu în braţe ?

Briony s-a ridicat şi şi-a întins membrele amorţite.

– Mulţumesc, pot merge singură, spuse ea rece şi clar.

– Atunci, fă-o. Tonul lui era similar cu al ei.

Livingul nu fusese niciodată atât de vesel şi primitor. Draperiile erau trase, iar focul dansa în cămin. Luminile fuseseră stinse, în afara plafonierei, ceea ce dădea interiorului o atmosferă de intimitate.

– Ouă şi cartofi prăjiţi, spuse el scurt şi-i aşează mâncarea în faţă. Şi va trebui să mănânci tot ! Te-am văzut cum ciuguleai la prânz şi nu vreau să mă trezesc aici cu o fată bolnavă. Aminteşte-ţi, dac-ai uitat cumva, că eu am venit aici ca să lucrez.

Dacă EA uitase ! Nedreptatea remarcii lui o izbi, dar se abţinu să dea un răspuns pe măsură si-şi umplu gura cu cartofi prăjiţi. Logan s-a dus în bucătărie şi a adus de-acolo o farfurie plină, pentru el. Ea a-nceput să-l studieze cu atenţie, în timp ce mânca. Lumina estompată din încăpere făcea ca să pară mai bronzat, iar chipul lui era întunecat şi închis. Parc-ar fi fost absorbit de propriile sale gânduri, iar ea nu putea decât să spere că aceste gânduri nu se refereau la ea.

A-nghiţit ouăle şi cartofii, până la ultima firimitură şi a băut două cești de cafea cu trei biscuiţi cu ciocolată. Logan i-a aruncat o privire sardonică.

– Mă bucur că nu-ţi faci probleme cu dieta, aşa cum face majoritatea femeilor, remarcă el.

Majoritatea femeilor ? Oare Karen Wellesley trebuia să urmeze vreun regim alimentar, pentru

a-şi menţine eleganţa liniei ? Ideea o făcu pe Briony să strângă pumnul pe sub masă.

A vrut să spele vasele, dar Logan a dat-o la o parte

– Ai făcut asta la prânz, zise el. Trebuie să-mpărţim corect activităţile zilnice. Mai vrei nişte cafea ?

– Nu, deoarece s-ar putea să nu mai pot dormi, spuse ea şi-şi muşcă imediat limba. Obrajii i-au luat foc şi Logan s-a uitat lung la ea, după care s-a dus la bucătărie.

Când a revenit, a găsit-o privind flăcările, cu un aer cât se poate de nefericit.

– Joci şah ? a-ntrebat-o el.

– Cunosc doar mutările şi regulile, i-a răspuns ea, uimită.

– E şi asta ceva, zise el. Poker ?

– Nu... niciodată n-am...

– Te-nvăţ eu. S-a dus la un dulap şi a revenit de acolo cu o tablă de şah şi o cutie cu piese. Observându-i mirarea, i-a zâmbit sardonic şi i-a spus Distracţii nevinovate, scumpo, pentru a trece mai uşor lungile seri de iarnă. Doar dacă n-ai alte intenţii... Nu, bănuiam eu... I-a întins regina albă. Seamănă cu tine, nu crezi ?

A descoperit că era un profesor sever, nerăbdător ca mutarea să se facă mai repede, şi neiertător în faţa greşelilor. Ea nu juca prea des, mai ales că tatăl ei nu se prea omora cu şahul, dar, spre sfârşitul serii, începu să fie cuprinsă de fascinaţia jocului.

– Îmi place, a mărturisit ea, pe când Logan strângea piesele.

– Scopul nostru este de a produce plăcere. S-a ridicat. Eşti sigură, în legătură cu cafeaua aceea ?

– Absolut sigură.

El a aprobat scurt cu capul şi s-a dus la bucătărie. Apoi, a revenit şi i-a înins o cană aburindă :

– Lapte cald, spuse el scurt. Un soporific perfect, mai ales dacă este stropit cu o picătură de whisky, pentru a-l deosebi de hrana sugarilor. Bea cât mai mult, deoarece altfel se va alege praful de noi, dacă mai ţine mult timpul ăsta blestemat.

– Tot mai ninge ? a-ntrebat ea, luând cana şi sorbindu-i cu plăcere conţinutul.

– Nu, dar geruieşte al naibii. S-a aşezat pe fotoliul din faţa ei şi şi-a-ntins picioarele, cât erau ele de lungi. Dintr-o dată, chipul i-a devenit foarte ostenit şi trist.

– La ce te gândeşti ? l-a întrebat Briony.

– La cât de cald era în Azabia, spuse el. Nu credeam că voi avea ocazia să mă-ntâlnesc din nou cu iarna britanică. Chiar şi viscolul acesta mi se pare o minune, după iadul acela fierbinte, urât mirositor şi plin de tot felul de insecte scârboase. Paradoxal, nu-i aşa ? Pentru mine, asta-i confirmarea libertăţii, în vreme ce, pentru tine, înseamnă intrarea într-o închisoare. Şi, pentru că vorbim de închisori... căută în buzunar şi-i aruncă ceva. Ea s-a trezit uitându-se la cheia propriului său dormitor. E a ta.

– Dar, am crezut... începu ea, apoi se opri.

– Trebuia să crezi asta, rosti el obosit. Dar ce rost are ? Ţi-ai găsit pe altcineva şi ai fost destul de cinstită să mi-o spui. Dacă m-aş fi culcat cu

tine, l-am fi înşelat pe el şi, poate că astfel, aş fi simţit o oarecare plăcere. Dar m-aş fi înşelat pe mine însumi în acelaşi timp. Înţelegi ce vreau să zic ?

– Cred că da, spuse ea. Simţi cum i se uscaseră buzele şi puse alături cana goală. Apoi se ridică, ţinând cheia strâns în mână. Mulţumesc... mulţumesc, Logan.

– Îmi pare rău că ai ales tocmai locul acesta pentru a fugi de lume. Probabil că ai fi fugit din nou până acum, dacă n-ar fi fost zăpada asta, nu-i aşa ?

– Probabil... l-a aprobat ea.

– Instinctul acela, care te-a determinat să fugi de mine în noaptea nunţii noastre, probabil c-a fost cât se poate de corect. Se ridică în picioare. Du-te şi te culcă, Briony şi, dacă-ţi mai rosteşti rugăciunile de seară, cere să se-mbunătăţească timpul cât mai repede... preferabil de la miezul nopţii.

Ea murmumă ceva incoerent şi o zbunghi din încăpere.

A rămas multă vreme cu ochii deschişi în întuneric, aşteptând s-audă paşii lui pe scări şi fixând uşa neîncuiată. Uneori, auzea din depărtare ţăcănitul maşinii de scris şi se răsuci cu faţa în jos, astupându-şi urechile cu palmele, pentru a înlătura orice zgomot.

În noaptea aceea a nins iarăşi, iar când o coborât, în dimineaţa următoare, Logan a întâmpinat-o cu vestea că nu mai aveau curent electric. Conform unui post de radio local, zăpada rupsese nişte cabluri şi câteva sate nu mai puteau fi aprovizionate cu electricitate.

– Se pare că electricienii nu le pot repara acum, din cauza viscolului, adăugă el laconic. Bănuiesc că există şi alte posibilităţi pentru a ne pregăti ceva de mâncare, nu ?

– Da, există o sobiţă de camping, confirmă Briony. O foloseam, cu mătuşa Hes, în picnicuri. Totuşi, nu ştiu dacă butelia este plină sau nu.

– Hm. Logan ridică din umeri. În acest caz, va trebui să recurgem la o foarte strictă raţionalizare a gazului. Hai să căutăm şi nişte lumânări.

– Deci, nu crezi că vom avea din nou curent în seara asta ?

– Aş spune că nu-i prea sigur. Se pare că plugurile de zăpadă întâmpină anumite probleme pe ici pe colo. Îi aruncă o privire rapidă. Pentru Dumnezeu, Briony, nu mai fi atât de speriată ! O să supravieţuim. Nu mi-am pierdut eu câteva luni din viaţă ca să scap de banditii lui Ben Yusef, doar pentru a reveni acasă şi a muri îngheţat într-un viscol britanic !

– Nu, sigur că nu, rosti ea cu glas gâtuit, apoi se întoarse înspre uşă. Mă duc... să... caut soba...

Sub cabană era o pivniţă micuţă, în care se putea intra printr-o uşiţă de sub scară. Chiar lângă uşă, se afla o lanternă şi Briony o aprinse înainte de a-ncepe să coboare treptele de piatră. Pivniţa era curată şi toate lucrurile erau la locul lor, aşa că n-a avut nevoie decât de câteva secunde pentru a da de articolele de care avea nevoie – sobiţa, butelia de gaz şi cutia cu lumânări. Dar Briony nu se grăbea deloc să se-ntoarcă în living.

Nu putea, nicidecum, să recunoască față de Logan că intrase în panică, nu din pricina privațiunilor la care ar putea fi supuși, ci din pricina stării tensionate care se instalase între ei doi. N-avea nici un rost să vorbească despre asta, mai ales că Logan o asigurase că n-are de ce să se teamă de el.

Nu avea nici o îndoială în ceea ce-l privea pe el. Dar știa, ceea ce el n-avea cum să afle, că motivul spaimelor ei era doar ea însăși. Că în noptea care trecuse, ea a rămas trează în dormitorul înghețat, și ore-ntregi a suspinat de dorul lui. Printre buze i s-a strecurat un râs amar, în momentul în care și-a dat seama de gravitatea situației.

A urmat o ușoară remușcare, la gândul că-l utilizase pe Cristopher ca pe un fel de scut. Acum, știa sigur că nu s-ar fi căsătorit cu el niciodată, indiferent ce s-ar fi întâmplat cu ea, și că tot ce simțise pentru el nu fusese decât o oarecare simpatie, dar că el nu i-a generat niciând emoții puternice. S-a întrebat oarecum detașat, dacă este posibil ca ea să nu mai aibă vreodată un sentiment cu-adevărat profund pentru alt bărbat. Dacă așa vor sta lucrurile, perspectivele vieții ei se arătau a fi cam sumbre.

Bănuia, vag, că vor mai exista și alți Cristopheri. Tineri potriviți, pe care tatăl ei îi va invita să ia masa acasă la ei și care o vor solicita să iasă împreună.

Dar tatăl ei va fi foarte dezamăgit, dacă ea nu-l va accepta pe Cristopher. El reprezenta perfect tot ceea ce Sir Charles aștepta de la ginerele său — era prezentabil, plin de succese, ambițios și dornic

de altele noi, și un admirator fervent al Președintelui Grupului. Ea-l auzise de nenumărate ori pe tatăl ei zicând :

— „Pot să mă bazez pe Cristopher în orice împrejurare."

Și ea se bazase pe Cristopher. Fusese drăguț, și nu o suprasolicitase, în timpul acelor săptămâni negre, după ce fusese comunicată moartea lui Logan. În acea perioadă, Briony avusese senzația că trăiește două vieți paralele. La suprafață, era cât se poate de calmă, descurcându-se, rece, cu cele câteva condoleanțe supărătoare, care-i fuseseră transmise. Dar, în interior, o Briony foarte diferită de aceea, urla disperată după ceea ce pierduse pentru totdeauna. Se trezea noaptea cu fața scăldată-n lacrimi, amintindu-și de ultima vizită a lui Logan, când o rugase să-i spună că-l iubește și când ea, orbită de orgoliul său rănit, îl izgonise fără milă.

Da, Cristopher fusese amabil, atent și discret, iar ea, sub masca de gheață pe care o afișa în fața lumii, îi era foarte recunoscătoare pentru asta. Și, probabil, această recunoștință ar fi împins-o, în timp la căsătorie. Goală pe dinăuntru și nefericită, așa cum se simțea ea atunci, cum ar fi fost în stare să reziste presiunii delicate, din partea tatălui ei și a lui Cristopher ? Dar uite că Logan a revenit și-ntreaga lume s-a întors pe dos !

— Briony ! Glasul lui, răsunând din capul scării, a readus-o la realitate. Te simți bine ? Ce faci acolo ?

— Păi... căutam sobița, l-a mințit ea și a-nceput să urce treptele.

– Dă-mi mie chestiile alea, a spus el nerăbdător. De ce nu m-ai chemat ? De ce nu mi-ai spus ce vrei să faci ?

Mâna lui s-a întins și i-a mângâiat părul, cu o mișcare lină și apăsată. Ea s-a trezit că, fără voie, se-ndepărtează de el. Logan s-a încordat brusc.

– Ai pânză de păianjen în păr, spuse el rece. Du-te și te uită-n oglindă, dacă nu mă crezi.

Ei i-a venit să strige că nu era vorba de a crede sau a nu crede. Că până și cea mai ușoară atingere o dezechilibrează sufletește și ea nu-și poate permite ca asta să se întâmple din nou, deoarece atunci va fi pierdută definitiv.

Și-apoi, își spuse ea, în timp ce intra în living, ceea ce-și dorea Logan nu mai avea cine știe ce importanță.

Fusese o zi grea și lungă. Logan trecuse în revistă proviziile și calculase că, dacă făceau economie, hrana le-ar fi ajuns amândurora, aproximativ pentru două săptămâni. S-a cam strâmbat el, privind la unica butelie de gaz, dar n-a zis decât că, probabil, le va fi suficient, până ce se va repara rețeaua electrică.

Dar dacă vor fi probleme în legătură cu asta ? Și dacă va mai continua să ningă... Briony a-nceput să se-ngrijoreze.

Mai târziu, Logan se dusese să deschidă o cărare către poarta din față și una în spatele clădirii. Briony se oferise să-l ajute, dar el o refuzase atât de scurt și de categoric, încât ea s-a temut să mai insiste.

Au cinat la lumina focului din cămin, pentru a economisi, astfel, lumânările. Briony s-a gândit să

propună o nouă partidă de şah, dar chipul lui Logan, pe care se reflecta strălucirea flăcărilor, exprima o mare amărăciune şi grijă, aşa că ea s-a abţinut să mai aducă vorba despre asta. După un timp, tăcerea a devenit apăsătoare şi ea a declarat că, fiind obosită, intenţionează să se culce devreme.

În dormitor domnea o atmosferă glacială, iar frigul din aşternut n-a putut fi atenuat nici măcar cu ajutorul buiotei fierbinţi. Briony se întreba dacă Logan îşi va petrece iarăşi jumătate din noapte cu bătutul la maşină, dar de jos nu venea absolut nici un sunet şi, spre propria ei uimire, simţi cum alunecă, încet-încet, pe panta somnului.

S-a trezit brusc şi s-a ridicat, întrebându-se care o fi fost motivul acestei stări de nelinişte. Un sunet ? Îşi încordă auzul şi auzi din nou ceva — un geamăt, care se transforma într-un plâns şocant. Prima idee care-i veni în minte fu că Logan era bolnav. Sări imediat din pat şi, înfăşurându-se în grabă în capot, începu, cu mâini tremurânde, să caute lumânarea de pe noptieră. Apoi, traversă coridorul către camera lui.

Când intră el se răsuci, dar Briony observă că avea ochii închişi. Cearşafurile şi păturile de pe patul lui zburaseră care-ncotro, de parcă el s-ar fi zvârcolit întreaga noapte.

Apoi, l-a auzit gemând din nou, iar sunetul i-a produs furnicături pe şira spinării. Lăsă jos lumânarea şi se aplecă peste el, zgâlţâindu-l zdravăn umărul dezgolit :

— Trezeşte-te, Logan ! Ai un coşmar.

I s-a părut că a trecut un secol până ce ochii lui s-au deschis, iar când s-a întâmplat asta, pri-

virea lui era atât de nedumerită, de parcă habar n-ar fi avut cine este. Apoi, a spus

– Doamne... deci n-a fost decât un coşmar...: şi s-a ridicat fără grabă.

A observat expresia de pe chipul ei, atunci când a-ntins mâna după cearşaful mototolit, pentru a-şi acoperi trupul.

– Mi se-ntâmplă uneori să visez urât, dar îmi pare foarte rău că te-am deranjat.

– Nu-i nimic, zise ea şi-i aruncă o privire rapidă. Văzându-l că tremură, continuă Nu crezi că ţi-ar face bine dacă am vorbi puţin despre visul tău ?

El clătină din cap şi întinse mâna după pachetul de ţigări de pe noptieră.

– Mi s-a spus c-au să dispară cu timpul, rosti el încet.

– Visezi că te mai afli în Azabia şi că încerci să scapi de acolo ? l-a întrebat ea.

– Nu. Şi-a aprins ţigara şi a tras fumul adânc în piept. Sunt în Azabia dar nu mai pot scăpa. Mă aflu în închisoarea aia împuţită, alături de ceilalţi „prizonieri politici" ai lui Ben Yusef.

Ea se străduia să rememoreze faptele, să-şi amintească ordinea în care se desfăşuraseră evenimentele. Veştile despre revolta din Azabia, detronarea şi executarea şeicului şi arestarea susţinătorilor săi, fuseseră cât se poate de şocante. Apoi, Ben Yusef a dispus ca toţi străinii, îndeosebi corespondenţii de presă din alte ţări, să părăsească urgent Azabia deoarece nu le putea garanta securitatea. Curând, a devenit clar pentru toată lumea că practic, aceasta nu era decât un eufemism pentru agresiunea deschisă. Prin urmare, majoritatea ziarelor

britanice și-au rechemat rapid trimișii. Logan, însă, nu s-a-ntors acasă. El a rămas acolo, ascunzându-se, pentru a-și transmite în continuare reportajele, printr-un emițător cu unde scurte aparținând unei fracțiuni disidente, care considera că Ben Yusef era o alternativă mult mai proastă decât chiar defunctul și de nimeni regretatul șeic.

— Când... când te-au prins... cât timp ai stat în închisoare ? a întrebat ea timid.

Logan ridică din umeri :

— Eu știu ? Șase săptămâni... două luni... În asemenea locuri, pierzi complet noțiunea timpului. Trăsăturile i s-au înăsprit brusc. Desigur, aceasta-i și intenția lor. Eram doisprezece inși, înghesuiți într-o celulă, cu o găleată-ntr-un colț. Ni se dădea doar o dată pe zi mâncare — dacă se putea numi așa — și de două ori apă, în care scuipau toți paznicii. S-a uitat la ea și a zâmbit. N-ar fi trebuit să mă întrebi de asta, Briony, dacă nu suporți să auzi detaliile.

— Dar vreau să-mi spui tot, protestă ea și se așeză pe marginea patului, înfășurându-se mai strâns în capot. Se gândi că ar fi trebuit să încerce să-și stăpânească acel enervant clănțănit al dinților. Și... asta-i ceea ce visezi tu ? Că mai ești închis acolo ?

— Da, răspunse el. Cred că sufăr puțin de claustrofobie, deși n-am remarcat așa ceva până acum. Dar vezi, nici n-am mai fost vreodată închis într-un spațiu atât de strâmt, și pentru atâtea săptămâni la rând. Și-apoi, au început să vină să ia pe câte unul. În afară de mine, erau cu toții azabi și considerați ca fiind ostili față de noul regim. Erau chemați pentru așa-zise interogatorii. Trase,

din nou, fumul de țigară adânc în piept. După aceea, îi aduceau înapoi...

Îl urmărea, tăcută și după un timp el reîncepu să vorbească :

– Cred că cel mai rău lucru era faptul că nu știai pe cine vor lua. Veneau după ei în fiecare zi și puteai jura că-i luau la întâmplare, așa că mă gândeam tot timpul : mâine, s-ar putea să-mi vină rândul mie. Și, bineînțeles, nu poți ști, până nu ți se-ntâmplă, cum vei reacționa în asemenea situații. Și, între timp, eu trebuia să stau lipit de perete și să văd, în fiecare zi, ce le făceau celorlalți.

– Oh, Logan ! șopti ea.

El o privi îndelung, apoi zise

– Asta visez. Visez c-au venit după mine. Nu-s prea curajos, nu-i așa ? Dar, întreaga mea viață, am învățat doar să observ atent acțiunea. Niciodată, până acum, n-am fost obligat să particip la ea. Și acum, mi-am pierdut absolut toate bunele păreri pe care le avusesem în legătură cu propria mea persoană. Ridică puțin din umeri. Deci, acum știi, mai spuse și, privind-o cu atenție, exclamă : Oh, pentru Dumnezeu, nu Briony, nu !

Briony plângea. Nu se putuse abține, și lacrimile-i curgeau pe obraji, una după alta.

L-a auzit pe Logan bombănind ceva înăbușit, după care brațele lui au cuprins-o și și-a ascuns fața umedă la adăpostul pieptului lui.

Istorisirea laconică a lui Logan, legată de interminabilele lui coșmaruri, constituise motivul nefericirii ei. Dar acum, pe măsură ce-i plângea în brațe, în lacrimile acelea se dizolva, încet, întreaga tensiune în care trăise în acea zi și, o dată cu ea, se

duceau amărăciunea și resentimentele — durerea care o susținuse și a cărei dispariție o lăsă fără nici o apărare. Trupul lui era cald și obrazul ei înregistra bătăile puternice ale inimii lui. Și-a răsucit ușor capul și și-a apăsat buzele de pielea lui.

Pentru o clipă, ea simți cum el devine mai rigid, iar brațele lui au strâns-o mai puternic. Dar, în același moment, el a rostit

— Du-te-n camera ta, Briony. N-am nevoie de milă sau de compătimire de felul acesta din partea ta.

Cuvintele lui au paralizat-o pentru o secundă, dar și-a revenit imediat și, cu o ușoară-nfiorare, s-a ridicat în picioare și s-a înfășurat mai bine în faldurile rochiei de casă. Cu o mișcare scurtă, și-a dat pe spate șuvițele de păr umezite de lacrimi, și-a luat lumânarea și s-a îndreptat spre ușă. I s-a părut că-l aude strigându-i numele, dar poate că nu era decât un joc al propriei sale imaginații. Oricum, nu-l putea întreba, așa că a trebuit să părăsească, demnă, încăperea, speriată la gândul întâlnirii din dimineața zilei care urma să vină.

Unica ei consolare era că el credea că oferta pe care i-o făcuse ea fusese rezultatul milei și nu al foamei ei neostoite, de mângâierile și de trupul lui. Și-apoi, bine că reușise să nu se trădeze, și nu-i mărturisise cât de mult îl iubea.

A suflat în lumânare și a rămas culcată în întunericul din cameră.

CAPITOLUL ŞAPTE

Nici în ziua următoare nu s-a rezolvat problema curentului electric. Şi nici după aceea. În ciuda inconvenientului de a fi obligată să gătească pe sobiţă, economisind cu grijă gazul, Briony se bucura că acestea erau aproape singurele probleme pe care i le punea viaţa. Cel puţin, avea şi alte subiecte de gândire.

S-au consumat şi bateriile de la aparatul de radio al lui Logan, aşa că s-a terminat şi cu ascultarea ştirilor sau a prognozelor meteo. Se simţea, privind pe geamul bucătăriei la albul nesfârşit al dealului, de parcă s-ar fi aflat undeva la capătul lumii.

În fiecare dimineaţă, Logan se-nchidea în salonaş şi lucra fără întrerupere, pe tot parcursul zilei. Briony a încercat o dată, la masă, să-l întrebe cum stau lucrurile, iar el i-a răspuns laconic că totul merge bine.

Îi venea greu să-şi găsească vreo ocupaţie între mese. S-a gândit că, în curând, va fi obligată să recurgă la reverendul Gleason şi la încercările acestuia de a-i converti pe indienii de pe Amazon.

Sau ar putea face curăţenie în living. Se simţea chiar nevoie de aşa ceva, a decis ea. Ar putea,

măcar, să scuture puțin covoarele și să mături podeaua.

Tocmai mătura pe lângă dulap, când și-a amintit brusc de verighetă. A-ngenunchеat repede și a-ncercat să vadă ceva, în spațiul îngust de dedesubt, dar nu zărea absolut nimic. După o clipă, s-a repezit în pivniță și a revenit de-acolo cu lanterna. A-ngenunchеat iarăși, străduindu-se să trimită raza de lumină în direcția dorită.

Dar aproape c-a sărit până-n tavan, când a auzit glasul lui Logan chiar în spatele ei.

— Ce Dumnezeu faci acolo ? Ce cauți ?

A întors capul spre el, încercând să găsească o explicație rațională. Dacă admitea că a pierdut ceva, atunci, s-ar fi putut ca el să se ofere s-o ajute, și ea nu dorea așa ceva.

— Carii, a zis ea. Dulapul acesta-i foarte vechi și mătușii Hes nu i-ar plăcea dacă s-ar deteriora cumva... Așa că... verificam...

— Ahaaa, a rostit Logan cu gravitate. Și ce intenționai să faci în acest scop ? Să-i amenințI să se predea în fața lanternei sau să-i lovești cu ea în cap, atunci când ar ieși să vadă ce-i cu lumina asta ?

— Foarte nostim ! Briony se ridică și-și scutură blugii la genunchi. Apoi, se răsti la el Dar ce, parcă nu-i încă vremea prânzului !

— Nu. Ochii lui i-au scrutat chipul răvășit. Ce s-a-ntâmplat ?

— Nimic, zise ea pe un ton ascuțit. Ce-ar fi putut să se-ntâmple ? Totul este minunat, în cea mai bună lume posibilă. Viscolul ne-a privat de orice cale de comunicație, n-avem electricitate și,

dacă mai continuă, va trebui să ne limităm la doar o singură masă caldă pe zi. Totul este perfect!

Mâna lui Logan a țâșnit și ea simți o durere usturătoare în obraz. A țipat și și-a lipit palma de obraz, rostind cu aer acuzator:

– M-ai lovit!

– Și exact la timp. Vocea lui era aspră. Da, lucrurile stau prost pentru moment și criza ta de isterie nu le va îmbunătăți nicicum. S-a uitat în jur. Și nici nu-i momentul potrivit pentru curățenia de vară.

– Poate că nu, zise ea înăbușit. Dar, cel puțin, reușesc astfel să nu mă mai gândesc la nimic.

– Atunci te las, spuse el. Mă duc să mai curăț drumul care coboară-n sat. Dacă pot să fac o cărăruie, poate că va fi mai bine dacă vom părăsi cabana și ne vom duce acolo. Presupun că mai există cârciuma aia, nu? Am putea rămâne acolo, până ce se eliberează șoselele.

Ea l-a aprobat fără cuvinte și și-a continuat activitatea. Dar a-ncetat să mai caute verigheta. Dacă Logan ar fi găsit-o scurmând prin praf, ar fi crezut, cu siguranță, că înnebunise.

Descoperise chiar și o oarecare satisfacție în punerea încăperii în drepturi, în ștersul prafului și în lustruitul mobilei. I-ar fi plăcut să spele dușumeaua, dar nu putea consuma din prețiosul gaz, pentru a-ncălzi apa necesară. Se-ntrebă ce vor face atunci când se va termina cu totul, așa cum cu siguranță se va-ntâmpla peste două-trei zile. Poate c-ar trebui să-și adapteze ceva, ca să gătească pe foc deschis.

A oftat şi şi-a apăsat cu palma capul cuprins de durere. Cerul continua să fie cenuşiu şi ameninţător, constată ea, în timp ce deschidea o cutie cu carne de porc, pe care intenţiona s-o servească cu nişte fasole conservată.

Când s-a întors pentru masă, Logan era înfrigurat şi ud şi într-o dispoziţie înfiorătoare. Deci, a fost nevoită să se abţină de la a-l întreba până unde ajunsese cu curăţatul zăpezii, ghicind şi singură că, probabil, stratul de omăt era mult mai gros decât prevăzuse el.

Când a terminat de mâncat, Logan s-a dus în salonaş, să bată la maşină. Briony a adunat vasele în chiuvetă, unde se mai aflau cănile şi farfuriile de la micul dejun, şi s-a decis să le spele. A umplut o oală cu apă şi a pus-o pe sobă să se-ncălzească, până ce ea va sta puţin la căldura şi confortul din living.

Probabil că se obişnuise deja cu noile condiţii, îi trecu prin minte lui Briony, deoarece bucătăria nu i se mai părea atât de rece, în timp ce pregătea mâncarea. Sau poate se-ncălzise, făcând curăţenie în casă. Se simţea extrem de obosită. Era mare diferenţă între a mătura podelele şi a peria covoarele şi între a utiliza aspiratorul în acest scop, medita ea urmărind, somnoroasă, dansul flăcărilor. O cam durea spatele de la poziţia aplecată şi şi-a aranjat mai bine pernele. Nu trebuia să uite de spălatul vaselor dar, nu va fi nici o nenorocire, dacă va sta cu ochii-nchişi vreo câteva secunde — doar câteva secunde, şi-a promis ea sieşi.

Când s-a trezit, se înnoptase şi şi-a dat seama că după-amiaza trecuse cam de multişor. Într-o

clipă, şi-a amintit de vasele care aşteptau să fie spălate şi de apa lăsată la încălzit pe sobiţă şi a sărit ca arsă, dând fuga-n bucătărie. Apa mai era caldă-n oală, dar soba se răcise. Tot gazul se consumase, în timp ce ea se delectase în braţele somnului.

— Oh, nu ! striga ea, aproape implorând Cerul ca lucrurile să stea altfel. Nu, aşa ceva nu-i posibil !

Ca-n transă, a revenit în living şi s-a uitat la focul care murea în cămin. Cu mişcări automate, s-a lăsat în genunchi şi a-nceput să-l aţâţe. Cum, cum de-a putut fi atât de neatentă, atât de proastă ? se întreba singură, într-o stare vecină cu disperarea. Oricum, nu era nici o grabă cu spălatul vaselor. Era mult mai important ca ei să aibă ce mânca şi ce bea. Şi ea ştia foarte bine asta. Ce-o fi fost, oare, în capul ei ? Aşa o să spună şi Logan. Acum, se străduia să repete scena care va urma peste scurt timp. Şi ea, ea ce scuză avea ? Că pur şi simplu aţipise ?

Nu, clătină ea din cap. Ar fi fost mai bine dacă i-ar fi spus că a adormit, doar pentru că avusese o noapte de insomnie, singură, în dormitorul acela îngheţat. Şi că nu a putut dormi, deoarece se tot gândise la el, că mintea-i fusese plină de dorul lui.

Dar, desigur, nu-i poate spune aşa ceva, căci asta va distruge înţelegerea tacită dintre ei, pe baza căreia conviefuiau amândoi sub acelaşi acoperiş şi schimbau câteva cuvinte în timpul meselor, dar nimic mai mult. Momentele acelea când, în dormito-

rul lui, ea îi plânsese în braţe, s-au petrecut, probabil, pe altă planetă.

A-ncercat să-şi imagineze că, imediat ce va găsi verigheta şi şi-o va pune pe deget, lucrurile vor lua o nouă turnură, dar ştia că se minte singură.

Nu s-ar fi schimbat nimic, nici măcar dacă ea i-ar fi mărturisit că tot ceea ce-nşirase în legătură cu Cristopher au fost neadevăruri şi că-n viaţa ei nu mai existase nici un alt bărbat.

Şi-apoi, mai trebuia s-o ia în considerare şi pe Karen Wellesley. Şi Briony a-nceput să facă asta în mod raţional şi lipsit de patimă. A-nceput să se gândească la femeia care o rănise şi o determinase să părăsească Londra şi să se autoexileze aici.

*

* *

Aşteptase, atunci, ca Logan să vină din nou la ea, sau măcar să-i telefoneze, dar zilele treceau fără ca el să dea vreun semn. Sufletul îi era ostenit de lupta care se dădea în interiorul ei. O parte din ea se zbătea, speriată, la gândul reîntâlnirii cu el, prevenind-o că viaţa alături de Logan ar însemna doar deziluzie şi durere. Dar undeva, în adâncul inimii, îi încolţise o sămânţă de speranţă, germinată de faptul că o căutase la întoarcerea din Azabia. Deci se gândise, totuşi, la ea. Şi Briony simţi un fel de bucurie, care-ncerca să-i învingă teama şi să-i spună că, fără Logan, ea n-ar mai avea nimic pentru care să merite să trăiască pe acest pământ.

În sfârşit, s-a hotărât să se ducă la el, deoarece, cu siguranţă, asta se şi aştepta el să facă. Şi-apoi,

doar el fusese cel care a făcut prima mișcare. Deci, era de datoria ei să străbată jumătate de drum și ar fi fost mai bine dacă întâlnirea lor ar fi avut loc într-altă parte, decât în casa tatălui ei.

După o serie de ezitări, s-a decis să se ducă la apartamentul unde locuise el mai înainte. Nu avea idee dacă el mai stătea acolo dar, cel puțin, noii locatari ar fi putut cunoaște adresa lui.

Așteptase momentul potrivit pentru asta, deoarece, între Cristopher și tatăl ei, ea se simțea supravegheată continuu. A chemat un taxi și i-a dat șoferului vechea adresă a lui Logan.

Tot drumul, până acolo, i-a fost presărat cu amintiri din timpul ultimei sale vizite la Logan. O vedea pe Karen Wellesley, cu chipul strălucitor, cu trupul pe jumătate gol și, ceea ce era mai greu de suportat, cu acel aer posesiv, de proprietar revenit acasă la el, care a făcut-o să se chinuie îngrozitor.

Când a ieșit în fugă, în fața blocului tocmai se oprise un alt taxi și persoana care a coborât îi plătea șoferului.

Briony nici măcar n-a observat chipul noului-sosit. Tot ce-a mai văzut, în momentul în care s-a suit în mașină, a fost silueta zveltă a lui Karen. Atunci, s-a aplecat către șofer și i-a spus

— M-am răzgândit. Vreau să mă-ntorc.

Când s-au întors, a zărit-o pe Karen trimițând către ferestrele de sus un sărut surâzător.

Acum știa de ce Logan n-o mai căutase. Pentru că iubita lui Karen revenise-n viața lui, celebrându-și zgomotos victoria. Și-a înăbușit un suspin. În timp ce ea stătea acasă, visându-și visele roman-

tice, Karen era cu el, reluându-şi locul dintotdeauna de parcă el n-ar fi fost niciodată plecat. Poate că încă se mai iubeau, s-a gândit Briony. Sau, chiar dacă nu se mai iubeau, se-nţelegeau perfect unul pe celălalt. Amândoi veneau din aceeaşi lume, aveau aceleaşi ţeluri, preţuiau aceleaşi valori.

Ea nu era capabilă să intre într-o asemenea competiţie şi, mai mult, nici măcar nu dorea să-ncerce aşa ceva, şi-a spus cu mândrie. Aceea a fost seara când ea s-a decis să plece în Yorkshire. Cristopher cinase cu ei şi, împreună cu Sir Charles, a tot insistat ca ea să ia, cât mai repede, o decizie în privinţa desfacerii căsătoriei.

Dar ea nu putea hotărî absolut nimic, deoarece înţelesese perfect că, din momentul în care va începe procesul, ciudata lor legătură se va sfârşi definitiv.

Ea şi cu Logan se-nşelaseră reciproc. Atunci ce motive stăteau la baza ezitărilor ei ? Asemenea întrebări, cărora nu le putea afla nici un răspuns convingător, îi bâzâiau prin minte mereu. Şi a hotărât să evadeze. Poate că tot ceea ce-i trebuia acum, era puţin timp în singurătate. Un timp, în care nimeni să nu mai poată şopti felurite argumente, pentru a o determina să accepte o cale sau alta. Un timp, în care să poată gândi în linişte, pentru a lua o hotărâre raţională.

*

* *

Când se gândea, acum, la felul în care-ncercase să-şi controleze comportamentul, Briony nu mai ştia dacă să râdă sau să plângă. Deoarece, dacă era

cinstită cu ea însăși, tot ceea ce a realizat n-a fost decât o nouă evadare.

Și cu ce s-a ales din asta ? Iat-o aici, mai nefericită și mai confuză ca niciodată. Dar, cel puțin, scăpase de necesitatea de a mai lua vreo hotărâre de una singură. Logan o făcuse și pentru ea.

Se mai întrebă de ce n-o fi adus-o cu el și pe Karen la cabană, deși îi era foarte recunoscătoare pentru asta, având în vedere condițiile speciale în care se aflau ei acum. Ideea de a fi obligată să accepte rolul persoanei nedorite, dintr-un „menaj în trei", îi repugna profund. Bănuia că vreo activitate urgentă o reținuse pe Karen la Londra. În calitatea ei de reporter cu problemele femeilor la COURIER, ea avea foarte mult de lucru. Și-apoi, Logan venise la cabană pentru a lucra în liniște la manuscrisul său. Poate că știa el foarte bine că prezența lui Karen ar fi fost cât se poate de tulburătoare aici.

S-a ridicat și s-a dus către salonaș. De obicei, bătea la ușă înainte de a intra, dar, de data asta, a dat pur și simplu ușa de perete cu-atâta putere, încât bubuitul l-a făcut pe Logan să tresară, uluit :

— Ce s-a-ntâmplat ?

— S-a terminat tot gazul, îi comunică ea cu aroganță.

Logan fluieră a pagubă.

— Credeam c-o să țină mai mult.

— Așa ar fi trebuit să fie, zise ea. Și-ar fi ținut. Doar că, azi după-amiază, am aprins sobița și am adormit, uitând de ea. Deci, tot gazul s-a consumat... pe degeaba.

– Înțeleg... I-a aruncat o privire speculativă. Și-acum, de ce nu-mi spui ce te roade cu-adevărat ?

– Ți-am spus doar... Tocmai am dat gata tot gazul ăla blestemat.

– Și ce crezi c-aș putea eu să fac în această privință ? Se mai întâmplă, nu ?

Tonul lui îi arăta clar c-ar trebui să-l lase-n pace și ea s-a încordat toată.

– Regret, rosti ea otrăvitor de dulce. Te-am deranjat, cumva, cu micile mele probleme domestice ?

Ochii lui o măsurară lung :

– M-ai deranjat. Nu voi adăuga nici un alt calificativ.

Cuvintele fuseseră rostite sec și implicațiile erau evidente. Briony s-a-nroșit toată. Știa că, dacă ar fi avut minte cât de cât, ar fi trebuit să se retragă-n tăcere.

În loc de asta, spuse :

– Îmi pare rău că-ți tot stau în drum. Ți-am ascultat sugestiile și m-am tot rugat să se-mbunătățească timpul, dar se pare că nimeni nu-i dispus să-mi asculte rugile.

– Nici pe-ale mele, răspunse el, ceva mai vesel. Apoi, îmbunătățirea timpului ar dura cam mult. Vreo două zile de ploaie ar avea un rezultat mai rapid și mai eficient.

– Și tu te rogi pentru așa ceva ?

– Dacă ți-aș spune pentru ce mă rog eu, nu m-ai crede, rosti el rar. Și-acum, du-te, Briony, și lasă-mă-n pace.

– Pace ? a repetat ea, aproape isteric. Ce pace poate fi pentru noi aici ? Eu nu mai suport să fiu ţintuită în acest loc !

Logan şi-a închis ochii obosit, de parcă făcea un efort extraordinar pentru a nu-şi ieşi din răbdări.

– Ai venit aici din propria ta voinţă, spuse el. Doar Dumnezeu ştie de ce-ai făcut-o. Şi asta te mănâncă acum ? Că, pentru prima oară-n viaţa ta, nu ai nici o posibilitate de evadare ? Că, pentru prima oară-n viaţa ta de copil răzgâiat şi ţinut la adăpost de necazuri, eşti obligată să te opreşti în loc, şi să faci faţă unor situaţii ? Era, totuşi, timpul pentru aşa ceva.

– Mulţumesc pentru lecţie, a sărit ea. Mai ai şi alte sfaturi, la fel de bune ?

– O mulţime. Pentru-nceput, ce-ar fi să te duci să cauţi un grătar, să-l punem pe foc ? Asta, dacă doreşti să mai mănânci ceva cald.

Ea şi-a oferit plăcerea de a trânti uşa după sine, dar asta nu era decât o pierdere de timp. El reîncepuse să bată la maşină, înainte chiar ca ea să fi străbătut tot coridorul.

Acum, era furioasă, tremura toată, avea chef s-arunce lucruri şi să spargă vase. Dorise o confruntare, dorise să-i arunce-n faţă faptul că ea ştia de legătura lui cu Karen Wellesley, dar el nu i-a oferit nici o ocazie pentru aşa ceva.

Se oprise la fereastră, privind fără să vadă ceva, cu mâinile strânse în pumni neputincioşi.

Şi cum o concediase – ca pe o şcolăriţă care s-a comportat incorect sau... ca pe-o servitoare...? Cum de-a-ndrăznit ? ! Ceva a-nceput să i se-nfierbânte în creier. S-o trateze ca pe o persoană cu

oare nici nu merită să discuți ! Și s-o expedieze în living, să-i gătească cina pe focul din cămin !

S-a decis brusc și a părăsit iute livingul, ducându-se sus, în dormitorul ei. Și-a luat valiza și a-nceput să-și vâre lucrurile în ea. Logan deschisese o cărare până la poartă și chiar dincolo de ea, înspre drum. Se va strădui, cumva, să parcurgă și restul drumului. Dacă el și-a-nchipuit c-o poate ține aici, închisă-n cușcă, ei bine, o să vadă ce greșeală mare făcuse !

Și-a pus cojocul de oaie și mănușile, apoi a coborât scara. Balamalele ușii de la intrare au scârțâit puțin și ea s-a oprit pentru o clipă, speriată că se va deschide ușa de la salonaș și Logan va ieși s-o întrebe încotro se duce. Dar țăcănitul mașinii de scris nici măcar nu s-a oprit, și ea a ieșit, închizând cu grijă ușa în urma sa.

El ședea cu spatele la fereastră, pentru a se putea bucura de ultima rază de lumină de afară, așa că, cu puțin noroc, n-o va vedea pe cărare și, în curând, ea va coti, ieșind la drum.

Cărarea era cu mult mai alunecoasă decât își închipuise, și cizmele o luau razna pe suprafața înghețată. Trebuia să se oprească mereu, pentru a-și menține echilibrul, și era foarte încântată de faptul că nu era nici țipenie primprejur, ca s-o vadă ce greu înaintează.

Era mai ușor de mers pe suprafața zgrunțuroasă a drumului de țară, deși Logan curățase aici doar o potecuță îngustă. Când aceasta s-a terminat, ea s-a oprit, încercând să măsoare adâncimea zăpezii. Acum, regreta că-și luase cu ea valiza și

se gândea c-ar fi trebuit să ia doar ceea ce putea duce-n buzunare.

A pornit, cu grijă, prin omătul moale. Zăpada l-a intrat pe sub pantaloni, l-a pătruns în cizme şi iat-o acoperindu-i acum şi genunchii. Briony a bombănit ceva, încetişor. Când era mică, la Branthwaite, îi plăcea foarte mult să se joace-n zăpadă. A mai încercat un pas şi încă unul, urmat de un ţipăt ascuţit, când s-a trezit îngropată până la mijloc. Probabil că intrase în vreuna din gropile drumului.

S-a împins înainte, apoi a rămas pe loc, pentru a-şi socoti acţiunile următoare. În primul rând, va trebui să scape de valiză. Pentru moment, o va lăsa chiar aici, la marginea drumului. Prin urmare, a ridicat geamantanul şi l-a împins cu toată puterea, cât mai departe de ea.

Apoi, foarte-ncet, a pornit mai departe, străduindu-se, cu disperare, să nu se gândească la picioarele ude şi reci. Abia înaintase vreo douăzeci de metri, şi iată c-a şi obosit. Acum, l-a trecut prin minte, putea oricând să se-ngroape în zăpadă până la piept.

A-nceput să geamă şi să se-mpingă mai tare înainte, dar greutatea zăpezii a învins-o. A căzut, s-a ridicat şi s-a pornit pe plâns. Se udase de tot şi haina-i atârna greu pe umerii slăbuţi. Şi, cum stătea aşa, nefericită şi îngheţată, a simţit ceva ud pe frunte. A crezut c-a început iarăşi să ningă şi inima i s-a oprit în loc. Dar, când picăturile s-au întetit, şi-a dat seama de ceea ce se-ntâmplă — ploua.

Privea, neîncrezătoare, la petele întunecate care apăreau pe suprafaţa pufoasă. Vântul crescuse-n

intensitate şi-i auzea bocetul printre copacii de la marginea drumului. Briony era gata-gata să bocească împreună cu el.

Îi venea să urle. Dac-ar mai fi avut puţină răbdare ! Acum, trebuia să aleagă. Fie să-şi continue calea, din ce în ce mai înfrigurată şi mai udă, fie să se-ntoarcă la cabană, şi să-l înfrunte pe Logan.

Clănţănind din dinţi, mai făcu un pas, dar piciorul i se lovi de un obstacol necunoscut, îngropat în adâncul zăpezii, şi căzu iarăşi. Şi, cum zăcea acolo, gemând din cauza durerii din glezna luxată şi întrebându-se dacă va mai avea destulă forţă ca să se ridice şi să plece mai departe, a auzit cum Logan o strigă pe nume. De data asta, geamătul ei a fost puternic. Trebuia să se mişte, trebuia, chiar dacă va fi nevoită să se târască în patru labe. Nu dorea ca el să coboare aici şi s-o găsească zăcând, neajutorată, în omătul rece.

S-a străduit să se ridice, pentru ca măcar să se poată aşeza în patru labe, dar greutatea hainelor ude a tras-o înapoi.

– Prostuţă afurisită ! Glasul lui era tăios şi plin de mânie. N-ai să-ţi bagi niciodată minţile-n cap ? !

Briony s-a lăsat moale, atunci când el a ridicat-o din omăt. Ploaia se transformase, dintr-o dată, în aversă şi părul lui i se lipise de tot de cap. Briony dorea din tot sufletul să-i spună că-i părea rău, dar cuvintele i se opriseră-n gât. Tot ce a putut rosti, a fost :

– Valiza mea...

– Va trebui să rămână acolo, a spus el. Nu mai am mâini pentru altceva.

Când au ajuns la poteca pe care o săpase el, ea a şoptit c-ar vrea s-o lase jos. Logan a ezitat puţin, înainte de a-i satisface dorinţa, apoi, foarte delicat, a pus-o pe picioare. Dar acestea nu voiau s-o asculte, aşa că a fost nevoită să se agaţe de el.

El rosti cu asprime

— De-acum încolo, vei face doar ce-ţi spun eu, şi a luat-o din nou în braţe.

Ea s-a mirat când a văzut lumină la cabană. Logan i-a zâmbit :

— Avem, din nou, curent electric. Cred că s-a întâmplat o minune. Poate că ploii i-a trebuit mai mult timp ca să ajungă aici, decât într-altă parte.

A dus-o de-a lungul cărării şi a deschis uşa cu umărul. În living, focul reînviase şi flăcările dansau vesel în cămin. Logan a-ntins-o pe Briony pe covoraşul din faţa acestuia, după care a dispărut. Când s-a-ntors, după un timp, avea un braţ plin de prosoape şi halatul ei de casă. Deci, îi adusese valiza.

Briony s-a străduit să-şi descheie haina, dar degetele-ngheţate nu voiau s-o asculte. Privirea ei rugătoare l-a determinat pe Logan să arunce prosoapele pe covoraş şi să se apropie de ea. I-a îndepărtat mâinile şi s-a apucat să-i dezlege cordonul cojocului. Apoi, i-a tras pulovărul ud peste cap.

Ea a-nceput să spună

— Acum, mă descurc şi...

Dar, cu un glas plin de furie, el i-a spus să tacă, ceea ce a făcut-o să-nţeleagă că era mai bine să facă aşa cum dorea el. A rămas în picioare, tremurând din răsputeri, în timp ce el i-a scos hainele ude şi a înfăşurat-o într-un prosop de baie. Apoi

a-nceput s-o şteargă, cu mişcări rapide. Era eficient, lute şi nu prea delicat, dar ea începu, încet-încet, să se-ncălzească. Când a terminat cu ştersul părului, i-a întins halatul de casă şi i-a spus

– Pune asta pe tine şi să nu cumva să te mişti de lângă foc.

După care, Logan a dispărut, întorcându-se aproape în aceeaşi clipă, cu o cană mare plină cu cafea fierbinte.

– Am turnat şi niste coniac înăuntru. Va trebui să refac proviziile mătuşii tale, înainte de a pleca de-aici.

Briony a şoptit ceva şi a-nceput să-şi soarbă cafeaua. Curând, a simţit cum tremurul dispare şi interiorul ei este invadat de o căldură plăcută, care-i alunecă prin vene. În sfârşit, a reuşit să articuleze

– Dar, Logan, şi tu eşti foarte ud.

– Mă ocup de asta acum, i-a răspuns el. Şi-apoi, o să-ţi aduc aici salteaua şi aşternuturile. La noapte, o să dormi lângă foc. N-am de gând să te las să faci pneumonie.

Când a rămas iarăşi singură, a simţit că-i vine să-şi lase capul în jos şi să-nceapă să urle de nefericire. O durea totul şi nu-şi mai amintea cu certitudine ce-o făcuse să recurgă la pasul acela prostesc. Se gândea, disperată, că tot ce întreprindea i se întorcea împotrivă, ca un bumerang.

A auzit bufnelile saltelei pe trepte, şi s-a repezit să-l ajute pe Logan. El se schimbase în nişte pantaloni negri şi un pulovăr pe gât, de aceeaşi culoare şi, deşi avea o înfăţişare înfiorător de furioasă, ea s-a simţit atrasă, exact ca atunci, când l-a văzut pentru prima oară-n viaţă. Îşi dorea, din toată

inima, să fie iarăşi fetiţa aceea, la picioarele căreia se-ntindea întreaga lume, dar să aibă înţelepciunea pe care o acumulase ca urmare a necazurilor prin care trecuse în ultimul an.

Şi-a amintit de Karen Wellesley şi mânia a cuprins-o din nou. Ar fi trebuit să mă lupt cu ea atunci, medita Briony. Ar fi trebuit să nu plec de-acolo, până ce nu vorbeam cu el. Poate că orgoliul meu ar fi avut de suferit, dar cred că merita s-o fac. Poate că, dacă o înfruntam, aş fi fost eu cea victorioasă. Dar eu am fost cea aleasă de el ca soţie şi asta nu mi-o poate lua nimeni.

Şi nici n-a făcut-o nimeni. Renunţase singură la rolul şi drepturile ei, fără a se opune cumva, deoarece era tânără, neştiutoare şi necăjită.

Şi ei continuau să fie despărţiţi, deoarece ea nu avea nici o idee despre modul în care ar putea să-şi recâştige terenul pierdut. Deoarece ei continuau să fie străini unul faţă de celălalt.

Îşi jurase de-atâtea ori că n-o să-l ierte niciodată pentru felul în care o excitase în mod deliberat în noaptea nunţii lor, lăsând-o apoi umilită şi părăsită. Nici pentru cinismul şi rapiditatea cu care-şi reluase relaţiile cu amanta sa, imediat ce revenise la Londra. De câte ori nu-ncercase să-l urască ! Dar n-a reuşit niciodată. N-a reuşit, pentru că, în ciuda a toate câte se întâmplaseră, ea nu încetase nicicând să-l dorească. Chiar şi încercările de a reînvia vechile amintiri şi vechile resentimente dăduseră greş, în faţa simţurilor ei mereu treze.

De fiecare dată când am fugit, îşi spuse ea, am fugit de mine. Doar că nu eram capabilă să-mi dau seama de asta, sau să admit aşa ceva. Iar acum, este prea târziu.

Prea târziu. Cuvintele îi răsunau în minte asemenea unui clopot de înmormântare, în timp ce ploaia, mânată de vânt, lovea geamurile cu hohote ironice.

Brusc, simți o nevoie disperată de a sparge zidul de tăcere care se ridicase între ei

— Ploaia... Cum de-ai știut c-o să-nceapă să plouă ?

El îi răspunse imediat :

— Bănuiam. Crescuse brusc temperatura, iar vântul își schimbase direcția către vest. Dar mi se părea insuficient, pentru a-mi alimenta vreo speranță în acest sens. A privit-o lung. Grație ploii, tu te afli acum la căldură, în loc să stai îngropată în zăpadă. Veniserm să-ți spun că a-nceput să plouă. Te-am căutat prin toată casa. Nu-mi venea să cred că plecaseși. Nici măcar nu-mi puteam imagina că ești chiar atât de proastă !

— Îmi pare rău, spuse ea. Eu nu ți-am pricinuit decât necazuri până acum, nu-i așa ?

— Ei, nu te mai gândi la asta. Dacă ploaia continuă, situația asta nu va mai dura prea mult.

Tăcerea s-a lăsat din nou peste ei și ea a încercat din nou s-o alunge :

— Ce-ai să faci, după ce-ți termini cartea ?

— Încă nu m-am decis, i-a răspuns Logan. Am câteva oferte la care va trebui să mă gândesc.

— Vei rămâne, mai departe, reporter pentru străinătate ?

— Nu știu. În glasul lui apăruse o notă de nerăbdare. Asta depinde de o groază de lucruri.

Briony ar fi dorit foarte mult să-l întrebe cam care-or fi „lucrurile" acelea, dacă și Karen Wellesley

se afla printre ele. Dar, curajul a părăsit-o și a rămas tăcută, să-și bea cafeaua care se răcise și să asculte șuieratul picăturilor de ploaie, care alunecau pe coș și cădeau pe butucii aprinși din cămin.

A mai făcut o încercare

– Și cartea... merge bine ? Iese așa cum ți-ai dorit ?

El a privit-o cu mirare :

– Cum adică ?

– Ziceai că ar trebui să fie ca un fel de exorcism, îi aminti ea.

– Nu cred c-am socotit și câți demoni anume va trebui să îndepărtez, spuse el sec. Cred că va fi o reușită, până la un punct. În plus, cu ocazia asta, am aflat o serie de lucruri. De exemplu, nu mi-am dat seama niciodată ce dezvoltat instinct de autoconservare am. Deși, lucrând pentru tatăl tău, ar fi trebuit să știu deja.

– Și... căsătorindu-te cu mine, nu ? spuse ea, încercând să schițeze un surâs.

Logan s-a strâmbat puțin

– Cred că asta ar trebui, probabil, să intre în categoria impulsurilor autodistructive. Dar mi-am spus că, cel puțin, am trecut de stadiul în care am fi putut să ne facem și mai mult rău unul celuilalt. Scriind cartea, am înțeles că lucrurile stau cu totul altfel.

O nouă aversă de ploaie atacă fereastra.

– Salvarea ta, rosti Logan trist trăgând draperiile cu o violență inutilă. Apoi, s-a îndepărtat de geam și și-a coborât privirile către ea, așezată în genunchi, pe covoraș.

– O altă ironie a vieții, spuse el. Glasul lui s-a alterat, atunci când a-nceput să citeze : „Vânt de

vest, când vei sufla, o ploiță va cădea. Doamne dac-aș fi cu ea, iar, în pat, cu draga mea!" Chipul lui s-a întristat, în timp ce-o privea din ce în ce mai insistent. Doar că, pentru noi, este invers. Vântul de vest te va duce departe de mine – de brațele mele, de patul meu, de viața mea. Când a-n-ceput ploaia, nu mi-a venit să cred. Speram să mai am la dispoziție vreo două zile, pentru a-ncerca să lămuresc disperata încurcătură în care ne aflăm acum.

S-a lăsat în genunchi, lângă ea, prinzându-i capul în palme și răsucind-o către el.

– Și uite că nu mai avem nici un pic de timp. Am încercat din răsputeri să-mi învinge sentimentele și să-mi reamintesc de o sută de ori că nu ești a mea. Că n-ai fost niciodată, în adevăratul sens al cuvântului și că, acum, ai pe altcineva. Dar n-are nici un rost. Nu mai sunt în stare să mă lupt cu mine însumi.

Mâinile lui s-au întins și au început să-i mângâie ceafa, să-i ridice șuvițele de păr arămii și să le lase să-i alunece printre degete, ca pe niște fire de mătase.

– Nu numai autoconservarea m-a făcut să vreau să scap cu viață din Azabia, i-a spus el. Am fost transmis din mână-n mână, din casă-n casă, de oameni cu mult mai speriați decât mine. În tot timpul acela, nu prea am dormit, dar am visat mereu același vis. Tu, Briony, erai cu mine – mâinile lui i-au desfăcut, cu un gest abia perceptibil, cordonul halatului, pe care l-au lăsat să-i alunece, ușor, de pe umeri – și părul tău era împrăștiat pe toată perna mea. Te vedeam astfel chiar și când eram treaz.

Şi-atunci, mi-am jurat ca, dacă revin cu bine în ţară, să transform acest vis în realitate.

Ea încerca să rostească ceva, dar el şi-a pus un deget pe buzele ei, oprindu-i cuvintele să iasă. Apoi, a-nceput s-o atingă, încetişor şi delicat, de parcă ea ar fi fost făcută din cel mai fin porţelan, iar el ar fi fost un orb, a cărui unică posibilitate de cunoaştere ar fi fost vârfurile degetelor. Dintr-o dată, vorbirea a devenit nu numai imposibilă, dar de-a dreptul inutilă.

Într-un târziu, el rosti cu glas schimbat :

— Dar, când am revenit, totul mi-a mers pe dos! Mai întâi, pentru că trebuia să te văd şi asta era posibil doar în casa tatălui tău. Nu îndrăzneam să te chem într-altă parte, de teama că voi fi refuzat! Îmi doream din toată inima să te văd şi... iată-te : în capul scării, îmbrăcată elegant, gata de a ieşi în oraş. Şi-atunci, mi-am dat seama imediat că tu ţi-ai creat un stil de viaţă cu totul nou, în care eu nu mai aveam nici un rol şi că ar fi fost mult mai bine dacă aş fi părăsit scena pe loc. M-am tot învârtit prin vecinătatea ta, am tot sperat că o să mă cauţi şi, întrucât Londra mi-a devenit nesuferită, m-am hotărât să vin aici. A respirat adânc şi ea a observat că tremura. Dar aici, erai tu. Şi mai eşti.

Gura lui ardea peste a ei şi flacăra pe care o aprinsese nu reprezenta nici compasiune, nici iertare. Iată-i ajunşi într-un punct de unde nu mai exista nici o posibilitate de întoarcere, pentru el, nici pentru ea. Buzele ei întredeschise îi întorceau sărutările cu o dăruire pe care nici măcar nu mai încerca să şi-o ascundă. Se simţea înfiorată de plăcere, atunci când buzele şi mâi-

nile lui îi trezeau întreg trupul, aducându-l într-o stare vecină cu nebunia. Şi-apoi, dorinţa a devenit impetuoasă şi el a lăsat-o pe spate şi i-a acoperit trupul cu al său.

Briony a strigat o dată, jumătate de durere şi jumătate de mirare, în faţa acestei noi şi ultime intimităţi, după care, instinctul a primat, iar misterul a dispărut pentru totdeauna, lăsând loc certitudinii acelei acţiuni de a da şi de a primi, care i se părea nesfârşită şi totuşi, ultimul gând înainte ca ea să fie pe deplin consumată de plăcere, a fost că, totuşi, s-a sfârşit mult prea repede.

– Mult prea repede, a murmurat ea mai târziu, culcată pe braţul lui Logan, constatare urmată de râsul lui puternic.

– Uiţi ceva. Şi-a lipit buzele flămânde de pulsul care-i bătea ei pe gât, acoperind cu sărutări drumul care cobora către sânii înfioraţi. Avem o întreagă noapte în faţa noastră.

CAPITOLUL OPT

În dimineața următoare, Briony s-a trezit cu un simțământ de bine, care a dispărut după un timp, când și-a dat seama că este singură. S-a înfășurat în pleduri și și-a lăsat mintea să colinde printre întâmplările petrecute în noaptea precedentă, când existența ei fizică asimilase anumite lucruri noi, pe care le dorea iarăși și iarăși.

Și-a întors capul, ascultând zgomotele care ar fi trebuit să vină din bucătărie, dar nu se auzea nimic. Și totuși, Logan nu putea fi prea departe, deoarece focul fusese făcut de curând.

S-a ridicat și s-a înfășurat în pled, ca într-o togă. S-a dus la fereastră, unde a văzut că încă mai ploua, deși vântul nu mai bătea tot atât de tare. Torentul continuu și monoton transformase albul imaculat al zăpezii într-o masă murdară și lipicioasă.

Briony a strâmbat din nas și s-a-ntors. A lăsat pledul să cadă de pe ea și s-a întins, fericită, în căldura emanată de foc, după care și-a îmbrăcat halatul de casă. S-a dus apoi la bucătărie și a pus ceainicul cu apă la încălzit, pentru a-și face o cafea. A auzit un mieunat neliniștit la ușa din spate și, când a deschis-o, pisica a intrat ca o ghiulea în

bucătărie. Se pare că animalul stătuse ascuns până atunci, într-o ladă goală, din șopron. Dar acum, ploaia o determinase să-și caute un adăpost mai bun și compania unei ființe omenești. Pisicilor nu le pasă de frig, dar nu pot suferi să fie ude, se gândi Briony, pe când deschidea o cutie de conserve cu carne, din care a scos puțină pe-o farfurioară și a mărunțit-o. A luat apoi farfurioara și s-a dus în living. Aici, a pus-o pe covorașul de lângă cămin, unde pisica se-ntinsese și torcea de zor.

– Nicăieri nu vei fi servită ca aici, a asigurat-o, atunci când animalul și-a întors către ea privirile mirate ale ochilor verzi.

A îngenuncheat și a început să împăturească pledurile și cearșafurile pe care Logan le adusese în seara din ajun. În noaptea aceasta, medita ea, se vor culca amândoi în patul din dormitorul de la etaj, acolo unde ar fi trebuit să înceapă mariajul lor, cu multe luni în urmă. În felul acesta, cercul se va închide definitiv.

S-a aplecat și și-a apăsat buzele pe perna pe care o-mpărtiseră împreună, apoi s-a ridicat și a strâns-o puternic la piept. Acum e bine, și-a spus ea. De-acum înainte, totul va fi perfect. Mai ales dacă va rezolva și misterul legat de motivul absenței lui Logan.

Înainte de a-ncepe să urce cu așternuturile, s-a oprit puțin în ușa salonașului. Mașina de scris trona în mijlocul mesei, cu o pagină neterminată în ea. Văzând-o, Briony a avut o inexplicabilă senzație de ușurare.

Se străduia din răsputeri să se elibereze de senzația de neliniște și tristețe care o cuprindea din

ce în ce mai puternic. Euforia din primele momente, după ce se trezise, îi dispăruse cu totul.

Un inexplicabil impuls a expediat-o, urgent, în baie, unde a dat drumul apei fierbinți, în care a turnat, cu generozitate, niște spumant parfumat pe care-l lăsase acolo mătușa Hes. Sperase ca aromele fierbinți să-i îndepărteze gândurile întunecate care o invadau acum, dar speranțele ei nu s-au împlinit.

A continuat să asculte cu atenție, doar-doar va auzi vreun zgomot care să-i vestească revenirea lui Logan. Se întreba, neîncetat, unde-ar putea fi el și căuta diverse explicații. Probabil coborâse în sat, după pâine proaspătă și lapte. Dar, dacă nu se putea ajunge nici până la Kirkby Scar, nu existau nici un fel de posibilități de aprovizionare. A oftat nedumerită și s-a cufundat până la bărbie, în căldura apei parfumate.

A intrat în dormitor, murmurând un cântecel vesel. După o oarecare ezitare, a renunțat la blugi și s-a îmbrăcat cu o fustă de catifea roșcată și cu o bluză în ton. Și-a periat părul, până ce a-nceput să scoată scântei, și l-a lăsat liber pe spate. Și-a machiat puțin umbrele de sub ochi, apoi și-a zâmbit singură, gândindu-se la motivul pentru care apăruseră ele.

Continua să fredoneze același cântecel, când coborî în living, dar s-a oprit, uimită, zărind pe spatele fotoliului haina lui Logan, întinsă acolo la uscat. Deci, se-ntorsese... și n-a scos nici un cuvânt... Briony simți o furnicătură rece pe șira spinării, auzind țăcănitul mașinii de scris în salonaș.

A traversat încet coridorul, a deschis ușa fără să mai bată și a intrat.

Logan ședea acolo, cu capul aplecat și bătea la mașină cu furie, întreaga atenție fiindu-i concentrată asupra cuvintelor care apăreau cu repeziciune pe hârtia din fața lui.

Briony l-a chemat pe nume și a știut că fusese auzită, deoarece el s-a încordat puțin, însă n-a făcut nici o mișcare pentru a-i onora prezența, iar ea se simți vulnerabilă și lipsită de apărare.

În sfârșit, s-a decis să se uite la ea, dar ochii lui erau reci și indiferenți. Gura ei s-a uscat și valuri de neliniște îi umblau prin corp. Singurul lucru care i-ar fi readus siguranța și pacea ar fi fost brațele lui, înlănțuite în jurul ei.

El spuse.

— Bună dimineața. O să-ți facă plăcere să afli că drumul către sat este destul de ușor de parcurs. Am telefonat la garaj, și au spus că vor trimite pe cineva ca să-ți verifice mașina.

Ea i-a răspuns, vizibil furioasă :

— Mulțumesc. Mi-am... închipuit că te-ai dus în sat. Ai luat și niște pâine ?

El clătină capul negativ :

— Pentru cât timp ne-a mai rămas, va trebui să ne descurcăm cu ce mai avem pe-aici.

— Cât timp ne-a mai rămas ? repetă ea, privindu-l uluită. Nu-nțeleg...

Logan ridică din umeri :

— Cred că-i mai bine pentru amândoi, să plecăm cât mai este timp bun. În sat se vorbește despre inundațiile care ar fi-nceput deja în vale. Doar nu vrei să ne prindă iarăși vremea rea pe-aici ?

Ea încercă să zâmbească

– N-aș avea nimic împotrivă...

– Cred că, cu timpul, ai avea. Oricum, problema nu se mai pune din acest punct de vedere. Mi-am rezervat, deja, o cameră pentru la noapte, la BIVOLUL NEGRU.

– Vrei să spui că *ne*-ai rezervat o cameră, nu ?

– Dacă aș fi vrut să spun asta, aș fi spus-o, rosti el obosit. Am rezervat o cameră pentru mine. Diseară, tu vei fi plecată deja. I-am telefonat tatălui tău și vine după tine.

A urmat o lungă tăcere, pe care Briony a-ntrerupt-o nedumerită.

– Nu te cred. De ce ai face asta ? Credeam că... azi-noapte...

– Azi-noapte a fost azi-noapte, spuse el. Acum este ziuă și-i timpul să vedem lucrurile clar, la lumina ei. Glasul lui era rece.

Ea înaintă un pas :

– Glumești... Da, cu siguranță că glumești... Te rog, Logan, nu-i amabil din partea ta !

– Sunt cât se poate de serios. Și sunt cu mult mai amabil decât poți tu să-ți închipui. După cum bine știi, nimic nu s-a schimbat cu-adevărat. Noi continuăm să fim exact aceiași oameni. N-am făcut decât să-nvățăm cum să ne satisfacem reciproc în pat.

– Nu, nu asta a fost totul, rosti ea, încercând să facă vorbele să-i ocolească nodul din gât. Sau, cel puțin, n-a fost totul pentru mine. Eu te iubesc, Logan.

El i-a răspuns liniștit :

– Briony, n-are rost să complici lucrurile pentru amândoi. Ceea ce vrei să spui este că, de fapt, îți place foarte mult să faci dragoste cu mine. Dar eu sunt singurul bărbat cu care-ai făcut așa ceva. Prin urmare, de unde știi că n-o să fii la fel, sau poate și mai mulțumită, de un altul ?

– Dar, nu vreau pe nimeni altcineva, rosti ea înăbușit.

– Poate că nu, în momentul acesta. Zâmbetul lui slab nu exprima nici un fel de amuzament. Nu cred c-aș fi foarte încântat dacă ai face-o. Dar tu ai o viață-ntregă în fața ta și, cu siguranță, în viața aceasta va apărea, destul de curând, un altul. Și, după o scurtă pauză : bărbatul cu care, practic, ești logodită acum – Cristopher – ce zici de el ?

– Pentru mine, el nu înseamnă absolut nimic. Eu... eu ți-am povestit despre el, deoarece mi-a fost frică de tine, de reacțiile tale, care m-ar fi jignit și m-ar fi îndurerat.

– În schimb, tu însemni foarte mult pentru el, continuă Logan sec. Vine și el acum, împreună cu tatăl tău.

– Oh, nu ! Briony părea îngrozită de idee. Nu vreau ca el să vină aici. Nu-l vreau pe nici unul dintre ei. Ridică ochii spre el. De ce-ai făcut asta ?

– Pentru că m-am gândit că tatăl tău este foarte îngrijorat de dispariția ta. Doar tu ești unicul lui copil și sunt convins că, cu tot caracterul lui înfiorător, posedă, totuși, anumite sentimente normale.

– I-ai spus c-am fost aici... împreună ?

– Nu i-am povestit despre ultima noapte, dacă asta te-ngrijorează. Nu i-am spus decât că ne-am

întâlnit aici, absolut din întâmplare, și că, din cauza timpului prost, am rămas pe loc, împreună.

– Și el ce-a spus ?

– Hai să zicem că reacția lui a fost... previzibilă. Logan ridică ușor din umeri. Aceasta fiind și unul dintre motivele care m-au determinat să-mi rețin o cameră la BIVOLUL NEGRU.

– Te-ai speriat, Logan ? întrebă ea, în timp ce obrajii i se colorară puternic.

– Nu. M-am gândit doar că vei avea parte de mai puțin scandal, dacă eu voi ieși din joc.

– Vai, ce grijuliu mai ești ! Îi venea să urle, să se arunce pe podea și să dea din picioare. Dar era nevoită să stea acolo, precum un candidat care nu cunoaște răspunsurile la un examen și să-l asculte cum, cu mult calm, îi distruge absolut toate visele pe care le are. Ai plecat cam de mult timp. Tatăl meu a fost unica persoană căreia i-ai telefonat?

– Nu. Are vreo importanță ?

– Ar putea fi o explicație în asta, zise ea și izbucni într-un râs nervos. Te-ai străduit cu-atâta grabă să mă asiguri că vor fi și alți bărbați în viața mea, încât aproape n-am avut timp să-mi dau seama că și reversul ar putea fi la fel de adevărat. Că vor fi alte femei și într-a ta. Se opri o clipă. Ei bine, observ că nu încerci să negi asta.

– Dacă o să mă decid vreodată să mă călugăresc, spuse el moale, o să mă duc la mănăstire.

– I-ai telefonat lui Karen Wellesley ?! strigă ea cu un glas pe care nu era în stare să și-l recunoască.

Logan ridică brusc capul și o privi lung. Când îi răspunse, vocea lui părea a veni de la o foarte mare distanță.

– Da.

După plecarea lui, casa părea ciudat de goală. Briony s-a așezat lângă focul din cămin, ascultând, absentă, răpăitul ploii care părea a fi mai tare decât oricând. La toate ferestrele se zărea același peisaj – mlaștini cenușii și înghețate, presărate ici-colo cu petice de zăpadă topită, în care se reflecta cerul întunecat.

Se simțea singură și părăsită, iar frigul îi pătrunsese până la os. Nu putea crede că, cu câteva ore mai înainte, fusese aici, împreună cu Logan, pe patul acela improvizat în fața focului. Păreau incredibile pasiunea, veselia și tandrețea care domniseră între ei. Ochii i s-au umplut de lacrimi la aceste amintiri.

Îi dăruise lui Logan tot ceea ce avea ea de dăruit. În naivitatea ei, crezuse că generozitatea va acoperi lipsa de experiență și fusese total generoasă, și capitulase fără nici o ezitare. Totuși, pentru el nu fusese destul. Ea considerase asta ca fiind începutul unei adevărate relații între ei doi. Era convinsă că acestea erau și gândurile lui. Fusese atât de sigură...

Oftă adânc, disperată. Acum, nu mai era sigură de nimic, mai ales de propriile ei sentimente. Se simțea rănită, așa cum fusese primind anunțul despre moartea lui. Poate că rănile se vor vindeca cu timpul. Sau, poate nu vor mai fi la fel de dureroase.

Poate că va veni chiar o vreme, când se va gândi la el și la Karen Wellesley fără să mai simtă durerea care-i rupea sufletul în momentele acestea.

Acum, nu era în stare să se gândească la asta. Nu-şi putea permite s-o facă, deoarece era foarte important ca tatăl ei şi Cristopher s-o găsească foarte calmă şi perfect sub control, atunci când vor sosi. De dragul propriei sale mândrii, ea trebuia să-şi menţină demnitatea nealterată şi să scape de urmele lacrimi şi de roşeaţa din ochi.

Va urma sfatul lui Logan şi-i va lăsa să creadă că au fost doar doi străini, obligaţi să împartă acelaşi adăpost pentru o perioadă de timp, şi nimic mai mult.

Deodată, şi-a reamintit de verighetă şi de încercarea nereuşită de a o găsi. De data asta va da de ea, îşi promise. Cel puţin, va avea şi ea ceva care să-i amintească de Logan.

A luat lanterna şi şi-a adus din bucătărie o mătură. Apoi, s-a întins pe podea, cât era de lungă. Dar tot ce-a scos de-acolo a fost doar nişte praf şi nişte păianjeni supăraţi că fuseseră deranjaţi. Verigheta părea a fi pierdută pentru totdeauna. Probabil intrase printr-o crăpătură din dusumea, s-a gândit ea, pe când se ridica în picioare. Se pare că i se refuza chiar şi cel mai mic simbol al scurtei ei fericiri.

Când şi-a reluat locul, în fotoliul de lângă foc, a realizat că vine cineva pe cărare. Se auzeau voci bărbăteşti şi, cu inima cât un purice, a recunoscut glasul tatălui ei.

Era foarte supărat, ceea ce s-a văzut chiar în clipa în care a deschis uşa, dar se străduia să se stăpânească. În spatele lui, Cristopher, cu gulerul elegantului său pardesiu ridicat pentru a se proteja de vânt, arăta cât se poate de nefericit.

– Ce-nseamnă toate astea ? întrebă Sir Charles furios, în momentul în care intra în living. Îți dai seama prin ce-am trecut timp de o săptămână, copil nătâng și iresponsabil ce ești ?!

Cristopher a prins-o de mână

– Draga mea, de ce nu ne-ai spus unde intenționai să mergi ?

– Pentru că n-am vrut să veniți după mine, răspunse ea liniștită, trăgându-și degetele din strânsoarea lui.

– Nu cumva pentru că aveai întâlnire cu Adair ? lătră Sir Charles.

– Nu, răspunse calm. Prezența mea aici l-a șocat pe Logan tot atât de neplăcut pe cât m-a șocat pe mine sosirea lui. Date fiind împrejurările, el era ultimul om pe care doream să-l întâlnesc. Totuși... glasul îi tremura ușor... am ajuns la o înțelegere, cum că nu ne vom împăca, iar asta-i exact ceea ce doreați voi să se-ntâmple, nu ?

– Cred că puteai ajunge la o-nțelegere similară și la Londra, mormăi Sir Charles. Pentru ce a trebuit să revii la... El cuprinse confortabilul living cu o privire vizibil dezaprobatoare. Câte camere sunt aici ?

– Destule, rosti Briony dulce, mulțumind Cerului că Logan schimbase saltelele și așternuturile din dormitorul de la etaj. Nu vrei să urci și să-ți arunci ochii prin locurile de dormit ?

– Bineînțeles că nu, interveni Cristopher repede. Draga mea, noi avem deplină încredere în tine. Dar cred c-ai trecut printr-o experiență foarte... neplăcută...

— Foarte, spuse ea şi se întoarse către tatăl ei. Nu ştiu ce aranjamente ai tu, pentru a te-ntoarce în capitală, dar trebuie să te previn că maşina mea este la verificare, într-un garaj local. S-ar putea să fie necesară schimbarea bateriei, dar nu ştiu sigur.

— Cristopher o să vină cu maşina ta, spuse Sir Charles fluturându-şi nerăbdător mâna. La hanul din sat ne aşteaptă un automobil al Companiei, cu şofer. Ţi-ai făcut bagajele ? Aş dori să pornim cât mai curând posibil.

Şi-a pus cojocul, în timp ce Cristopher urca după valiză. În timp ce coborau pe cărare, căutând locuri mai uscate, Briony simţi o dorinţă aprigă de a se-ntoarce, pentru a mai arunca o privire către cabană, dar nu-şi putu permite aşa ceva. Ştia că, dacă ar fi făcut-o, n-ar mai fi fost capabilă să menţină masca de indiferenţă rece.

La BIVOLUL NEGRU încă nu se deschisese barul, deci Sir Charles a trebuit să intre în hol, unde a comandat nişte ceai şi nişte sandvişuri. Cristopher a fost expediat la garaj, pentru a se interesa de maşina lui Briony, şi a revenit mai ud şi cu o înfăţişare de martir, spunându-le că a dispus să se schimbe bateria cât mai repede, deoarece ei se grăbeau foarte tare.

Briony s-a trezit studiindu-l, în timp ce el sorbea din ceai şi mânca un sandviş. Arăta destul de bine, socoti ea, dar prea era gata să-i facă pe plac tatălui ei. De fapt, aşa erau toţi bărbaţii care-i ieşiseră în cale, s-a gândit ea, continuând malitios cu o singură excepţie.

Logan nu se zărea pe nicăieri, iar ea se bucura de asta deoarece, o eventuală scenă dură dintre el

și tatăl ei i-ar fi distrus complet echilibrul precar. Era prea obosită, prea nefericită pentru a fi în stare să suporte glasuri mânioase și certuri. Se întreba dacă Logan o fi știind că erau acolo și și-a răspuns că da, cu siguranță, deoarece locul era mult prea mic pentru a ascunde personalitatea covârșitoare a tatălui ei.

Și-a urmat tatăl până în stradă și a rămas să aștepte la ușa barului, până ce șoferul a tras mașina în fața lor.

— Cristopher, cred că poți să ne urmezi în mașina lui Briony, rosti Sir Charles pe un ton autoritar. Și, dacă nu vrei să te pierdem pe drum, va trebui să nu-ți ridici piciorul de pe accelerație.

Pe bancheta din spate a limuzinei era cât se poate de comod și era plăcut să aibă o pernă de care să-și rezeme spinarea, și un pled pe genunchi, pentru a nu fi deranjată de curentul inexistent. S-a destins, și-a închis ochii și a adormit aproape imediat.

Când s-a trezit, erau deja pe autostradă. Atipise și tatăl ei și acum părea foarte liniștit. Poate-l ajutase la asta și faptul că știa că revine în teritoriul familiar, unde putea ține sub controlul său aproape orice situație, se gândi ea plină de cinism.

După ce s-a asigurat că geamul dintre ei și șofer era bine închis, Sir Charles a rostit :

— E foarte bine că Cristopher este un om așa de ascultător, draga mea. A râs, cu un aer satisfăcut. Eu nu cred că în poziția lui mi-ar fi plăcut să aflu că ai fost atâta vreme claustrată-n pustietatea din Yorkshire, împreună cu alt bărbat.

– Nu prea poți spune despre Logan c-ar fi un alt bărbat, zise ea distant. El continuă să fie soțul meu, chiar și dacă asta-i numai din punct de vedere legal. Și care-i exact „poziția" lui Cristopher față de mine, dacă tot vorbim despre asta ?

– Ei... păi... Sir Charles păru cam nesigur pentru o clipă. El este viitorul tău soț, nu ?

Ea clătină din cap cu hotărâre

– Nu, tată ! N-am făcut o greșeală, doar pentru a mă vârî imediat într-alta. Regret dacă Cristopher și-a... făcut, mă rog, speranțe în legătură cu mine, dar pot să-ți spun absolut sigur că acestea nu-i vor fi împlinite niciodată.

– Înțeleg... ei bine, copila mea dragă, nu doresc să-și influențez nicicum deciziile.

Cu alte cuvinte, continuă ea în gând, avea și el anumite motive pentru care n-ar fi fost chiar fericit cu un ginere gen Cristopher. Atunci, trăiască motivele, oricare ar fi ele !

Sir Charles se tot uita la ceas și scotea slabe sunete de iritare.

– Asemenea călătorie este prea mult pentru o singură zi, i-a declarat el. Ar fi mult mai bine dacă ne-am opri pe undeva pentru noapte.

– Și de ce n-o facem ? întrebă Briony fără interes.

– Pentru că mâine am o mulțime de întâlniri, planificate pe toată ziua. Și mai trebuie să numesc și o nouă șefă la departamentul pentru problemele femeilor de la COURIER. Mackenzie vrea să promoveze pe cineva din personalul intern, dar eu doresc s-o aduc pe Helen Mortimer, de la ECHO. Am

impresia că ea cunoaște bine detaliile muncii și aș vrea să...

— Stai puțin ! îl opri Briony. Ce, Karen Wellesley pleacă de la COURIER ?

— Da, spuse Sir Charles. Și și-a găsit un moment afurisit de prost. Dar soțul ei tocmai a fost numit la biroul din Paris și, desigur, ea dorește să meargă cu el.

— Soțul ei ? Repetă Briony în șoaptă.

— Da. S-au căsătorit de vreo lună. Foarte discret. S-a aflat abia când a anunțat conducerea că vrea să plece.

— Cu cine s-a măritat ?

— Cu unul, Tony Ericson, de la departamentul Știri Externe.

Briony a-mpietrit la aflarea acestor vești. Karen se măritase... Cu fostul coleg de apartament al lui Logan ! De fapt, Karen era deja măritată, când se dusese ea la Logan și o văzuse acolo.

Tatăl ei a-ntrebat-o :

— Ce Dumnezeu s-a întâmplat cu tine ? Ești albă ca hârtia !

— Cred că aerul este cam închis aici, reuși ea cumva să răspundă. N-am putea deschide puțin geamul ?

Aerul rece i-a lovit fața, în timp ce ea încerca cu disperare să găsească o explicație pentru toate. Karen se măritase ! Și-atunci, care mai era rolul lui Logan în viața ei, mai ales că, oricum, ea urma să plece-n curând la Paris ? Briony nu putea crede că Logan ar fi putut să nu știe nimic despre căsătoria ei, mai ales că era bun prieten cu Tony. Atunci, de ce oare nu-i spusese nimic despre asta ? De ce-o

lăsase, azi-dimineață, să creadă că el continuă să fie legat de Karen ?

Creierul continua să-i vuiască, în momentul când s-au oprit la o stație de benzină. Briony a ieșit ca să-și dezmorțească puțin picioarele, exact în clipa în care Cristopher s-a oprit chiar în spatele lor. Ea s-a dus la el și el a deschis puțin fereastra.

— Cum merge mașina ? l-a-ntrebat ea.

— Bine, i-a răspuns el cam morocănos. Nu prea reușesc să mă obișnuiesc cu schimbarea vitezelor. Și-i cam micuță pentru mine.

— Sărmane Cristopher, spuse ea ironic. Vrei s-o conduc eu ? Am descoperit că nu-s un pasager prea comod.

El a privit-o cam mirat :

— Dar... tatăl tău...

— Ei, n-o să zică nimic, rosti ea vag. Și-apoi, tu rămâi cu mine, pentru a fi sigur că țin bine cursul drumului.

— Da, cred că-i bine așa, zise el nu prea convins. Dar, mai bine mă duc să văd ce zice el.

— Perfect, du-te.

Sir Charles s-a cam opus ideii ca ea să schimbe mașina. Dar, a continuat el, tot trebuia să studieze niște documente și n-ar fi avut prea mult timp pentru ea.

Se simțea bine, stând din nou la volan și trebuind să se concentreze asupra drumului pentru a nu se mai gândi la multiplele întrebări care-i bâzâiau prin minte și cărora nu le putea afla nici un răspuns.

Conducea atent, cu ochii ațintiți pe stopurile mașinii tatălui ei. Alături de ea, Cristopher arăta

nefericit şi bosumflat, de parc-ar fi regretat că n-are şi el nişte acte în care să se îngroape. Poate c-a aflat că nu mai este în graţiile ei şi se-ntreabă de ce.

În sfârşit, ea rupse tăcerea.

– Tata a fost tare furios când i s-a comunicat unde mă aflu ?

– Furios, rosti Cristopher cu-nflăcărare, nu este chiar cuvântul cel mai potrivit. O privi, pieziş. Am ştiut dintotdeauna că-l urăşte pe... soţul tău, dar nu mi-am dat seama cât de puternic este acest sentiment, până-n dimineaţa asta.

– Şi mie mi-a trebuit ceva timp ca să realizez asta, rosti ea sec, amintindu-şi de dosarul cu tăieturi din ziar, ascuns în sertarul biroului şi de femeia plătită pentru a despărţi şi a distruge. Dacă a făcut-o o dată, medită ea, o va face din nou. A-ncercat să vorbească pe un ton obişnuit : Desigur, este foarte nerăbdător. Sunt convinsă că ştia că această căsătorie nu are nici un viitor, dar asta nu l-a împiedicat să recurgă la câteva trucuri murdare pentru a grăbi lucrurile. Sper că nu te şochez cu asta.

– Deloc, râse el forţat. Se spune că, în război şi în dragoste, totul este permis. Şi, cu siguranţă, între Logan şi tatăl tău se poartă un veritabil război.

– Aşa-i. Începuse să plouă iar, şi ea a trebuit să pună-n funcţiune ştergătoarele. S-au certat din nou ?

– Asta-i o exprimare delicată, oftă Cristopher. La început, am crezut că tatăl tău va avea un atac de apoplexie. Urla întruna : „N-o s-o ai, auzi ?! Trebuie

s-o lași în pace și să stai cât mai departe de ea!". Ciudat, nu ? Bănuiesc că... soțul tău nu i-a explicat prea clar că, oricum, căsătoria voastră nu mai există. Altfel, nu l-ar fi... S-a oprit brusc.

– Nu l-ar fi, ce ? insistă Briony.

– Nu l-ar fi insultat, așa cum a făcut-o, cred, zise Cristopher, după o pauză scurtă.

Ea a-nțeles că el și-a dat seama că fusese cam indiscret și intenționa să se retragă în tăcere. Începu să-și socotească cu rapiditate acțiunea următoare, după care îi spuse, râzând ușor :

– Cred că Logan s-a obișnuit deja cu insultele tatei. Schiță un căscat plictisit. Să nu-mi spui c-a încercat iarăși să-l cumpere cu ceva ?

– Ba da. Cristopher nu se simțea deloc în largul lui. Vrei să spui că așa ceva s-a mai întâmplat și altă dată ?

– Într-un fel... Simțea cum volanul îi alunecă din mână, dar rosti zâmbitoare Tata ar fi meritat ca Logan să-i ia banii.

– Da, dar n-a făcut-o, o asigură Cristopher grăbit. Nu știu ce-o fi răspuns el, dar cred că era ceva la fel de jignitor, deoarece Sir Charles s-a înroșit la față și n-a mai fost în stare să scoată o vorbă timp de câteva secunde. Când a-nceput din nou, a zis că unicul motiv pentru care soțul tău n-a vrut să ia banii a fost că speră să capete cu mult mai mult după moartea lui, adică după moartea lui Sir Charles, tu fiindu-i moștenitoare unică! Hei ! S-a repezit, și a întors volanul. Atenție la camion !

– L-am văzut, spuse ea, scrâșnind din dinți. Și ce-a mai spus ?

– Nu prea multe. Se vedea clar că Cristopher nu se simțea-n largul lui. Vezi, Briony, n-ar fi trebuit să-ți spun toate astea.

– Dar mi le-ai spus. Și-acum, vei continua să-mi relatezi și restul din această fermecătoare conversație unilaterală.

– N-a fost nimic fermecător în ea, rosti el morocănos. Tatăl tău i-a spus soțului tău că, dacă acesta nu va ieși urgent din viața ta și pentru totdeauna, își va modifica testamentul și te va lăsa fără nici un bănuț. A zis : „I-a plăcut să fie fiica unui om bogat. Hai să vedem, cât timp va suporta să fie nevasta unuia sărac. Iar tu, n-ai să-ți mai găsești absolut nimic de lucru." S-a oprit, și i-a privit expresia îndurerată. Vezi, tu ai fost cea care a insistat să povestesc toate astea, încercă el să se apere cumva.

– Și ce s-a mai întâmplat după aceea ? întrebă ea umezindu-și buzele uscate cu vârful limbii.

Cristopher se gândi o clipă.

– Nu prea multe, spuse el în sfârșit. Tatăl tău părea mulțumit și, când a lăsat receptorul în furcă, zâmbea. A zis : „Ei bine, acum sunt sigur că-i pentru ultima oară când mai auzim de el". Mă tem c-am fost șocat de scenă și că el a remarcat asta.

Șocat, se-ntreba Briony în gând, sau pur și simplu neliniștit, la ideea că Sir Charles ar fi putut folosi același tratament față de toți ginerii săi, care ar fi avut nenorocul de a-i displace ? Dar n-avea nici o importanță. Important era doar faptul că aflase adevărul. A tras mașina într-un loc ferit și a aprins luminile de avarie.

– Ce-i ? a-ntrebat-o Cristopher. Vreo defecțiune la motor ?

– Motorul n-are absolut nimic, spuse Briony. Mă tem, Cristopher, că de-aici, drumurile noastre se despart. Urmează o ieșire din autostradă și eu o iau pe-acolo. Mă-ntorc în Yorkshire, cât mai e timp. Nu-ți face griji. Tata va observa, în curând, că nu mai venim după el și-o să se-ntoarcă, să vadă ce s-a întâmplat. Sau, dacă preferi să nu te-ntâlnești cu el chiar acum, poți face autostopul. Să-ți spun ceva – pariez că nu doar Logan va rămâne fără slujbă peste puțin timp. S-a aplecat peste scaunul pasagerului, a deschis portiera și a rostit, necruțătoare : Afară !

Când mașina ei s-a oprit în față la BIVOLUL NEGRU, se apropia ora închiderii. A oprit motorul și a dat buzna în hol. Dintr-o singură privire, a observat că Logan nu se afla în barul aglomerat. Uluită, fata de la recepție, care a venit în goană la chemarea imperativă a clopoțelului de aramă, i-a spus că domnul Adair a decis să nu mai rămână acolo peste noapte și că a plecat la începutul serii.

– Știi, cumva, unde s-a dus ? a-ntrebat repede Briony, dar recepționarea nu i-a putut satisface curiozitatea.

Briony s-a întors în strada întunecată. Ploaia se mai oprise și se zărea ici-colo câte-o stea, printre grămezile de nori, care alunecau leneș pe bolta cerească. Probabil că și Logan era, deja, în drum spre Londra și, probabil, trecuseră unul pe lângă celălalt, în timp ce ea se grăbea să vină aici, socoti ea! Dar următorul gând a făcut-o s-o ia la goană, de-a lungul uliței.

Pe-ntuneric, drumul de țară era mai prost decât de obicei și ea s-a trezit stropită din cap până-n picioare cu noroi și apă murdară, atunci când a ajuns la poarta cabanei. S-a sprijinit, o clipă, cu spatele de ea, pentru a-și trage puțin sufletul și pentru a cerceta cu atenție fereastra livingului, întrebându-se dacă, nu cumva, faptul că întrezărește un licăr printre draperiile trase este doar un produs al imaginației sale.

A intrat și a pășit ușurel pe potecă. Ușa din față nu era încuiată și ea a trecut pragul cu un oftat de ușurare.

A deschis ușa de la living și a intrat. Logan ședea lângă foc, cu capul îngropat în palme. Când a auzit-o, și-a ridicat brusc ochii și a privit-o cu profundă neîncredere. Apoi, a întrebat

— Ce naiba cauți aici ? Credeam c-ai și ajuns la Londra, până acum !

— Sunt sigură c-ai crezut așa. Și-a scos jacheta și a lăsat-o să cadă pe dușumea. A rostit cu simplitate : Oh, dragul meu, de ce nu m-ai întrebat pe mine, dacă prefer să fiu fiica unui om bogat, sau soția unui om sărac ?

A înaintat un pas și s-a aruncat în brațele lui, iar el a început s-o sărute, așa cum o sărutase în noaptea trecută — cu patimă, și delicatețe, și... dragoste. Acum, știa foarte bine asta și inima-i intona un imn de fericire, atunci când s-a lipit cu totul de el.

În aceeași clipă, el a luat-o în brațe și s-a așezat cu ea lângă foc, ținând-o strâns, de parcă ar fi dorit s-o aibă lângă el pentru toată viața.

I-a spus :

— Am ceva pentru tine.

Briony a privit, mirată, la cerculețul de aur pe care i-l întindea el.

— Verigheta mea ! exclamă ea. Unde-ai găsit-o ?

— Sub dulap, azi-dimineață. Eram curios să știu după ce te uitaseși tu, cu o zi înainte, așa c-am scotocit puțin pe-acolo. S-a rostogolit chiar în spate, i-a mai spus el, în timp ce-i punea inelul pe deget. Intenționasem să ți-l dau imediat ce te-ai fi trezit dar, între timp, am avut discuția aceea cu tatăl tău și totul s-a schimbat.

— De ce nu mi-ai spus c-a vrut să te mituiască, pentru ca tu să mă părăsești și că, după aceea, a amenințat că o să mă dezmmoștenească ? a-ntrebat ea și i-a mângâiat ușor obrazul.

— Cred că mi-a fost teamă s-o fac, zise el, după o scurtă pauză. Într-un fel, i-am dat dreptate tatălui tău, deși nu eram de acord cu modul lui de exprimare. Dacă vrei să rămâi cu mine, va trebui să renunți la o mulțime de lucruri. Nu garantez că voi avea un mare succes cu cartea pe care am scris-o și, pentru moment, nu am nici un alt loc de muncă. Și-apoi, relațiile dintre noi doi erau atât de noi, atât de fragile, încât nu știam dacă vei avea suficientă forță pentru a rezista la o eventuală ruptură cu tatăl tău.

— N-ai avut încredere în mine, zise ea și-l trase, ușurel, de o șuviță de păr.

— Tu n-ai avut încredere în mine. De ce ai târât-o pe biata Karen în discuția noastră ? Deși, trebuie să recunosc, mi-a fost de folos, deoarece voiam să te-ndepărtez de mine. Și, într-adevăr, i-am

telefonat, ca s-o întreb dacă pot să închiriez eu apartamentul lor, după ce ei vor pleca de acolo.

— Deci, de aceea se afla ea atunci, acolo, gândi Briony cu glas tare și obrajii i s-au aprins, când a întâlnit privirea interogativă a ochilor lui. E ceva fără importanță, bolborosi ea.

— Ba eu cred că este ceva important, rosti el grav. Bine, eu am fost cu Karen pentru o oarecare perioadă de timp, dar am terminat totul, chiar înainte de a începe să mă întâlnesc cu tine. Ce te-a făcut să crezi că noi continuăm să fim împreună ?

— Ea, spuse Briony, pe un ton nefericit. Am venit să te văd, după ce-am descoperit că tata o mituise pe Marina Chapman... vai, dar tu nu știi nimic despre asta !

— Nu știam, dar mi-am închipuit. Apariția ei era afurisit de bine sincronizată cu momentul, iar efectul pe care l-ar fi avut asupra ta putea fi scontat doar de către cineva care te cunoaște foarte bine. Dar continuă. Ai venit să mă vezi... Când și de ce ?

— Curând, după ce am plecat de-aici. Cred că nu trecuseră nici două săptămâni. Voiam să-ți spun că-mi regretam comportamentul isteric și să-ți vorbesc despre fapta tatălui meu. Mai doream să te întreb dacă crezi c-am putea să mai încercăm o dată. Karen mi-a deschis. Nu avea cam... nimic pe ea și mi-a spus niște lucruri care... m-au făcut să cred că erați, din nou, intimi. N-a vrut să mă lase să-ți vorbesc, sau să te văd...

— Nici n-ar fi putut. Majoritatea celor două săptămâni, care ar fi trebuit să constituie luna noastră de miere, mi le-am petrecut în Cornwall. Când am revenit, atunci, în apartamentul nostru, arătam

complet dărâmat şi Tony a observat asta. Nu mă puteam duce la lucru, deoarece n-aş fi suportat clevetirile. Apoi, m-am pus pe băutură şi Tony m-a trimis să stau puţin cu un văr de-al său, care are un mic hotel în apropiere de Fowey. M-am plimbat mult şi am mers cu barca şi, până la urmă, am reuşit să mă adun cumva. I-a luat mâna şi şi-a dus-o la buze. Ştii, nu doar tu erai cea care trebuia să-şi ceară iertare. Eu nu-mi puteam ierta felul în care m-am purtat cu tine în noaptea aceea. Fuseseşi aşa de dulce, de apropiată... Doamne ! clătină din cap. Cel mai greu lucru pe care l-am făcut în toată viaţa mea a fost să mă îndepărtez de tine. Aproape la fel de greu ca şi despărţirea de astăzi, şopti el, cu buzele lipite de ale ei.

– Dar ce căuta Karen în apartamentul vostru ? insistă Briony, atunci când putea să vorbească din nou. Şi de ce a pretins c-ar fi ceva între voi doi ?

Logan a ridicat din umeri.

– Era acolo, deoarece ne ceruse să i-l împrumutăm, pe perioada în care Tony se afla în străinătate şi eu eram plecat, iar ea îşi redecora propria sa locuinţă. Motivul pentru care a spus ce-a spus... Logan tăcu o clipă, apoi a continuat Poate că, pentru mine, lucrurile s-au terminat mai curând decât pentru ea. Nu i-ai plăcut niciodată şi, cu siguranţă, s-a bucurat că avea ocazia de a se răzbuna într-un fel. O strânse mai tare la piept. Oricum, s-a măritat cu Tony şi sunt foarte fericiţi, aşa că hai să uităm toate astea. Mâna i-a alunecat pe curba delicată a sânului ei şi a rămas acolo. Şi dumneata, doamnă Adair, ai de gând să mă faci foarte fericit ?

Briony s-a simțit ciudat de intimidată și respirația i s-a oprit, atunci când el a-nceput să-i descheie nasturii bluzei de catifea.

— Logan, ce ne facem dacă tata vine după mine ?

— Exact ceea ce face acum. I-a scos bluza și a lăsat-o să cadă pe dușumea. Doamne, ești minunată! șopti el gâfâind. Și sosirea nici unui tată din lume nu va reuși să mă facă să-mi schimb planurile pe care le am pentru următoarele ore. Te iubesc, Briony, iar aceasta va fi adevărata noastră lună de miere. Ești sigură că nu intenționezi să evadezi din nou, imediat ce ți se va oferi ocazia ?

— Am încetat de multă vreme să mai fug de tine, îi șopti ea încolăcindu-și brațele în jurul gâtului lui și trăgându-l în jos spre sine.

Sărutul lui era fierbinte și posesiv și plin de dorință crescândă și s-a întrerupt abia atunci când el s-a ridicat în picioare, continuând s-o țină în brațele sale. Ochii lui zâmbeau blând asupra chipului ei îmbujorat.

— N-ai să scapi de mine niciodată, rosti el moale și, în glasul lui, Briony simți promisiunea unor bucurii noi, în viitor, bucurii la care nici măcar n-ar fi putut visa până atunci.

— SFÂRȘIT —